

Inv. A 15401

Inv. 5192.

DIMITRIE BOLINTINEANU

Bn. 33.469.

POESII

Culegere ordinată de chiar autorul

CU O PREFAȚĂ

de

G. Sion

sub a căruia preveghiere minuțiosă s'a tipărit această edițiune.

VOL. II

Macedonie. Revue. Diverse.

2782A2

Donația M. Rosetti

4544

BUCURESCĂ

Editura Librăriei Socecă & Comp.

7, Calea Moșosiei, 7

1877

7957.

ec 89/06

1956

BUCURESCĂ

DIN STABILIMENTUL ÎN ARTELE GRAFICE:

SOCECĂ, SANDER & TECLU

39, Strada Academiei, 39

B.C.U. Bucuresti

C7957

[4801]

CUPRINDERE

VOLUMULUI AL II-lea

Macedonele

	Pagina		Pagina
Românele din Cavaia	3	Testamentul unuï păstor.	53
Păstorița și miaoa	5	Amantul Ciliï	55
Lupta în pădure	7	La mormêntul Ciliï	60
Copăciarul.	20	La Balzat.	62
Fecioara din Milia (Amerul).	22	La o păstoriță	69
Lupta păstorilor	24	Fluturul și flórea.	71
Fecioara Maria	37	Mórtea	74
Cânticul nunțiï în Cas- taria	39	Pérul alb	76
San-Marina	41	Vissul	78
Dora	45	La ospët	81
Ioana	47	Cilia culcându-se	83
La ospët	49	Di de serbátore	85
Păstorul murind	51	La o umbră.	88
		La o păstoriță necredulă.	89

	Pagina		Pagina
La Agnesa	92	La primăvără	112
Armele nóstre	94	Insecta	113
Amorul	96	Dacă-aveam putere	115
La o viorică	98	La Tilia	116
Cine sùnt?	99	La aceeași	118
La o femeie săntă	100	Cât va viețui	120
Femeea	101	Tilia, dulce nume	121
Să ne bucurăm	102	Fata din turn	123
Grija	104	Blăstemul păstorului	126
La Diuța	106	Sficiunea	128
Tilia	108	Marina	131
Înțeleptii nebuni	109	Edessa	134
La o Gramusténă	111	Zioara	138

R e v e r i ī

O fată ténără pre patul morgiǐ.	155	Un ténăr român murind în străinătate.	189
Visiunile	157	Proscrisul	192
— Călătorul și sufletul.	159	Elegie	194
Cântic din esil.	161	Elegie la o ténără fată	196
Scopul omului	165	Desertul	198
La lampa me	167	Morțiǐ	201
Ângerii la rugăciune	169	Fecioara	204
Umbrei soră-meї Caterina.	173	O cugetare	207
Palatul Domnilor	175	O patimă	209
Ecsilatul	177	Cântic	210
La Patrie	178	Mama ténără.	211
Nu mai voi consolațiune.	181	Invocație	213
Plângerile poetului român.	184	Cântice și sărutări	215
Fericirea	185	La o rondurelă.	216
Mórtea	187	Diua bună la téra	218

	Pagina		Pagina
Timpul	221	La un avut	258
La Stefan Golescu	225	La unire	260
La Constantin Negri.	226	La un poet	262
Miréssa morméntului	228	La avere	264
La un orb.	230	La Cilia.	266
La un amic sărac.	232	Clavecinul.	268
La un martir	234	La băile Cleopatrei	272
La un schelet	236	Oda	276
La floră.	238	O umbră	278
La uîtare	240	Un regres	280
La Români	242	La	281
La piramide	244	La	283
La tără.	251	Fecioră diminetiă	284
La România	253	La o nălucire ţubită	286
La pismă	255	La ȣiuă aniversală	287

D i v e r s e

Portretul ei	291	ȣelele	310
Singur	293	Copilul	314
La Domnul-Deu.	294	Cântic național	316
Mihai și caléul	296	Cântic	317
Hoti.	298	Plopul	318
ȣiuă onomastică	300	La o damă română	320
Viața	303	La ostași română de astăzi	323
La dreptul celui mai tare	304	Suvenire despre călătorie	326
La Iissus pre cruce	305	Note	331
Pandurul bêtân	307		

MACEDONELE

ROMANELE DIN CAVAIA

Tropotă, bubue, plaiul Candavii

Lângă Cavaia.

Caii se spumegă, puie aie Moravii

Răpind bătaia,

Eată-i alunecă! umbra pămîntului

Nu îi sosesce:

Cóma lor flutură p'aripa vîntulu,

Nara lor cresce.

Nu vedî mișcările ce fac picioarele

Iuțî și ușore;

Și cum mirósele le pörtă bôrele

Pe aripiore!

Ei port femeile, dalbe ca dorile

Cele de véră.

Brîul cu armele luce ca florile

De primăvéră.

*

Nu sunt Avlonele, nicăi Tiranesele
 Cele plăpânde.
 Nicăi Elbasanele, nicăi Belardescele,
 Fragede, blânde;
 Nu sunt nicăi Gueguele aspre, selbatice,
 Nu sunt Albane;
 Sunt florăi de măgură, florăi păduratice,
 Mândre Romane;
 Fugăi, trecătorule! plecă-ți cătările
 A nu le strângă
 Flacăra ochilor! căci înfruntările
 Se spăl cu sânge!
 Bórea le scutură aurul pletelor
 Ce rîuréză
 Drag sub fakiólele, fermecul fetelor
 Ce le visează!
 Eată-le! armele și frumusețele
 Le împovară!
 Crini și rosele măngâie fețele.
 Ochi și ard în pară.
 Trec și în urmă-le umbra ce scânteie;
 Se mai umbresce!
 Tropotul cailor, scade, se mantuie,
 Se risipesce.

PĂSTORITĂ ȘI MIAOA

„Miorică, Mioreea,
De ce-ți faci inimă rea?
Tu esci tristă, lâncedîoră?
Ești te port pe sénul meu.
Spune ce vei să-ți dau eu
Să fi veselă, Mióră?
Vei să-ți dau eu floră de fén
Ce-am uscat în al meu sén?
Spune, draga mea frumósă.
Cere mie ce vei vrea.
Și îți dau, pre viața mea,
Numai fă-te sănătosă!..
— Nu-mi da mie floră de fén
Ce usucă pe albu-ții sén.
Nu mai este vindecare
Pentru viața mea în dor. . .

Nu vedă, dragă, că eă mor?
 Dă-mă mai bine-o sărutare!
 Oiă să mor, stăpâna mea,
 Să nu-ți facă inimă rea!
 / Si să nu spui maicii mele!
 Spune-ă numai că m'ăi dat
 La o fată de 'mpărat
 Si mi-a pus la gât mărgele.
 — Ce dici tu, mușata mea,
 Ce vorbesci de maica ta?
 Inima mi se sfâșie!
 Ce cuvinte aî rostit?
 Vaă! măicuța-ți a murit
 Intr'o năpte de urgie!
 — Smulge florile de fén
 Ce usucă pe albu-ți sén!
 Nu mai sunt trebuinciose,
 Nu mai voiă ca să trăesc...
 | Nu mai am ce să iubesc!
 Dile nu mai sunt frumose!
 Mă ingrăpă sub un fag
 Unde vîntul bate drag.
 Primăveră viitore
 Când la Pind te-ă înturnă
 Si-amintind oița ta,
 Să versă dalbe lăcramioare.

și în locuri măslinii, sălăjești, jenid, lemnul —
 Iată că nu răsuflarea nisigă așa de șa
 și joi, și se șă iată, astăzi, de sănătatea
 Spinelește cu totușii
 Și mărturie de lăută, șă le dă bine —
 Cu sănătatea să te sănătatea sănătă
 Și sănătatea sănătății sănătății sănătății
 Și sănătății sănătății sănătății sănătății

LUPTA ÎN PĂDURE

„Ascultă plânsul dulce a celuī ce-î esci dragă,
 O, flóre din Clissura, o, vis desfătător !
 Fă ca a ta zimbire zimbirea mea s'atragă !
 Copilă, vedî, eü mor !

— Voiū îndrăgi păstorul ce va lupta cu mine
 Ce mě va 'nvinge 'n luptă prin cânturi, dragul meă,
 Ce va putea să cânte mai dulce, și mai bine

De cât sciū să cânt eü.

— Oh ! să eșim în luptă, vis drag de tinerețe !
 Eü voiū cânta mai dulce, încins de-al tău amor,
 Si Dumnegeu să verse cerésca frumusete
 În cântecu-mi de dor !

— Prea bine, ȣise fata, aidem colo ȣn vie,
 Ca să alegem martori; dar iată că sosesc!
 De-oiu perde eū, bădiță, voiū fi a ta soție;
 Dar daca isbândesc?

— Voiū fi eū soțu-ți, dragă! — ved̄i ce ciudată glumă!“
 Atunci să-mi dai terēmul ce-aī tēi ne-aū fost călcat!
 Așa! ȣicea păstorul. Și martori s'adună;

Ei astfel aū cântat:

Zioara (*Rosa*).

Dintre flor̄i eū sunt frumósă,
 Dragă dulcelui poet;
 Și Cybelă graciósă
 M'a născut într'un banchet.
 Sunt frumósă pe cununa
 Mirilor desmerdători
 Când ȣn cupe cură spuma
 Vinuluī ȣn sěrbători;
 Degetele aurori
 Eū ferice le 'nvělesc;
 La apus cu mine nori
 Drăgălaș se poleiesc.
 Daū domnescilor mantile
 Roșul cel strělucitor
 Și pe buze de copile
 Îngrădesc zimbirea lor.

Crinul.

Fără crin ce-ař face óre?
 Orř și unde te-ař afla,
 Crinul cu a lui ninsóre,
 Nalță rumeneřea ta.
 Daca degetu-aurorii
 Tu ferice îneleſci,
 Si l'apus când pasă norii
 Drăgălaš il îngrădesci,
 Nu sciř tu că lângă tine
 Pretutindeni eř lucesc?
 Cu frumósele-mi lumine
 Ómenilor te vestesc?
 Gura junelor fecioře
 Nu-ř incongiurată 'n crin?
 Drăgălaša mea ninsóre
 Nu plutesce p'al lor sîn?

Rosa.

Daca tu esci lângă mine
 Orř pe unde mě-aflu eř,
 La-amendoř dar se cuvîne
 Sceptruř ce a fost al meř!

Păstorul.

Rosă, dor de tinerețe,
 Eu în tōte te zăresc
 Strēlucind de frumusețe
 Și de fermecu-tă ceresc!
 Tu, drăguță, și rivală,
 A molatecului crin,
 Frumusețea-tă vergurală
 Ochiș mei adapă lin.
 Cu cosița dulcei mele
 Drăgălaș te șimpleteșci,
 Și pe buzele-ă junele
 De surisul-ă te-auresci.
 Când te văd pe sinul dulce.
 Celei ce e umbră ei,
 Sorele ce 'n cer străluce,
 Se șimbă ochii mei!
 Tu dai frumusețea vie
 Dragiș mele, sănt amor?
 Saă ea împrumută ție
 Farmecul desfătător?
 Tu imi pari și mai frumosă.
 Între buclele-ă ce joc;
 Cum și ea mult mai voiósă
 Sub al tău ferice foc.

Dar tu-ă ţe i când din guriă
 Farmecile rumeoră,
 Când din sînu-ă de liliacă
 Drăgălașele ninsoră.
 Tu aș vîața sufletescă !
 Tu născuști, ceresc odor,
 Pe o buză femeescă
 Dintr-un sărutat d'amor !
 Popolul care se teme
 Să sfărâme lanțul său,
 Tóte aste frunți nedemne,
 Nu aș, dragă, focul tău !
 Nu esci tu, frumosă floră,
 Umbra vietii omenescă ?
 Tu ca omul nasci la sora
 Și ca dênsul vestejescă !
 Pe o frunte de mirésă
 Faci locașu-ță ridetor
 Și te impleteșci voi osă
 Cu privirile-ă d'amor.
 Coperă fața ce lucesce
 A nevestei fără vîl
 Când imenul desvîlesce
 Frumuseță ce ne înșel.
 Când diceam frumosei mele
 Lucruri ce atât iubeau,
 Oh ! de rose tinerele
 Fața ei se coparea !

Când te văd eű, tot d'odată
 Simt un dor adânc și sănt:
 Tu vei coperi odată,
 Al Ziorii trist morment!

Zioara.

Fericit e călătorul
 Ce 'n deșerturi rătăcit,
 Abătându-se cu dorul,
 Află-un arbor înflorit!
 Astfel în acéstă viață,
 Dulcea mea, tu ați părut
 Și în umbra-ți de dulcetă
 Mă aşed eű un minut.
 Un minut! va! tot ne spune!
 Este viața pe pămînt.
 Eri eram un mândru june,
 Astă-dî abătut eű sunt.
 Viață, nură și fericire
 Tot ce fermecă plăcut,
 Amicie și iubire,
 Tot șoptesce: „un minut!“

Păstorul.

Oh! femeia e ca vîntul
 Și nică un cărmaciu mintos

Nu dă nimenui cuvântul,
 Socotind p'un timp frumos.
 Voî, copiî, vî perdetî viața
 De voiți să o schimbați!
 Rosei nu luați roșeța,
 Cât de mult să o spălați.
 Cine scie ce mai este!
 Dacă chiar schimbarea ei,
 Nu e bine, la neveste,
 Nu-e un farmec, dragii mei?
 Apoi ce puteți a dice?
 Suntem noi mai credincioși?
 Suntem noi mai fără price?
 De cât acești draci frumoși?
 Oh! lăsați să se desmerde
 Rosa, ce născend la dorî,
 Până sera totul perde,
 Viață și parfum, colori!

Zioara.

Fete, tinere liliče,
 Ruga mea îmă ascultați!
 Rosele dupe guriče
 Tôte astădî le-adunați,
 Și-mă faceti cunună mie!
 Mâne mórtea va veni,

Astă-dă pote chiar să vie,
Pote lângă mine-a fi!

Păstorul.

Mě gândém gândirě frumóse,
Şi bém apă din pahar
Când ce-va frumos mirósě:
Un miroș ca de nectar!
Când în amintire-mě luce
Ceea ce-ř adevérat,
A drăguții gură dulce
Mař n'ainte-am sărutat.

Zioara.

Sórele dulce și luminos
În tot-d'auna o să lucéscă,
Şi câmpul verde o sě 'nfloréscă
Şi a să fie cerul frumos;
Dar eū ca frunđa ce 'ngălbenesce
Din di într'alta fruntea inclin,
Şi al meū suflet rece, străin,
Vař! nu mař simte, nu mař iubesce!

Păstorul.

Dragiř meř, vedeři voi óre
Ce-am ajuns p'acest păměnt?

Nică o façă rîdêtóre!
 Pe toți duce-al urei vînt!
 Nu vedî doi să-sî strângă mâna,
 Să-sî vorbescă blândișor.
 Ore a învins țerâna
 Focul sufletului lor?
 Ei viséză fală naltă!
 D'al ei fermec îmbëtați,
 Uită că din oră 'n altă
 Mórtea le va dice: stați!
 Sciû ei câte griji amare
 Pe mărire se abat?
 Peste stânca cea mai mare
 Vînturile mai mult bat!
 Eü plecasem p'astă cale,
 Dar o mâna m'a oprit:
 „Fugi d'acéstă tristă vale
 „Unde mórtea a sosit!
 „Căci puțină ajung la țintă;
 „Ceî mai mulți cad pe pămînt.
 „Stai cu mine și-mi amintă
 „Arii dulci ce ne încânt.
 „Și-ți voiă da, să te inspire,
 „O fecioră cu chip drag,
 „Dulce ca o fericire,
 „Cu gurița ca un frag.“
 Astfel dîna mea îmi dice.
 Ea de vorbă s'a ținut.

Cu Zioara mea ferică
Cânt plăceri ce ne încântă.

Zioara.

Nu te plâng o, junică,
Căci nu ai pe sinuți crin !
Vioréoa-ă ocheșică ;
Însă sciă, cât o iubim ?
Nu sciă, dragă, că amorul
Locuiesce-al noptiș sin ?
Fulgerul îl nasce norul,
Diorile din nopti lumin.

Păstorul.

Aerul bea foc de sôre,
Sôrele bea negriș nori ;
Roa cea tremurêtore
O beaș tinerile floră.
Dar a rosei sărutare
O bea însuși draga mea ;
Si eș beaș a sa suflare,
Si cât beaș, voiș a mai bea.
Aer, sôre ce strîluce,
Roă, floră ce beaș mereu,
Tot nu beaș atât de dulce
Si de drag precum beaș eș !

Zioara.

Când să fiu eu sărele,
 Aș lăsa pîriu și mare,
 Aș bea lăcrimioarele
 Ce tu verși cu întristare.
 Când să fiu un fluturaș,
 Aș lăsa zambilele
 Și pe sinu-ți drăgălaș
 Eu mi-așu trece dilele.
 D'aș fi vîntul plaiuluï
 Aș răpi a ta cântare,
 Și aş duce-o raiuluï
 De-unde rătăcită-mi pare.

Păstorul.

Stele frumiose, aure floră,
 Cu care năptea lină, curată,
 Încinge cōma-ī intunecată,
 Mai stați în cale, dalbe surori!
 Sera 'mprumută cu tinerețe
 Musei parfumul desfătător.
 Nu voiă s'audă nicăi un păstor
 Cântu-mi ce arde plin de junețe!

7957.

Hora de graciă să însoțească
 Cu fericire imnă-mă divin,
 și dulcă mistere vie, plutescă
 Peste-al ei sunet de doruri plin!
 Sînul meu fierea sîrbe mereu;
 Dilele-mă cură fără plăcere;
 Nimeni nu scie cruda durere
 Ce împovară sufletul meu!
 Somnul pe totă fruntea se întinde;
 Numai pe frunte-mă el n'află loc!
 și cum să aafe, când ea s'aprinde
 și ochi-mă vîrsă rîuri de foc?
 Timpul, nică lipsa nu așă re căt
 Înima-mă caldă de-a mea iubită;
 și-a mea iubire neadormită
 Prin suferință să mai mărit.
 Dar jos în lume unde tot moră
 și fericirea și crudul dor,
 Vedea-voiu fața-ă cea zîmbitoră
 Prin ale mele lacrimă de-amor.
 Vedea-voiu cîma-ă văl aurit
 Jucând ca rađa, cu resfățare
 Pe sînu-ă dulce ce-o sărutare
 Făcu odată de-a răsărit.
 Ești audiu-voiu pe buza-ardendă
 Murind suspinul îmbălsămit,
 Bea-voiu suflarea dulce, și blindă
 Eșind din sînul ei fericit.

Oh! dă-mi aceste ceresci comori
 Ce al tău suflet mie-mi ascunde
 Si beat de focul ce mă pătrunde
 Lăsa-voiu lume si muritor!
 Dar diminéta etă se 'ntinde
 În valuri d'aur p'al noptii nor.
 Stelele noptii lumin murinde,
 Noptea iutesce pasu-ă usor.

Ei cânt; ascultătorii nu sciă ce așa a face,
 Când tineră Ziora le dice dulce lor:
 „Va! eu sunt cea invinsă! acest păstor ce-mi place
 Ma 'ncins c'un dulce dor.“

COPĂCIARUL

„Fată albă din Beliță,
Unde mierea dupe fagă
Strălucesce
Respândesce
Ca frumosă ta guriță
Dulcele miros de fragă!
Esci tu fată sau mușere?
Spune-mi mie mai curând?
O vulvóre
De la sôre?
Esci tu dulce fag de miere?
Esci tu nurul unuî gânđ?
Spune mie, esci tu fată,
Să te fac nevasta mea?
Și 'n ospěturi
Și 'n resfături

Și în cânturi legănată
 Se se 'mbete viața ta?
 Să sărut cu încocare
 Fir cu fir cel perior,
 Și pe sînul,
 Alb ca crinul,
 Sub ori care sărutare,
 Se resară-un noă amor!
 La Sestița răpitore
 Am palate și grădină
 Cu băi dalbe
 'N marmor albe
 Să-ți scaldă albele picioare
 Și-acei peri de aur plini!
 — În Sestița răpitore,
 Nu voiă case, nici grădină,
 Nici băi dalbe
 'N marmor albe
 Să-mă scald micile picioare,
 Să-mă scald fragedii mei săni;
 Nu voiă se-ți daă a mea mâna,
 Nu voiă șerbă se-ți fiă chiar,
 Căci nu-ă fire
 De iubire
 Eă sunt fată de română,
 Și tu escă un copăciar!“

FECIÓRA DIN MILIA (AMERUL)

„Spune, albă copiliță,
Cum nu porță tu pe cosită
Rosa, rumenă liliță ?
Plângă o mumă ? plângă un tată ?
Plângă o soră 'nmormentată,
Saă ursita ne'mpăcată ?
Sórta ta fu părtinósă :
În Milia muntenósă
Nu e fată mai frumósă !
Cóma ta-ă o rađă plină,
Fata ta e o lumină,
Sînul teu e o grădină !
Câte flacără trec pe lume,

Pe Ohrida albe spume,
 Și pe Pind Români cu nume;
 Câte rađe sunt în sôre,
 Sunt pe sînu-țî, dulce flôre,
 Vise dragî, desmerdătore.

— Nu plâng mumă, nu plâng tată,
 Nicî o soră 'nmormîntată
 Nicî ursita ne 'mpăcată;
 Orî ce Pindul nasce 'n cîță
 Are fermec, are vîață,
 Fiicele luř ař dulcîță:
 Flacăra le e perîorul,
 Diorele le sunt chipșorul,
 Crinul le-este sîniorul,
 Și a roselor suflare
 Este a lor sărutare;
 Gura lor foc, miere are.
 Dar în Milia cea bună,
 În biserică strîbună
 Limbi strâine-acum resună.

LUPTA PĂSTORILOR

„Aici primăvara desface-al ei sîn.
Pe maluri de rîuri
Oleandru roșesc; pădurea cu briuri
De viță se 'ncinge, și plopii îngîn
Sue bórea cea caldă, amanta verdeței!...
Cântați, păstorii tineri, dulcetile vîțeți!
Acel ce în luptă va fi 'nvingător
Prin dulce cântare,
Pe sînu-unei mândre va da sărutare!“
Aşa le vorbesce bătrînul păstor.
Doi însă se arată, doi tineri feciori
Cu față plăvie,
Cu buzi rumeore, cu păr de gazie,
Din cei mai de frunte vestiți cântători.

Un cerc se formeză pe nisce verdi lese
De mii de viorele suave și dese:

Ântâiul păstor.

Oh! de când ea impleteșce
Pentru altul cóma sa,
Cóma sa ce strălucesc
Ca un sóre p'alba nea,
Umbra s'a întins pe vîață,
Cu nimic nu mă împac,
Sórele se schimbă 'n cétă,
Tôte lacrime se fac.
Mórtea crudă fiorósă,
Numai ea p'acest pămînt,
S'a făcut acum frumósă
Și mă chiamă în mormînt.

Al doilea păstor.

Cât un flutur locuiesc
Sînul unui dulce crin,
Vaî, amorul vietuiesc
Pe al frumuseții săi!
Fericit acel ce stie
P'o guriță de resură

Să se 'mbete de-ambrosie
 Și să cate alte guri!
 Dintr'o cupă tótă vîață
 Cine óre a běut?
 Cine, rosei diminéța,
 Vîață lungă ī-a cerut?

Ântâiul păstor.

Ea lucea aici în vîață
 Sub cosița sa de fir,
 Cum sub sôre diminéță
 Strălucesce-un trandafir.
 Trecătorul cu rěpire
 Se uîta la ea privind,
 Lângă junele ei mire
 Sub mestecăni de argint.
 Fuse pérul auroriř
 Ce pe florř se zugrăfea?
 Fuse umbra dîniř Floriř?
 Séra, vař! nu mař erea!

Al doilea păstor.

Numař graciile line
 Se 'ncunune cântul meř!

În cântări, nu voiă suspine,
 Întristare nu voiă eă !
 O femeie ce iubesc,
 Ce iubim, pre viața mea !
 E o cupă ce lucesc
 Și se umple spre a bea.
 N'o să moștenim noi viața,
 Ca plăcerea s'amânăm !
 Să arată diminéța ?
 Diminéța să o bem !

Ântâiul păstor.

La Ohrida la fântână
 Sta p'o stană de profir
 Și plecase pe-alba'î mână
 Capul ei cu păr de fir.
 Ea visa... o, dulce séră,
 Pentru ce nu am murit !
 Ochi și se rădică,
 Sufletul mi-a 'ntinerit.
 Palid, tremurând ca firul,
 Vrem se-î dic ce-va frumos ;
 Am roșit, am percut șirul,
 Și ea lasă ochi 'n jos.

Al doilea păstor.

Alba Dora din Castrîța
 Demon cu coști de fir,
 Ce rădică sus rochița
 P'ale-ei pulpă de trandafir,
 Când ea trece râurașul,
 Rîu de săse lună uscat,
 Unde nică chiar fluturașul
 Aripa nu și-a udat,
 Mă numi, și în livaďă,
 Pieră 'n lesă de trandafir,
 Dar lăsând să i se vadă
 Capul ei cu păr de fir.

Ântâiul păstor.

Ce vreă, dragă, să-tă daă ţie?
 Am trei oii și un berbec;
 Valurile 'n vijelie
 Prin albețe nu le 'ntrec.
 Am un cal sirep, sălbatec,
 Să te pórte printre nor,
 Am un suflet de jeratec
 Să te ardă cu amor;
 Daca pașa pentru ele
 Săpte róbe îmă va da,

Nn le daă, pre cer pre stele !
Numaă ţie le voi da.

Al doilea păstor.

Vai! ce e mai greă din tōte
Este simplu a vorbi:
Fie-care om nu pōte,
Nu e dat la cine-a fi.
Fetei de la Soagora
Drăgălaşă ca un vis
Ce urmăză aurora,
Într'o ţi aşa i-am ȣis:
„Tu ař doă porumbiţe
Colo 'n ſinul tău cel drag.
În miclele lor guriţe
Fie care ţine-un frag.“

Ântâiul păstor.

O voi, ce prin floricele
Fragi sĕlbateci căutaţi,
Buzele drăguţi mele
Nu cum-va să sărutaţi!
Ca să ţici: la umbra geniř
Ochi ſără-un dulce foc,

Printre salba sănti-Elenii
 Poță petrece-al ei midloc.
 De la cap pân' la picioare,
 Se coboră pĕru'ă drag:
 Rîde ca o sĕrbătore,
 Fragedă cum este-un frag.

Al doilea păstor.

Mirta amăgi păstorul,
 Și păstorul s'abătu.
 Nimenui nu spune dorul!
 Nimenei nu îl pricepu!
 Dorul mare nu se spune.
 În pădure, intr'o di,
 În adâncă rugăciune
 Din păstorii îl intilni.
 Adormind, el trist la față,
 Și rĕpit ca într'un vis,
 Ochi și către cer înalță,
 Și plecându'ă i-a inchis.

Ântâiul păstor.

Ospeți voioși la masă
 Bea și vin dulce de Bojanii,

Uită grijea ce 'i apasă,
 Uită jug și crudă tirană;
 Gréca jună tórnă vinul
 În pahare pentru ei,
 Mâna 'i albă cum e crinul
 Te invită să mai bei.
 Dar amar acelu care
 Bea din cupa grecă vin!
 Și depune sărutare
 Peste sinul ei de crin!

Al doilea păstor.

Printre vise o virgină
 Îmi întinse mâna sa,
 Între umbră și lumină
 Ea era aşa ceva
 Ca când dorile s'arata!
 Căci avea pără aurit;
 Printre nöpte de odată
 Sînu' i alb ești am zărit.
 El era ca trandafirul
 Când în nöpte s'a deschis...
 Nu pot să mai duce șirul...
 Căci se stinse al meu vis.

Ântâiul păstor.

Toțî se 'mbată în natură :
 Paserea de ciripiră,
 Arborile de eăldură,
 Rîurile de mugiră,
 Florile de roă lină,
 Aerul d'al lor miros,
 Si de valuri de lumină
 Fluturele cel frumos.
 Eü, o, dulcea vîții mele !
 P'al tău sîn desfătător,
 Plin de vise tinerele,
 Voiu să mă îmbet d'amor.

Al doilea păstor.

Toțî murim, nimeni nu scapă.
 Mai târziu sau mai curînd
 Malul de sub noi se sapă,
 Când va fi al nostru rînd !
 Regiul tronul lor îl lasă,
 Robiul lasă lanțul lor,
 Regi și robî, murind, le pasă !
 D'o potrivă toțî simt dor !

Fericit cel ce se duce
 Și se stinge în mormînt
 Dupe ce se 'mbată dulce
 D'un amor curat și sănt!

Ântîiul păstor.

E o luptă astă viață
 Între bună și între ră,
 Năptea 'ntinde a sa cete
 Peste luptătorii săi.
 Perdere, căstig, sunt una,
 Dis-am eșu la cei ce lupt,
 Intră 'n luptă tot d'auna,
 Chiar furnica d'un minut.
 Eșu mă lupt cu o frumosă,
 Are ochii drept săgeți,
 Paveză, cinea-ăi norosă
 Ce se lasă 'n valuri crete.

Al doilea păstor.

Cântă visul meu cel drag.
 Dulcea mea cerescă dină,
 Cu cosite de lumină
 Cu gurița, rumen frag!

Cum la masă rîde ea,
 Cum mă 'ncinge ca o viță,
 Cum micuța ei guriță
 Pare-un flutur ce 'n roși bea!
 Și de poți a o descri,
 Astfel precum ea s'arată,
 Sparge lira ta îndată,
 Nu mai aș la ce trăi.

Ântâiul păstor.

Nu! nimic nu pere 'n lume.
 Suntem? âncă vom mai fi,
 Cu-altă formă, cu alt nume,
 Pote chiar o rađă-a fi.
 Eș aș vrea să fi schimbată,
 Într'o rouă, dulcea mea,
 Eș în rađă inflăcărată,
 Ca să pot de a te bea!

Al doilea păstor.

Lupul urmă o căpriță,
 Capra iarba de păduri,
 Eș urmez o păstoriță
 Cu ochi dulci ca două muri.

Lupul s'o măñânce cată,
 Capra iarbă de păscut,
 Eü urmez pe alba fată
 Ca să-î daă un drag sărut.

Ântîiul păstor,

Dulcea mea, sciî ce se dice
 Că tot omul peritor
 Bênd nectarul cel ferice,
 Se făcea nemuritor ?
 Dragă, gura-ți rumeóră
 Este plină de nectar,
 Las' să beaă, o surióră,
 Gura ta, ceresc pahar ?

Al doilea păstor.

Voiă să fiă martir și eü,
 Unul ars în flacără móre,
 Altul pîere în prinsóre,
 Sub un lanț amar și greă ;
 Eü vă spuiă adevărăt
 Voiă să mor acum aice,
 P'al Liliă brať ferice
 De crină, rose, sugrumat !

Dar sōrele-apune, dānd luptiř 'ncetare,
 Păstoriř amândoř,
 Merită isbândă; dar care din doř
 Pe fruntea fecioreř va da sărutare?
 Si unul și altul acésta cătară,
 Si pentru aceea ei nu sărutară.

lăutărește vîntul o să
zâmbea o ră înimă
înțeleagă o să înimă (0
cînd nu se șinește nă

lăutărește vîntul o să
zâmbea o să înimă
înțeleagă o să înimă
cînd nu se șinește nă

FECIÓRA MARIA

Vă uîtați cât de frumosă
Se înalță în azur
Într'o cetea argintosă
Cu floră d'aur împregiur!

Sinul noptii se despică ;
Noriș fug să lase loc ;
Heruvimiș o rădică
Pe aripa lor de foc.

Cóma-ři d'aur rîuréză.
Peste uměru-ři de crin ;
Graciele o urm ză
Stelele pe d nsa vin.

De o rochie de purpură
 Corpul ei e coperit;
 O cunună de vergură
 Cu lumină s'a 'mpletit.

Prin azur și printre stele
 Intră, ângerii-o admir.
 Astfel între viorele,
 Se înalță-un trandafir.

Órele s'opresc în cale,
 Vînturile se îmbun,
 și sub pasurile sale
 Nasce un ceresc prefum.

Cine pôte ca să fie
 și să mérge atât de sus?
 E feciória, e Marie,
 Muma dulcelui Isus.

CÂNTECUL NUNȚII ÎN CASTARIA

Danțurile să 'nceteze!
Pân' l'aī dilei trandafiri,
Orele să se păstreze
Numai peutru juniī miri!
Dilele sunt ale nóstre,
Nopțiile sunt ale lor.
Plecați dar frunțile vóstre
Celuī mai curat amor!
Să se verse dulcī perfume
În cămara de misteri!
Crinul, rosa să 'ncunune
Patul dulcilor plăceri!
Căci o rusă mult mai dulce,
Căci un crin mult mai coquet

Graciile vor aduce
 Să 'mpletescă un buquet.
 Luptă dragă o să fie,
 Mirele învingător,
 Va fi 'nvins cu bucurie...
 Luna se ascunde 'n nor.
 Vino, rumenă mirésă
 Pân' ce șorile nu vin !
 Arde fața ei frumosă !
 Tremură frumosu-î sîn !
 Mumă ei o desvălesce.
 Fața ei a rumenit,
 { Și de ciudă că roșescă,
 Și mai mult ea a roșit.
 Cum o rosă de iubire,
 Sub al serii vînt iubit
 Tremură de fericire,
 Astfel ea a răsărît.
 Cu rotunda'î albă mână
 Învălesce fața sa
 Unde trandafiri' 'ngină
 Cea mai drăgălașă nea.
 Însă iată se arată
 Al ei mire sficălos ;
 Amendoi roșesc d'odată,
 Tac și lasă ochii 'n jos.

SAN-MARINA

San-Marina astăđi are
Serbătore de păstorii,
O serbare
De plecare
La Vadar ce cură 'n mare
Alergând pe pat de flori.

Se întinde masă dalbă
Pe un plaiu lângă Cătun
Cu smântenă
De la stenă
Și cu fagi de miere albă
Și cu vin de la Zeitun.

Dintr'o mânuă 'n altă mânuă
 Cupă pregiurată 'n floră
 Trece plină ;
 Beaŭ, încchină
 Pentru țéra lor Română
 Pentru turme și păstoră.

Cei bătrîni cu albe plete
 Cei d'ântei la masă 'nchin ;
 Hora pasă
 Lângă masă
 De flăcăi și june fete
 Cu păr negru, cu alb săn.

Fluerile și cavale
 Sună vesele cântări.
 Lângă mese,
 Cete dese,
 De copii se joc pe vale
 Ca 'ntr'un vis de desfătări.

Popii bine-cuvintéză
 Si atunci toți s'aú mișcat
 De plecare
 Către mare,
 Turmele înaintéză
 Toți cu totul le-aú urmat.

Caii pôrtă în spinare
 Corturi, paturi, ascernut,
 Tôtă casa,
 Tôtă masa
 Si vestminte de 'mbrăcare,
 Tot ce aü, tot ce-aü avut.

Mumele în glugî pe spate,
 Pôrtă pruncî cu pér bălaiu
 Saü miôte
 Lêncediore.
 Clopotele, legëname,
 Sună depărtat pe plaiu.

Turma bégă, câni latră,
 Caii nichéză ușor ;
 Maï departe,
 La o parte ✓
 Sub o măgură de piată
 Cântă 'n fluer un păstor.

Si pe cale mic și mare
 Stă, mai cată către sat
 Cu placere
 Si durere,
 Îi trimite fle-care
 Câte-un dulce sărutat.

Séra vine și păstorii
 La pîriū toți se opresc.
 Si fac focuri
 Si fac jocuri
 Pân' ce vesele-aurorii
 Peste céna lor plutesc.

Astfel trece scurta vîață
 De străină neatârnață,
 Ca cocori
 Si ca nori
 Când pe câmpuri de verdetă
 Când pe munți cei înalți.

Ómeniș aș arme dalbe
 Si femeile dulci nură,
 Cu gurișe
 De lilișe
 Côme d'aur, fețe albe,
 Ochiș lui ca nisce muri.

Dar durerea, va! nu lasă
 Nicăiră pe muritor.
 Ce dor mare!
 Ce 'ntristare
 Inima lor le apasă
 Când oîtele le mor!

D O R A

Ati fost voi la Călăreț
Unde sunt Români semet
Ripe negre case albe
Ce se 'naltă prin păduri
Ca locașuri de vultur
Agățate de stânci dalbe?
Acolo ascunse 'n nori,
Nasc fetițe, mândre florii.
Sorele nu le pălesce
Fermecul desfătător.
Dar prin ele strălucesc,
Dora ce e domna lor.
„Dora, Doriéra mea
Cóma-ți lucea ca o stea

Peste marmura cea albă
 Semănată de porfir,
 Și gurița ta cea dalbă
 E un dulce trandafir !
 Spune mie unde ducă
 Frumuseții atât de dulci ?
 Ele nu sunt date ție
 Să le ducă la un morment
 Ci să le dai pe pămînt,
 Póte chiar să le dai mie ?
 Ia aminte, draga mea,
 Când la raiu tu vei intra
 Îți va cere socotelă
 Omul căruia le-aî dat,
 Le-a 'nțeles, le-a meritat ?
 Dă-le mie n'aî sfială !
 Pune masa viața mea,
 Să serbăm logodna ta.
 Nu voiă cupe aurite
 Căci eă am gurița tea
 Nu voiă vinuri bălsămîte,
 Căci am sufletu-ță a bea !“

IOANA

Sciți voi crinul ce străluce
În Vescopolis frumos ?
Pără-î ca o rađă dulce
Cinge corpu-î până jos.
Este tînera Iónă
Nimfa albă din Vardar,
E Româna macedónă,
Dulce ca ceresc nectar.
Patru némuri o reclamă,
Şépte sate mâna 'î cer.
Toții cu toții o aclamă,
Rađă ce-a venit din cer !
Acvila lăsându'șii sborul,
Bóbe ia din mâna sa,

Turcul părăsind Bosforul,
 Vine a o visita.
 Graciile 'i sunt surate
 Pórtă jocu 'n jocul ei
 Si plăcerile-adorate
 Sbor pe ani'i tinerei.
 Geniul pe frunte 'i sboră;
 Peste umbre si vulvori
 Umbra 'i dulce si usoră
 E o nótpe peste dor!.
 Buza ca mărgăritarul,
 Are-un farmec fórte rar,
 Cred că a băut nectarul
 Din al deilor pahar.
 Ochi 'i sunt dulci viorele
 Ce la sóre strélucesc,
 Cenele lungi, aurele,
 Resfrâng umbre si lucesc.
 Sînu'i e o dulce flóre;
 Doă rose pe doă crină,
 Sub al amorulu'i sóre
 Tremură pe dulci sîni.
 Eă mě duc vis de dulcetă!
 Tu n'o să mě mai dëresci
 Tu mě lași să plec cu viață
 Si vaï! inima'mi opresci!

LA O S P Ě T

Pentru ce frămĕnți tu gîndul
Pe cei rei să îmbunesci?
Sciî tu daca mai bun esci?
Mâne o să'ți vie rîndul
Tóte să le părăsesci!
Faci ca cel ce rătăcesce
Prin desertul ardĕtor,
Să sădește doritor,
Unde tot se vesteșcesc,
Unde tot e peritor!
Bea din cupa'mi aurită
Visul meu fără prepus,
El aruncă spuma 'n sus,
Ca amantă el te 'nvită!

Din Morea este-adus.
 Arapóică, fă să vie
 Chiar oglinda astuī vin.
 Sciī hanima mea plăvie
 Cu cosița aurie
 Și cu brațele de crin?
 Fața-ă dulce dă lumină!
 Când se scutură de șal,
 Umerele ei oval,
 Luce ca o lună plină
 Peste rîul de cristal.
 Cómă-ă d'aur s'o resfire
 În colanul ei de fir,
 Și pe mijlocu-ă subțire
 S'aibă brîul de saphir
 Ce se vérsă 'n dalbe fire;
 S'aibă portul dimineții
 Cu cămașea de rățea,
 Să se vađă drag prin ea
 Trandafiriș tinereții
 Printre crini, pe vîața mea!
 Cu picioare descălțate
 În papuc de la Seris;
 S'aibă sînul cam deschis,
 S'aibă genele plecate
 Ca un farmec într'un vis.

PĂSTORUL MURIND

„Toță păstorii se cobor;
Toță resuflă desfătare;
Numă tu, frumos păstor,
Te inclini în încruntare?
Spune nouă ce gândesc?
Spune nouă ce voiesc?
— Dați-mă pace, dragă oîte!
Dați-mă pace, dragă fetițe,
Că eș doru-mă nu vă dic
Până 'n ăioa de tunsore;
Iar atunci, în sérbatore,
N'am să vă ascund nimic.
— Adă e ăioa de tunsore.
Când ne dici să ne vestesc
La această sérbatore,
Pentru ce tu pătimesc?

— Ici la murmura fôntâniă
 Ascultați dar dorul meu.
 Dar chemați să vie cână.
 Cântec trist am să cânt eu:
 „Ați vădut o dulce stea,
 „Ați vădut liliça mea,
 „Cu cămașă d'albă lână
 „Fluturată de lumină ?
 „Rosa e a sa guriță,
 „Flacăra a sa cosiță,
 „Ochi și în lacrimele
 „Sunt ca două viorele;
 „Sufletu-ă miroș de flóre,
 „Inima-ă chiar foc de sóre..
 „Vorba ei mă desfăta,
 „Cântecu-ă mă imbăta !
 „Nu lăti audiu voii ore
 „Printre nopti, desfătătoare,
 „Cât scotea de multe ori
 „Lacrimi de la călători ?
 „Dar acum acele săpte
 „Nu mai sună printre nöpte.
 „Sufletu-ă s'a dus pe vînt,
 „Lutul într'un trist morment.
 „De când ea nu mai trăesce,
 „Viața-mă jună vestejesce.“

TESTAMENTUL UNUI PĂSTOR

Mor, copile, dragi oîte,
Ale Pinduluî liliçe !
Însă voi când veți avea
Stăpânî grecî cu firea rea,
Fără dor și căutare,
Suferiți, aveți răbdare !
Numai pe mormîntul meu,
Să vă spuneți dorul greu !
Câniî grópa mea să-mi sape
De Ziôra mea aprópe.
Să-mi dați armele, o, câniî,
Nu la grecî, ci la românî !

Să dați pila mea cea largă,
Lanțurile lui să-să spargă,
La Românul ardelén !
Paloșul la un muntén !
Moldovénului să-ă lase
Arcul meu cel de mătase.
Calul meu la albanéz
Că e drept, că e vitéz.

AMANTELE CILII

„Dup' o lipsă delungată,
„Mě intorc de la Vardar.
„Gura mea e însetată
„De cerescul teu nectar.
„Ochiř mei nu te priviră,
„Braçul meu nu te-a simțit,
„Vorbele-ți nu se-audiră,
„Si eu încă am trăit !
„Am trăit; dar crudă viață !
„Cerul faça-și învălea !
„Sorele era o ghiață,
„Umbra nopții mě ardea,

„Dar mě 'ntorc și tot dispare
 „Ca un vis ce a trecut:
 „Viața mult mai dulce-mă pare,
 „Chipul teu mult mai plăcut.

„Viarsul meu pe vînt se duce,
 „Al ei viars nu mi-a respuns!
 „Numai rîul gême dulce
 „În tufișul cel ascuns!
 „Eată dragele oîte,
 „Eată cânii pe vâlcea!
 „Spunetă, spunetă, voi liliče,
 „Unde e Cilia mea?

Oile.

O stăpâne, ai răbdare!
 Într-o năpte de amar
 A venit o domnă mare,
 Si a luat-o p'al ei car.
 Ea nu vrea s'o însotescă.
 Domna mare îi dicea:
 „Lasă viața omenescă,
 „Vin' cu mine, draga mea!
 „Vin' cu mine, albă floră,
 „Către cerul instelat,

„Unde viața nu mai mōre,
 „Unde amoru-ă necurmat!
 „Unde visul tēnér duce
 „Unde roua trece 'n fum
 „Și dorințele sbor dulce
 „Cu al crinilor prefum.“
 Ochiī eī de lăcramioare
 Ca de rouă se umplea,
 Și cu vorbe întristătore
 Nouă astfel ne ădicea:
 „Voř oîte, voř miore,
 „Când păstorul va veni
 „Ochiī luř în lăcramioare
 „Lipsa mea ū va topi.
 „Spunetă luř cu 'ndemănare
 „Că 'ntr'o nōpte de amar
 „A venit o dōmnă marc
 „Și m'a luat p'al eī car.
 „Că în roche de mirésă
 „Ea pe mine m'a 'mbrăcat,
 „Și mă-a pus pe frunte lésă
 „De liliće de grenat.“

Păstorul.

Ce imi ădiceți voi, oîte,
 Nu pricepeți c'a murit?

Și prin vorbe drăgulițe,
Dulcea mea v'a amăgit?

Păstorul, cântă.

Ea veni aici în viață
Cu al viselor lin hor
Ce plutesce cu dulcetă
Pe acest pămînt de dor!
Dar aceste vise line
Se 'nturnara către cer
Și pe valuri de lumine
O răpiră în eter.
Vaî! în urma sa în lume
Câte lacrimi nu lucesc?
Câte florî cu dragu-î nume
În trecut nu se 'mpleteșc?
Buzele ei profumate
Cu dulci aure ce sbor
Își schimba cu voluptate
Dulcele miroș d'amor.
O gazie se-ofilesce
Și se 'nclină la pămînt;
Dar mirosu-î ce răpesce
Sbóră către cer pe vînt.
Astfel dulcea sa junețe
Către sôre s'a 'nturnat;
Al seă sin în frumusețe
A cădut, s'a scuturat!

Dar în viața trecătore
 Dilele ce s'aș grăbit,
 Cu plăceri desfătatore
 Cursul lor și-aș impletit.
 În morminte în tacere,
 Dormi acuma, suflet bland !
 Vîntul noptii cu durere
 Ne va ȣice când și când :
 „O junie, te grăbesce !
 „Viața, trece, să iubim !
 „Omul un minut trăesce...
 „Timpul nu îl mai găsim !“

LA MORMÊNTUL CILII

Aice se stinse a ta frumusețe,
Și aniș tei tineri ce-avuși pe pămînt,
Acea drăgăsie, acea tinerețe,
 Aici în mormînt!
Cununa de dafin nu e vesteșită,
 P'acest mausoleu.
Erî âncă în lume visați fericită
Roșind ca râsura, l'al teu imeneu;
Și mórtea răpesce junica ta vîață
 Pe vîntul geros;
Și lumea se-umbresce, și sórele 'nghiată,
Desertul se 'ntinde pe tot ce-i frumos.

În pĕruți de aur, a ta mânușită

Nu trece d'acum;

Rĕsurile stinse pe mica-ți guriță

Perdut-aŭ colore și dulce profum;

Rĕcit-a ,vai! sinu-ți 'nainte s'apuce,

O visul meu lin,

Amorul și tînăr, și rûmen și dulce

Să-î sfâsie vélul cu mâna de crin!

Tu esci ca rĕsura ce n'a văđut sôre

Bênd mustu-î dorit,

Ce sub resfățarea sălbaticiei bôre

Ce-î sôrbe miroșul, vai! n'a tresărit!

Și care îndată ce nasce în lume,

Se 'nclină sub dor

Când vîntu-î zîmbesce, când roua îi spune

Că viața-î plăpândă, dar plină d'amor;

Când cupa în mânu-ți era abia plină

Cu al viații nectar,

Vai! mórtea amară, în dioa senină,

Vérsă de o dată acest drag pahar!

LA BALȚAT

În serile de érnă la Mezzova frumósă,
Păstorii se adună cu toții la un loc.
A tinerimí flóre acolo e voiósă:
Lucréză, cântă, jocă în casă lângă foc.
Dar până să nu jocă, cântări de dor ei cântă.
Decă iată cum o dată Balțatü-a început.
Un lăutar jucase, când Lina ce încântă
Prin versu-ř drag și dulce să cânte a cerut:

„O cântare de iubire!
Tu ce sufletul răpescă
Și îl scaldă cu fericire
Printre visele cerescă!

Ca un fluture ce s'bórá
 Către cerul înflorit
 Legănat pe aripóră
 De un foc ceresc răpit,
 Sufletul meū se avêntă
 În al těu locaş ceresc
 Unde dorul chiar încântă,
 Lacrimile chiar răpesc.⁴

Un june se ridică și cere ca să cânte.

Inima-ī e un foc
 Ce s'aprinsese atuncea în simțeminte sânte
 Si iată cum revérsă cântare în ast loc:

„O, liliacă a plăcerii,
 Ce ca fluturul pe plaiū
 Rîdă în sinul primăverii
 Cu dorințele ce dař!
 Lasă inima-ți s'adie
 Un profum d'amor voios,
 Ca un crin ce pe câmpie
 Câmpu 'mbétă de miros.
 Pe-al meū suflet ce s'abate
 Scutură din dragu-ți sin
 Fermecile lăudate
 Ce cu crinii se îngân!

Fă să uît că timpul sbóră,
 Fă să uît că sunt pămînt,
 Fă să uît că oră ce óră
 Póte ascunde-al meū mormênt!*

Păstorita.

Rîul în vale cu drag îngână,
 Paserea cântă lângă isvor;
 Flórea resare bêtă d'amor
 Sub bórea dulce lângă fôntână;
 Si călëtorul cântă voios,
 În umbra seriï în depărtare,
 O nouă viață la toțî apare;
 Grijele triste sbor rușinos.
 La tot dař viață și tinerețe
 Venind pe carul viselor dulci.
 Dar țeriř mele ce ſă aduci?
 Viață, mărire, ani de blândețe?
 Vař! pentru dênsa nu te-ař gândit!
 Pentru ea tómna e neschimbată,
 Pentru ea frunđa cade uscată,
 Chiar când mormêntul a înverdit!**

Păstorul.

Braťu-ř e de florî frumóse!
 Este âncă poleit

De tuleie auróse
 Ca o persică d'Ismit.
 Cómă-ř intunecatóre
 Si-aurită ușurel
 Ca d'o rađă de la sóre,
 Demnă d'un măreț penel !
 A Olimpuluř lumină
 Arde 'n ochiul eř focos
 Că-o dulcetă mult străină,
 Gâtu-ř néoa din Sigos.
 Unde fruntea eř se curmă
 Două arcuri fac hotar,
 Nasc și mor și las în urmă
 Dulci dorințe ce resar.
 Sufletul eř este o bôre
 Si suflarea-ř un profum ;
 Inima-ř un dulce sóre ;
 De puteți, ghiciți acum !

Păstorita.

Rândunelele plăpânde
 Când trec marea, ostenesc :
 Pe cocorî se lasă blânde,
 Berzele nu le gonesc.
 Numař ómeniř pe cale
 Ce ursita le-a 'nsemnat,

Pe cel slab în astă vale
Îl resping neîncetat.

Păstorul.

Rouă, semn de tinerețe,
Tu aminti p'acest pămînt
Vise, nură și frumusețe
Ce plutesc pe-al lumiř vînt!
Tu esci dulcea ambrosie
Ce-auritele surori
Desceptate, pe câmpie
Beau din cupa lor de floră.
Vîața ta e-o diminetă.
Cu floră te-aș asemăna
Dacă vai! a nôstră vîață
Mař mult nu ți-ar semăna!
Roua scaldă rosa blândă
Fără a-i răpi nică cum,
Nică roșetea ei ardendă
Nică plăcutul ei profum.
Vai! ca roua e plăpândă
Păstorita ce-am iubit!
Dar sub buza ei ardendă
Sufletul meu s'a răpit!

Păstorita.

O păstoră, goniță din cânturi
 Umbra negrelor dureri!
 Și chemați prin nori, prin vînturi,
 Rađa dragelor plăceri!
 Fluerul ce âncă sună
 Sub dragă flori, e mai frumos,
 De cât cele ce resună
 Sub foī verdi de chiparos.

Păstorul.

Voī, tuleie aurite
 Ale sôrelui ceresc!
 Dioră! cât suntetă de iubite
 Când în umbră vă zăresc!
 Când în nóttea ce se duce
 Spargetă umbre ce se 'ngân,
 Arătând ninsórea dulce
 Pe-al fecioarei ténér sîn!
 Când aripele de flutur
 Voī de rouă le svîntați,
 Și la focu-vă se scutur
 De-al lor lant ce fărămați,

Când prin vise ușurele
 Voř luciři și eř vě iař
 Drept cosiřa dulciř mele,
 Si din noř la somn mě dař;
 Câte orř, o rađe blânde!
 Voi la rugă m'aři găsit
 Lacrimiř revêrsând ardênde
 Pentru cruda ce-am iubit!

Dar păstorița curmă cântarea ei cea lină;
 Ea simte sînu-ř ténér d'amor curat arđend;
 La dragul ei privesce și drăgălaš suspină.
 Feriți-vě de versuri, femei cu chipul bland!

(in
noastre)

Asăcum cincă lăzăci
 și înțelegi că nu nu
 vînd de la bătrâni de la
 vîlăi cu totul de la

LA O PĂSTORIȚĂ

Lasă, dulcea mea frumósă,
 Cortul tău percut în nori.
 Dupe stânca furtunósă,
 Vin' la mine 'n sărbători!
 Vin'! te-asteptă bucuria,
 Jocuri, rîsuri, desfătări,
 și amorul, ambrosia
 Să ţi-o dea prin sărutări!
 Vino, neîmpodobită
 Sub ilecul alb de fir
 Sub o cingă împletită
 Cu boboci de trandafir.

Cóma-ťi d'aur, înodată
 Pe la spate drăgălaș,
 Să se verse și să bată
 Ast picior de copilaș.
 Graciile jumătate
 Nude, spun că dăntuiau
 Când în timpuri depărtate
 Deiř la ospături beau.

FLUTURUL ȘI FLÓREA

Pe un verde delușel,
Fluturel
Vede drăgălașă flóre.
„Viorela,
Draga mea,
Mă primesci în foióre?
— Fugi d'aice, mic limbut,
Cunoscut !
Tu ce porți p'a ta guriță
Lacrimioră
De dragă floră,
Dute-aiurea, măi bădiță !

Mă-este frică ! tu și eș,
 Dragul meu,
 Suntem tineri fără minte !
 Ne-în putea
 A nu bea
 Sărutarea mea ferbinte.
 Inimioara unei floră
 Trecetori
 E aprópe de guriță,
 Fluturaș
 Drăgălaș
 Că-aripiora ta pestiță !
 — Junioră Viorela,
 Nu fi rea,
 Vedî de umbre mă-este frică !
 Aspru vînt
 Pe pămînt
 Suflă tare, mă ridică !
 Vedî cât sunt eș de frumos,
 Sunt fricos !
 Si a-ți da o sărutare
 Ar fi deș,
 Fórte reș;
 Ar fi, dragă, o trădare
 Voiș dormi dar lin și bland
 Si visând
 Că sărut a ta guriță.

Ear de-ă vrea,
 Draga mea,
 Îți voi spune, drăguliță,
 De trei gile dragi amorii
 Dintre florii,
 În acestă luncă mică,
 E frumos,
 Gracios.
 Mă primesci, o viorică ?
 — Ah ! tu sci dar dragi amorii
 Dintre florii
 Din acestă luncă, bine !
 Unde-a fost,
 Si-adepost
 Îmă mai ceri ? nu tă e rușine !
 -- Nu sunt, dragă, vinovat
 De păcat.
 Rosa nu îmă place mie.
 Are nuri
 În păduri,
 Dar e mândră nebunie !
 — Vin atunci în al meu săn :
 Spune lin,
 Ale lor amorurii nouă,
 O amant
 Intrigant,
 Dar te scutură de rouă !“

CÂNTECELE GRAMOSTENILOR

MÓRTEA

Nu-ți întrégă fericire
Pe acest pămînt de chin!
Orî ce tînără zimbire
Are 'n umbră un suspin.
În desert tu strângî avere,
Viața n'ai so mostenescă;
Mórtea vine și te cere,
Și cu aur n'o oprescă.
De te urcă pe tron, ea vine
Lângă tine a ședea.
De te 'mbarcă spre țărî străine,
Dupe tine vine ea.

În ospețe răpitore
 Când închină ca să trăiescă,
 Ea s'arată ridetore:
 Cupa morții tu lovescă.
 Când pe sinul frumuseții
 Tu pleci capul fericit,
 Mórtea-ți tae firul vietii
 Și îți dice: „ați iubit!“
 Dorul nostru se precurmă,
 Viața când o părăsim:
 Mórtea-î vorba cea din urmă,
 Și cu ea nu socotim!
 Cu ori cine e grăbită,
 Cu bogat, cu cerșetor.
 Mórtea este mai cinstită
 De cât omul muritor.

PĚRUL ALB

Aniň tineri, vař! mě lasă!
Periň meř se căruntez,
Graciile mele pasă
Și cu ei se depärtez.
De junia cea din urmă
Mař avar eř voiř să fiř;
Dragostele, dulce turmă,
Rid și strigă: „'i prea târđiř!“
Prea târđiř? e vorbă mare!
Când aud aşa grăind
Aniň meř, atunci imř pare,
Că-ř aud pe toři fugind.

Dar ce-mă pasă óre mie,
 Daca lutul a slăbit
 Și-a percut a lui junie?
 Sufletul n'a 'mbětrânit!
 El iubesce, el viséză
 Și iř place a visa;
 E bětrân cel ce 'ncetéză
 De-a mai crede in ce-va!
 Am věđut in tinerete
 Juní bětrâni ce nu mai port
 Nicí o urmă de junețe
 Fără timp intorși la port;
 Abătuťi de-amărčiune
 Și invinši cum ař venit,
 Și am đis: „eř sunt mai june,
 De șí pěrul mă-a albit!“
 Nu rideťi, fetiće crunte,
 Că pe pěrul meř port crină,
 Eř iř port pe a mea frunte;
 Iar voi iř purtaťi pe sină?

V I S U L

Cóma rumenelor dioră,
Vélura pe negri noră,
Când d'odată somnul dulce
Vise și mai dulci mă-aduce.
De odată intr'un vis
O femeie mă-a suris.
Pérul ei făcut cosițe,
Cade pe-albu-ă sin în vițe:
P'a ei fată, p'al ei sin,
Rosele pe crină ingân.
Ați fi dis o fată dulce
Ce la patul nunței duce,
Și roșesce ca un frag
La un gând ce-ă este drag.

Ochiř eř viř viorele,
 Înotař in lacrimele.
 Două arcuri de mětase
 Fruntea eř iř insemnase ;
 Unde ele incepěř
 Nesimřit, treptat muréř.
 Pe mijlocu-ř roche albă,
 Cingă d'aur, scumpă, dalbă,
 Sinul eř cel tinerel
 Părea pept de porumbel.
 Mâna mică și piciorul
 E făcut să calce norul,
 Cum trec bōrele pe noriř,
 Cum trec rađele pe florî.
 Eř, sătul de vise d'aur,
 Ce se scutură ca laur,
 Ochiř bine ţ-am inchis
 Si cu suspinăř am đis :
 „O, fugiři, figurî iubite,
 Printre vise rătăcите !
 Tótă víața mě incânt
 Pe al vostru sin de věnt !“
 La aceste vorbe, ea,
 Rumenind, aşa đicea :
 „Nu suntá rađa ideală
 „Ce pe muritorî insélă.
 „Pérú-mi d'aur potiř să tindř,
 „Miđlocu in mâni să-mi prindř;

„Peste sinu-mă nea ce luce,
 „Poți să pleci tu fruntea dulce;
 „Gura-mă să săruți de vreă
 „Și suflarea mea să beă.
 „Unde merg, plăcerea vine,
 „Relele se schimb în bine,
 „Lacrimile se fac floră,
 „Noptile se schimb în doră.
 „Port pe față strălucirea
 „Și în suflet fericirea,
 „Pe cosită foc de doră,
 „Pe guriță fum de floră.
 „Am în ochi-mă lacrimioare,
 „Am pe buze rosiore.
 „Unde port ușoru-mă pas,
 „Un profum de ceruri las.
 „Tôte astea 's pentru tine;
 „Bea acum, căci rândul vine!
 „Însă mâne să nu ceră
 „Să mai gustă tu noi plăceri.
 „Bea acum și fi ferice!
 „Mâne mórtea îți va dice,
 „C'un suspin amar și greu:
 „Astăđăi este rândul meu!“

LA OSPĚT

Destul muncirăm vara prin munți și pe piraie,
Să ne odihnim acum,
La masă între fete cu géna lor cea laie
Și fragede liliče cu drăgălaș prefum !
Vă punetă toță la masă sub ulmii de câmpie
Pe ast pîriū spumat;
Să cure vinu'n cupe! să cânte cine scie!
Tu, albă păstoriță, să-mă daă un sărutat !
Ospětul este rodul ce pacea ne aduce,
Decă să ne folosim
De dilele de pace a trece víață dulce,
Căci mâne grijă amare noă pôte să 'ntâlnim !

O, dragă, spune mie, acesti crinī împrumută
 Cu-albețe al těu sin
 Saū sīnul a lor rađă? Din cupa ta plăcută
 Pe brațu-ti de ninsore se vērsă-un pic de vin!
 Te sterge! o batistă... nu te sfii de óspeți!
 Ia gura mea de foc!

Ce? Sōrele nu sterge pe trandafiriř próspeți
 Bobițele de rouă ce'n fōia lor se joc?
 Bunī óspeți, ea acuma pe vīața mea domină.

O dragă, te rog eū,
 Desfă a ta cosiță ce 'n valuri de lumină
 Din creștet pān' la talpe aură corpul těu!
 Arată-le lor pulpa ce 'n jos se subțiadă,
 Cu talpele se cert!

Arată-le piciorul să vēdă și să crēdă
 Că dînele din basme n'aū fost un vis deșert!
 Dar vai! ascunde bine acele două mere

Atât de dulci, de dragi,
 Ce Venerea c'o mână le-ar prinde cu placere
 Si care daū miroslul sēlbatecelor fragi.
 Junețea e nebună și pote să imbete
 Profumul dulce-al lor;
 Si slaba bătrînețe sub albele ei plete,
 Nu este mai cu minte, o drăgălaș amor!

CILIA CULCÂNDUSE

Revérsă-te, roua cântărilor mele,
Şi fī învélită de-un dulce mister
Ca prime săruturi, şi dragă, şi junele
Ce caută umbra şi linisce cer !
Eă cânt păstorita cu sălbă albiore,
 Şi chipul eī fac,
Când dulcile graciă cobor jucătore
Şi vélul pe sînu-ă de nea îl desfac.
Ea umblă sub lese şi luna lumină
Depune vestmémentul pe ramuri de fag
Precum un crin dulce de puf se desbină,
Cosîta de vélu-ă se scutură drag.

*

O pasăre mândră cu pene noróse,
 Rupênd legătura ce greu o strânea,
 S'opresce, întinde aripe noptóse
 Pe valul de nea;
 Aşa și pe sînu-î tot pĕru-î se lasă.
 Pe-o pétră ridică frumosu-î picior,
 Descalță condurul, ce greu o apasă,
 Un hor de dorințe în giurul ei sbor.
 Se culcă pe maldăr și graciile dalbe,
 D'amor îndemnate, cu mâna de crin,
 Apucă cămașa de pôlele-î albe
 Și-o face să crape spre albul ei sîn.
 Ca flórea de rodii atunci ea roșesce.
 Și brațu-î gol trage un țol albior,
 Dorințe plăcute pe brațu-î ce-albesce,
 Ca flaturi pe-o rosă plutesc cu amor.

DI DE SERBĂTÓRE

Adă e di de sărbătore
Cântecele vin' cu ea.
Bucuria să cobóre
Astă-dă peste casa mea!
Moșii nostri înainte
Își rîdeaă de sărbători
De necazuri, de morminte,
Cupa cununând cu floră.
Noi în gânduri turburate
Sărbătorile uităm;
Umbre triste, negurate,
Viața grijelor o dăm!

Cel bătrân pe gânduri pare
 Capul clătenând sfit,
 Matoriș cu întristare
 Văd cum părul le-aș albit.
 Iar flăcăii cu durere
 Plécă fruntea, se gândesc
 Tinerețea lor le pieră.
 Frunțile lor le pălesc.
 Prunciș jocul încetează;
 E bătrân oră care prunc.
 Fetele ce se întristează
 Florile din păr arunc!
 Nu mai ascultăm cuvîntul!
 Óre ne închipuim
 Ca să mostenim pămîntul,
 Când cu ȣilele murim?
 Nume, fală și putere
 Merită atâtă dor?
 Tot, cu noi se stinge pieră,
 Satură pe muritor.
 Toți avem tot o menie.
 Trageți ósele-omenescă,
 Huma lor, domnă, robă să fie,
 De-o potrivă o găsescă.
 Astfel vie bucuria!
 Mesele împodobiți!
 Danțul cheme-aici junia!
 Bine fie toți veniți!

Pân' la anul ce-a să vie
 Mulți din noī nu vor maă fi!
 Cine-ăla? cine scie?
 Póte însu-mă voiă peri?
 Ce folos am de la sóre
 Când sub rađa-ă sufer eă?
 Când pe tot minutul móre
 Inima în sînul meă?
 Pare că o văd cum rîde
 Printre dalbe lăcramioră!
 Garofina ce arîde
 Printre roua despre dioră!
 Timpuri, voi ce stingetă tóte,
 Ce-ață făcut al ei amor?
 Spunetă mie, nu se póte
 Se 'nturnață al vostru sbor?

LA O UMBRĂ

Unde esci, o, umbră dulce?
Oră te-aș dus tu către cer,
Cum un fluture se duce
Cu zefiriș din eter?
Stea frumosă cu lungi vele,
Esci pe-acest pămînt de dor?
Esci tu pusă printre stele,
Cu al rađelor drag hor?
Daca nu mai esci în viață,
Spune, suflet ce iubesc,
Să las lumea cu-a sa cetea,
Și să viu să te întâlnesc!

LA O PĂSTORITĂ NECREDULĂ

Iasomia în cădere
Perde tînăru-î profum,
Se usucă, tristă, pîere,
Vîntul fură al ei fum.
Astfel ca plăpânda flóre
Aî perdit al tău amor;
Însă tu, nepăsatore,
Nu te vestejesci sub dor!
Ci mai jună, mai voiósă,
Tu ceri noue desfătări,
Și-a ta buză amorosă
Cată alte sărutări!

Oh ! ce depărtare 'ntinsă !
 Câte rîuri, câte mări
 Mă despart d'acea ne 'nvinsă
 Cu ardênde resfățări !
 Însă gândul meu se duce
 Către tine ne 'ncetat
 Și pe sînul tău cel dulce,
 Se desmîrdă legănat.
 Pare că te văd frumosă
 C'ochi și plini de foc divin,
 Cu cosița negurosă
 Peste umăru-tă de crin !
 Și în mâna ta gingășă
 Ascundîndu-tă fața lin
 Ca o rosă drăgălașă
 Ce s'ascunde dupe-un crin.
 Vaî ! dar cine îmi va spune
 Daca timpul n'a cosit
 Drăgălașele cunune
 Ce amorul tău 'mpletit ?
 Jos ori care tiranie,
 Ori de Turci, ori de Ghiauri,
 Ori de unde ea să fie,
 Din seraiu ori din păduri !
 Fruntea mea cu umilință
 La tirană nu voi pleca,
 De mă-ar face-ori ce voință,
 Saă chiar mórtea de mă-ar da !

În tot locul, o, Cilie,
 Eă voiă sparge jugul greă,
 Contra-a ori ce tiranie,
 Mă voiă face hain eă!
 Toți sunt d'o potrivă 'n lume,
 Toți făcuți dintr'un pămînt,
 Toți ne stingem fără nume
 Într'un neguros mormînt.
 Numai brațu-ți de ninsore
 O, Cilie, pot purta,
 Sub ast jug de rosiore,
 Și de crină, eă voiă a sta!

Dragă mea, să ați tu parte
De-al tău perisor frumos,
Mâna-ță albă a-l desparte
Până pe călcăie jos!
Să de dulcea rotundire
Ce-are brațul tău cel alb,
Să de frageda zimbire
Pe obrazul tău mult dalb!
Iar gurița să-ță rămâne
Ca al roselor boboc,
Sînu-ță tot rotund să-ță fie,
Până la mórte, o, te rog!

LA AGNEȘA

Dragă mea, să ați tu parte
De-al tău perisor frumos,
Mâna-ță albă a-l desparte
Până pe călcăie jos!
Să de dulcea rotundire
Ce-are brațul tău cel alb,
Să de frageda zimbire
Pe obrazul tău mult dalb!
Iar gurița să-ță rămâne
Ca al roselor boboc,
Sînu-ță tot rotund să-ță fie,
Până la mórte, o, te rog!

Nu lăsa când sunt de față,
 Ochiile tei pe ochiile lui,
 Plină d'amor și de dulcetă!
 Va! și cată se-ți mai spu...
 O Agnesă graciösă,
 Că i-a rîs și i-a vorbit
 Și numindu-te frumosă,
 A îtăcut și a roșit!
 Căci de-mă vei minți vr'o dată
 Părut-ți lung se va rări,
 Pe gurița-ți profumată
 Trandafirii vor păli!

ARMELE NÓSTRE

Cu cât dorul e mai tare,
Cu atât mai tară să fim!
Prin a nóstřă nepásare
Grijele să lánțuim!
Arma nóstřă să ne fie
Cânturile ce răpesc,
Musică și poesie
Cu profumul lor ceresc!
Cum și-amorul ce pe lume
Tine vělul luř de florř,
Cum și-al dragiř mele nume,
Aurul din periorř!

Fie florile curate
Ce pe chipu-ă rătăcesc!
Sărutările-amorate
Ce pe buza ei mijesc!
Dorul ce-o să ne lovescă
Noă nu ne va strica.
Mórtea însași să sosescă,
Nică nu mă voi turbura!

Ce-i amorul? o beție:
 Ieșind în grădini să te
 Căută la căzături
 Cu tot ce te poți întâlni
 Subla și cu cu zile
 Înțelește că lăsat să te
 Îndrăguim să te sănătate

AMORUL

Ce-i amorul? o beție:
 Dar frumosă 'n al ei sbor!
 Dulce-i a lui bucurie!
 Dulce este al lui dor!
 Vař! în viața fugătorie
 Nu mai sciă ce să doresc!
 Dilele strălucitorie?
 Nopțile ce răcoresc?
 Bătrânețe, te înclină!
 Cărturari, tăceți acum!
 Voř vreți foc făr' de lumină,
 Trandafiri făr' de profum!

Inima fără iubire
 Încă 'n viață nu a stat:
 Inima 'n a sa simțire,
 Cu cuvântul s'a certat.
 Daca legături ce place
 M'a oprit să iubesc eu,
 Legătura o om vface,
 Dar p'amor, chiar Dumneșeu !
 Să 'nceteze să iubescă
 Muritorul obosit
 Ce pe calea omenescă
 Inima î-a vestește !
 Eu voi că tămâia amorul,
 Și 'n profumul lui ceresc
 Beat, uitând ferice dorul,
 Dilele voi să-mi răpesc!
 Chiar robia-î place nouă ;
 Lanțurile-î sunt de floră;
 Lacrima-î o dulce rouă,
 Doliul lui sărbătoră.
 Dar departe o iubire,
 Și plăceri ce obosesc !
 Ce degrad a lui mărire
 Și profumul lui ceresc !

LA O VIORICĂ

Viorică dupe cale,
Drag odor venit din doră,
Înaintea seriă tale
Tu pleci capul printre floră!
Ești ca tine jos în lume
Am a trece pe sub vînt,
Și ca tine, fără nume,
Mă voi duce în mormânt;
Însă tu, în frumusețe
Strălucit'ăi un minut;
Ești în scurta mea junețe,
Dacă ferice n'am avut!

CINE SUNT

Colo sub o négră stâncă
Geme rîul spumător;
Pacea nopțiř e adâncă.
Luna dörme pe un nor.
Şi-al meř suflet în tăcere,
De-al sěř lut deslănčuit,
Se întrébă cu durere
Viața ce-ř a trebuit?
Cine esci? ce-ři pasă ţie?
Unde mergi? ce-ři faci tu dor?
Frundele în vijelie
Sciř ce sunt și unde sbor?
Crede, crede, și iubesc!
Iată, frate-al teř ursit.
Şi când mórtea te lovesce,
Să poři dice: „am trăit!“

LA O FEMEE SÂNTĂ

Timpu-adună cu crudime
Nuriș dupe sînul teu;
Întristarea peste tine
Își întinde vîlul seu.
Oră ce flôre dupe vîață
Astă-dî lacrimi s'a făcut;
Oră ce gânduri de dulcetă
În dureri s'aă prefăcut.
Escă ca valea înflorită
Când al tômnei rece vînt,
Sufla fața-ă aurită
Și o schimbă în mormînt.
Vaă! și nu poți âncă dice:
„Pot să mor, căci am trăit!”
Nu, o, dulce neferice,
Tu în vîață n'ai iubit!

F E M E E A

O femee ca o flóre,
Are un profum ceresc,
Și intocmați ca un sóre
Rađele ei strélucesc.
Cum pe gura luiă păstréză
Fluturele puf din crin,
A remas și mě urméză
Dulcele-ți profum din sîn!

SĂ NE BUCURĂM

Timpul fuge, ne împinge
Ca un val de vînt purtat;
Viața omului se stinge
În trecutu 'ntunecat.
Să uităm dar dorul vîeții
Si cu floră să impletim
Lanțul anilor junetei
Ce-ale morții mâni îl țin!
Nu voiă desmerdări nebune
Ce nebuni jună răpesc!
Ce 'ncetând să ne cunune,
Urme de desgust opresc!

Cum o fată în junime
 Cu blândețe s'a 'nvălit,
 Traiul nostru cu rușine
 Cat' a fi acoperit !
 În iubire ce se stimă
 Într'un suflet mândru, lin,
 Limpede ca o lumină,
 Dulce ca un fum de crin ;
 În simțirii mari inimouse
 Ce din ómeni ărei ne fac,
 Fapte bune, generoase,
 Ce cu viața ne împac ;
 Iată rîul de plăcere
 Unde voi și a fi răpit,
 Apoi vîntul de durere,
 Sufle, căci am vietuit.

unui în stil e (17)

lăsat să se scrie într-

adică în stilul literar

Principala îl e 'lă-

zintă' ca și 'cântă' al

lor muzică să fie în 'lă-

'lăzintă' și ca obiceiul

lor să rulă cu un 'lăzintă'

deosebit de bună și sănă-

toasă. Deoarece și

acestă muzică este sănătoasă

și să aducă sănătate și

ținută, sănătatea și

ținutul să devină sănă-

toasă și sănătatea să devină

ținută.

G R I J A

Grija este umbra vieței.
 Ea ne urmă pe pămînt,
 Din ajunul tinereții
 Pân' ce mergem în mormînt.
 Peste viață ea se 'nclină
 Ca un nușor ce-ar pluti;
 A măririlor lumină
 Nu o pôte risipi.
 Nică corona 'mpărătescă,
 Nică comorile lumescă,
 Nu pot ca să risipescă
 Grijele pe cât trăescă.

Grija mai curênd se duce
 Unde toți plăcerea cred;
 Unde rosa mai viu luce,
 Umbrele mai mult se vîd.

Nu-mi vorbiți d'acéstă lume,
 Nică de domniș ce domnesc!
 Osebirea este 'n nume:
 De-o potrivă prețuesc.
 Ca tiran să se mai vîdă,
 Trebuie să fie sclavă;
 Un tiran e chiar miréză
 Unuș popol de mârșavă.
 Când tiranul se precurmă
 Toți se fac tirană măreță!
 Lumea este-o tristă turmă
 Dată celor mai șireți.
 Vérsă, dulcea mea frumósă,
 În paharu-mi vin de plaiu,
 Și pe buza mea setosă
 Sărutări născute 'n raiu!
 Între sărutări, o, dulce,
 Și paharele cu vin,
 Nu e loc a se 'ntroduce
 Umbra celuș mai mic chin!

L A D I U T A

M'ař ſubit; plăceri și chinuri
Inima-ți ař ſingânat.
Multe vife și ſuspinuri
Sînu-ți drag ař legănat.
Multe ori, când să ſe culce,
Printron vř! între-deschis
Ea zărindu-și ſînul dulce
Ca plăcerea într'un viș,
Nu a diș cu bucurie:
„Pentru dênsul le păſtrez!“
O durere, o mânie!
Ce doar trebue să cred?
Astăđi p'al teř pat aice
Altul pune capul ſeř,

Și cu mâna sa ferice
 Desvălesce vălul teu !
 Timpul care trebuesce,
 De-a trăi, de-a se usca
 Rosiș, este cât trăesce,
 Draga mea, iubirea ta !
 Vino, dac' amorul dulce
 Arde buza-ții de porfir !
 Mâne pote se va duce
 Cu al dilei trandafir !
 Voî, păstorî, umpleți paharul
 Și priviți ce am perdut !
 Deiî ar fi dat nectarul
 Pe profumul ei plăcut !

Vérsă vinul în pahare !
 Adî eû însu-mi voiă a bea !
 Cea din urmă încchinare
 Fie pentru țera mea !
 Scîti ce este ast drag nume ?
 E mormîntul fericit
 Unde merge tot ce 'n lume
 Tot ce 'n viață am iubit.
 O păstorî ! jurați-mi mie,
 Pe-acest vin desfătător :
 Să muriți cu bărbătie
 Pentru al terii viitor !

T I L I A

— Tilia, ce mi-ař făcut
Dupe buza-ři de vergură,
Boboceiř de resură ?
Care vînturiř i-a bătut ?
Sórele i-a 'ngălbenit ?
Tómna le-a răpit junetea ?
Lacrimele frumusetea ?
Sař durerea i-a pălit ?

— Vîntul nu i-a scuturat
Nicř nu ař pălit la sóre,
Nicř s'ař stins de lăcromioare ;
Tómna âncă i-ař cruțat :
Iar imenul fericit
I-a răpit în nópte-ardêndă
Flórea sînului plăpândă,
Trandafirul a pălit.“

ÎNTELEPTII NEBUNI

Obosită căruntețe,
De mărire tu vorbescă,
Și pe-amor, pe frumusețe,
Pară că le desprețuescă!
Dar mărire, nume, stare,
Se căstig mai puțin greu
Ca o dulce sărutare
Peste sînul dulce-al său!
O cetate congiurată
Tot d'auna a cădut;
Ea rămâne nemîșcată,
Oră ce salturi am făcut.
P'ale gloriei cunune
Capul meu am odihnit;
Dar pe sînu-ă alb și june
Pân' acum n'am adormit:

Ce mărire pentru mine
Tată lumea s'o supui,
Când ești însuși, voi sciți bine,
Ca un rob ești mă supui?

LA O GRAMUSTÉNĂ

Ecă te rog, gramustenică,
Învălesce brațul teu,
Pân' la mâna-ți mititică.
Ce facă tu e fórte reu !
Tigrulu și ce flămăndescă
Îl arătă tu prada sa ?
Nu te temă că se găndescă
Într'o ȝi a te mâncă ?
Brațu-ți, tineră femeie,
E un lucru fórte rar !
Alba ȝină Dionei,
E pismașă d'acel dar.
Rosa, crinul, îl congiöră,
Vise dulcă imă dă el deu !
Vaî ! ascunde-l, suriöră,
Saă îl dă pe gâtul meu !

LA PRIMĂVÉRĂ

Tu vii âncă, primăvéră !
Paseri, fluturi, floră aduci
Pe aripa ta de céră,
P'ale tele cóme dulci.
Vino, vîața 'ntineresc
Cu arđinde resfățari !
Dă aceluī ce iubesc,
Drăgălașele visări !
Pune rose pe cosița
Fetelor ce te salut,
Și profumă-le gurița
Cu un drăgălaș sérut !
Eă voiū tómna să s'arate,
Se văd frunzele în crâng
Coborându-se uscate,
Una una... voiū să plâng !

INSECTA

O insectă trecetóre,
 Nasce dia, séra móre.
 Traiul e ī e fórte mic;
 Ea trăesce cât o flóre;
 Timpul nu face nimic!
 Omul mai statornic este,
 Si nu pere fără veste
 Într'o di p'acest pămēnt,
 Lutu-ī nu se risipesce
 Ca un fum gonit de vēnt!
 Nō nu scim din dō, vā! care
 Drept mai mult în viață are:
 Omul crud, al ē călău,
 Or̄ insecta ce dispare

Făr' a face nică un reū?
Dupe mórte se vědesce
Care e mai bun din doň?
Cine se chezășuesce?
Věntul nu ū risipesce
De-o potrivă p'amêndoň?

DAC' AVÉM PUTERE

„Daca eū avém putere
A săruta,
Astfel pe cât am plăcere,
Gurița ta ;
Gură, sînu-ți de ninsore,
Nu aş cruța.
Ca un crin ardend sub sôre,
Ați tremura !
— Corpul meū cel de ninsore
Să nu săruți !
Néoa se topesce 'n sôre
Va! să nu uîți !“

LA TILIA

Rosa infloresce când amorul suflă.
Paserea ce 'n frunđe cântă al eř dor
Lōngă o fōntānă, óre nu se 'nsuflă
De un sănt amor?
Tilia! amorul face de tresare
Crinul la suflarea dulceluř zefir,
Când p'a ta guriță un surîs apare
Şi o rouă udă céna ta de fir;
Când o sărutare gura ta dogórá
Şi tu ceri o buză să o rěcoresci,
Află că pe frunte-ťi a trecut o bóră
De amorř ceresci!

Rara frumusețe și a ta dulcetă,
 Farmecele-ți mândre ce te încorăgior,
 Ele-ar fi, copilă, reci cum este o ghiață,
 Făr' al tău amor.

El face frumosă aspra urâciune,
 Păruluș alb âncă dă el farmec rar,
 El înginge însuși pe înțelepciune
 Prin cerescu-ți dar.

Tot ce viețuesce, tot ce-i rău să ești bine
 Este de ră fapta astuia foc ceresc.
 Pentru ce, Tilia, mă opresc pe mine
 Ca să te iubesc?

LA ACEEAȘI

Îmă dicéi, o ce idee!
Să culeg, ca un buchet,
De la ori și ce femee
Și să fac un rar portret?
Am respuns, ți-aducă aminte?
„Brațul tău de trandafir
Ești îl iau mai înainte!
Apoi... părul tău de fir.
Apoi gura-ți d'amarante
Mică cât un sărutat;
Ochiul tău viu diamante
Ce 'n azur s'aș încat...“

Să mai iaă, a mea Tilie,
 Midlocu-ți de dină strâns,
 Și profumu-ți d'ambrosie,
 Risu-ți mestecat în plâns;
 Cenele-ți ce se coboră
 Când roșesc fruntea ta,
 Ca bălaia aripioră...
 Apoi cat' a mai lua...
 Zimbru-ți dupe guriță
 Flutur d'aur pe buchet!
 A ta albă mânușită...
 Eă aş face un portret.“

Tu păstraă tăcere mare;
 M'ai lăsat d'am terminat,
 Iar atunci cu o strigare
 La cuvînt tu m'ai chemat.
 De atunci de câte ore
 De portrete iți vorbesc,
 Tu schimbă vorba gânditoré
 Fetele îți rumenesc!

CÂT VA VIEȚUI

Cât va viețui amorul,
Dragul meu, nu pot a sci.
Care și lăua-va sborul,
Nu pot încă a ghici;
Dar va ține, o bădită,
Până ce vei termina
Fir cu fir a mea cosită
Aurită-a săruta!

TILIA, DULCE NUME

Tilia, o, dulce nume!
Eū īn tōte te privesc.
Tōte par c'aici īn lume
Cāte-un farmec iți răpesc!
Eū vēd ochiř těř īn sóre,
Si īn nōpte pěru-tř brun,
Sufletu-tř il simř īn bōre,
Respāndind al teř profum.
Vēd junețea gureř tele
P'ale primăveriř florř;
Vēd surisele-tř junele
Printre aurele dorř.

Dar când văd p'o rosă dulce
 Umbra dupe buza ta,
 Și văd rosa ce străluce
 Într'o dî a se usca,
 Mă gândesc la tine 'ndată
 Și încep a suferi
 Căci ca rosa purpurată
 Tu vei trece într'o dî!
 Depărtați curând d'aice
 Aste rose ce 'mă amînt
 Că Tilia mea ferice
 O să pără în mormînt.
 Iar tu, jună, albă fată,
 Pân' a nu te vestești,
 Cu profumul tău mă 'mbétă.
 Astfel beat eșt voiște muri!

FATA DIN TURN

I.

Umbra seriă acum se lasă
Pe Bitolia prelin,
Epicopul grec la masă
Și alti șopeți bău la vin.
Dar în sală a venit
O copilă, o română;
Episcopul necăjit,
Dice: „ce-ař făcut, păgână!
Veř să te măriți, sciř bine...
Cu o rudă, c'un Tințar!
Lumea plângе pentru tine!
Eř te scap d'acest amar.

Fugă de dênsul că de dor!
 Saă te puiă în inchisore!
 — Sânte! pune-mă 'n prinsore,
 Maă voăsă sunt să mor!
 — Aruncați-o 'n inchisore,
 Strigă către doi askeri,
 Ca să mără în dureri
 Fără aer, fără sôre!“
 Fata vîrsă lăcrimioră.
 Ea e jună și frumosă.
 Pe cosița-ă aurosă
 Pórtă dragă cunună de flori.

II.

Două primăveri trecură.
 Fața sa s'a vestește;
 Ochiă 'n lacrimă s'aă topit.
 Rosele s'aă stins pe gură.
 „De veă tu să-mă fiă iubită,
 Lanțurile-ă voiă sdrobi;
 Iar de nu, tu veă muri
 În durere părăsită.
 — O, prea sânte! voiă muri
 În durere părăsită;
 Însă nu-ă voiă fi dorită,
 Nică chiar servă nu-ă voiă fi!“

III.

Alte două veri trecură,
 Mórtea crudă i-a sosit ;
 Mórtea crudă i-a rěcit
 Sînul dulce de vergură.
 „ Lanțurile-ți voiă sdrobi
 De veř tu să-mă fiă iubită.
 — Sânte ! mórtea ne 'nblâđită
 Vine-acum a mě rápi.
 Nu-ți fac nică o grea mustrare
 Pentru căte sufer eū.
 Dar te du la mândrul meū
 Ce se-abate de 'ntristare.
 Spune-ți, spune-ți c'am perit ;
 Dar nu-ți dice că 'n durere
 Pentru dênsul vîața pieră
 Să nu-ți spui c'am suferit.
 Ci să-ți spui că 's vinovată,
 Că de mult l'am fost uitat,
 Să nu sufere 'ntristat...
 Ci pe loc să fiă uitată !“

BLESTEMUL PĂSTORULUI

Draga mea cu cene crețe
Pentru altul tu mă lașă!
La nebuna tinerețe
Tu 'ntorcă ochi drăgălașă?
Te blestem dar cu căldură:
Părul tău cel bălăior,
Scuture-se ca răsură
În al tomnii vînt de dor!
Gura-tă de mărgăritare,
Îngrădită cu rubin,
Mică cât o sărutare,
Să pălăscă de suspin!

Brațul când gros când subțire
Alb și rumen și grăscior,
Să se schimbe c'o clipire
Într'un fus sau răschitor !
Mișlocu-ți ce brîul strâng
Cu sfială, binișor,
Tremurând a nu îl frâng,
Să se 'ngraše ca un nor !

sfidă. Iată cum băieți
căută la gâtul și că
spunea ocazională să fie
! Totuși și cum să nu să
căută într-o lăză să
nu să spunea să
nu să nu să
nu să nu să

S F I I C I U N E A

Pentru 'ntâia óră 'n viață
Eă ă-am dîs cuvinte dragă.
Ea întorce alba-ă față
Unde pârguaă dulcă fragă.
Dar atunci îndat' aice,
Scire bună i-a sosit.
Ea se 'ntorce și îmă dice:
„Ce-am dorit tot s'a 'mplinit!“
Maă de mult, mă-aduc aminte,
Îl dîceam drăguț, încet:

În cinci ani de-aici 'nainte,
 Îți voi spune un secret.“
 Rumenind ea îmă mai dise:
 „Pentru ce nu-mă spui acum?
 Dilele noastre sunt scrise
 Pe al crinilor profum!“
 Eră și-am dis că altă dată
 O iubem atâtă ești;
 Dar iubirea infocată
 Am ascuns-o 'n sănul meu.
 Ea atuncea îmă respunse:
 „Bine este că și tăcut;
 Dragostele cele-ascunse
 Sunt tot ce e mai plăcut.“
 Am respuns atuncea, încă:
 „Cred că cine a iubit
 Cu o patimă adâncă,
 Vre odată să răcite?
 — Ca o soră mă iubesce!“
 Îmă dicea necontentit.
 Va! dar inima gonesce
 Tot ce gura a vorbit.
 Mâna-ă mică, albioră
 De la sănu-mă retrăgea
 Și-a sa frunte rumeoră
 Se pleca sub gura mea

Și dicea cu dulcă suspine:
 „Oh! te jur, de mă iubescă,
 Apără-mă chiar de mine!
 Dute! ca să nu slăbescă!“

Eu m'am dus, o, nebunie!
 Astăzi văd că am greșit
 Și că numai cel ce scie
 Să cuteze, fu iubit.

M A R I N A

Ați vădut voi păstorita
Ce-al meu suflet a răpit,
Și a turburat Castrita
De trei dile ce-a venit?
Îi cântam d'acele multe
Cântece. Ea îmi dicea:
„Ce femei pot să te-asculte
Și-al lor suflet să nu-ți dea?“
Apoi mă 'ntreba pe mine
Pentru cine le-am făcut,
Respundând că pentru sine,
Îmi dicea: „eu am sciut!“

De atunci mă-a dat profumul
 Sufletului înclocat.
 Sufletul fiind dar fumul
 Florii, florăea ea mă-a dat.
 Când amorul îl aduce
 Cupa cu nectar și bea,
 și când graciele, dulce
 Vin de se îmbăt cu ea;
 E nebună și tresare
 Ca un crin în vîntul cald;
 Într-o dulce sărutare
 Buzele-î de foc se scald.
 Uită mărte, uită viață,
 Aiuréză, n'are loc,
 Plângere, rîde, se resfață,
 Tremură și arde 'n foc.
 Cine poate ca să vadă
 În acest minut de-amor
 Pără-î ca o dulce rađă
 Peste sinu-î albior;
 Brațul ei formând cunună
 De crinii, rose, un minut,
 Gura ei cerând nebună
 Ca să spargă un sărut,
 și al roselor tesaur
 Într-o clipă dispărând,
 Sub o pulbere de aur
 Pe tot clipul ei ardând;

Cine pôte să privescă
 Tóte aste frumuseți
 Și să nu se amețescă
 De plăcere dulce beți?
 Când pe fruntea-mi gânditóre
 Tresărind simț bucla sa,
 Ast minut, p'acestuî sôre
 Sceptru d'aur n'ași schimba!
 Cântecele-mi amoróse
 Se revérsă 'n al ei sîn,
 De aceea și miróse
 Când a rose, când a crin.

E D E S S A

Eu vă salut, o, năpte și voi o, stele albe,
Ce disputați domnia acestuia loc mereu!
A văstră luptă 'ăi demnă s'o vađă Dumnează!
Vaă! omul trece iute cu faptele lui dalbe
Ce perd pe calea vății nestătătorul pas!
Tu singură natură, tot jună aî rămas!
Ce s'aă făcut acele troene de popore?
Acele generații ce 'n lume au trecut?
Și sclavi și 'mpărații? trăiră un minut,
Născând spre a se face țărăna trecetore
Ce s'aă făcut acele divine frumuseți
Ce 'mpodobea cu rose paharele 'n ospeti?

Acei luți cu sun dulce ca mierea Adonie
 Ce rechiemați nectarul și de ei drăgălași !
 Epiriana flore a cărei sină gingașă
 Produs-a pe eroul, Europei și Asiei ?
 Junia, frumusețea pe ani-i se certău
 Si visele din secolă ideea ei ne dau.
 Va! tot s'a stins ! putere, și viață, și mărire
 Următau în uitare pe generațiuni !
 Tot ce lăsară 'n lume aceste națiuni,
 Sunt negrele morminte ce n'ați nică amintire.
 A numelui lor șoptă, dintr'un trecut de dor,
 Ca sgomotul ce more, ajunge 'n viitor.

Chiar daca amintirea ne-ar fi păstrat mărirea
 În secolă ce-a să vie, morți, ce-ați fi sciut voi ?
 Si cugetele voastre trăesc ori printre noi ?
 În negrele locașuri aveți voi mulțumirea ?
 Va! mórtea despărțit'a prin ziduri pân' la nori
 Pe morți de vii, în lume, sérmană, slabă muritoră !
Tot cade în uitare ! popore 'mpovărate,
 Popore fără tintă și fără obiect
 Să rătăcesc în nöpte : durerea le destept.
 Dar grecul, rob el însuși, aspiră libertate
 Si cată să supue pe popolul român ! //
 El singur va să fie și liber și stăpân !

În aste locuri vîața atâta de frumósă,
 Dar și atât de tristă, e totă în mormînt
 Mai mult de cât în ómeni, p'acest cădut pămînt!
 Omóra crud p'un popul sclavia rușinósă!
 Un popol, sub robie să 'nclină abătut,
 Atunci când energie, virtute a perdit.
 Colo din vîrful stâncii cascada gemétore
 Se vérsă 'n valuri albe și gême printre nopti:
 În lac d'azur ea fuge, vîrsând duîose șopti
 Îndată ce s'aruncă din côtea 'ngrozitôre.
 Celo revérsă luna torente dulcă de foc,
 Si stelele ca vise bălaie vin, se joc;
 Zimbesc cu fericire acestor triste locuri
 Ca cugete plăcute ce plană un minut
 În suflete sdrobite d'un chiu neabătut.
 Lumina lor pe unde se vérsă 'n dalbe focuri.
 Mai colo în pădure șacalul de mormînt
 Amestecă urlatul cu murmura de vînt.
 Pe orisonte ochiul zăreșce cum se 'ntinde
 O mare azurie sub focul cel ceresc...
 Plăceri neesprime ne 'mbétă, ne robesc;
 Căci marea tot-d'auna vederea drag aprinde.
 Cu cât suntem aprópe d'al vieții creator,
 P'atâta fericirea alin' al nostru dor!
 Să cercetăm țărîna scăpată insultării
 De timpuri care sémân și secer totul jos,
 Tot pân' la suvenirea d'un nume mincinos
 Ce móre d'o potrivă în noptile uitării!

Să turburăm mărirea mormintelor în dor,
Si să vedem în urmă-ți ce lasă-un muritor!
 Edessa nu ne lasă de cât țărâna órbă,
 Ce omul și cu timpul în fine aă stricat:
 Umana lăcomie chiar mórtea-a despoiat
 În restele lăsate mormintelor să sbórá.
 Așa se vor abate ce noă am ridicat,
 Așa lua-va vîntul cenușa ce-am lăsat!
Așa peri-va âncă a gloriei lucire;
 Țărâna răsipită de crivățul gemênd
 Nu va putea să scie de am lăsat trecênd,
 Pe viitorul lumiř a nôstră amintire.
 În darn locuitorii acestui loc frumos
 Cred să audă nôptea, în vîntul dureros,
 Pe piață unde fuse Edessa altă-dată,
 Sunări de musici, sgomot de cupe ce încchin,
 Si nichezări profunde, ce strigătele 'ngân,
 Strigări de ómeni, sgomot ce face o armată.
 În darn ei cred să védă în nopti cum se formeză
 Grădină, palate, teatruri, lumină că variază!
 Nu! mórtea nu întorce aceea ce răpesce!
 Trufia ce încinge pe populiř cei mari,
 Pe regi, cată se cađă sub timpiř cei amari;
 Căci Dumnezeu răsbună pe cel ce s'asupresce.
 Cascada veră 'n nôpte desfătătore șopti
 Si luna d'aur trece pe sinul negrii nopti.

Z I O A R A

Mult bine ţie, ţéră, locaş desfătător
Şi unde vĕntul pôrtă profum îmbêtător!
Multă secolă de durere, pe faţă-ţi se 'nsemnéză:
Străinul, spada, focul trăsura lor păstréză.
Dar răul ce-ţi făcură sĕlbateciĭ tirană,
Se sterge sub suflarea celor din urmă ani.
Oră ce popor ce gema sub órba tiranie,
Şi chiamă c'ochi 'n lacrimă ursita în mânie,
Se liberă odată de al robiei semn,
Când Dumnedeu il affă de libertate demn,
Prin fapte meritoriă, şi prin virtuţi plăcute.
Durerile-unuĭ popul din viciu sunt născute.
Tiran şi rob aicea, sunt de-o potrivă rēi.
Tiranul păre, robul urmăză paşi sej.

Căci nu mai e barbară, Turcia se 'mlădie;
 Avea ce-va virtute acéstă barbarie.
 Adă ea se civilésă, credințele-ă antică
 Se scutură de vîntul ce suflă-acum aici.
 Civilisațiunea pe jumătate, âncă
 Ucide: ochiul vede mai bine 'n nöpte adâncă,
 De cât între lumină și umbre ce mijesc.
 Tiran și rob d'aceleași nevoi se bântuiesc.
 Aă dreptul de-o potrivă toți la acea iubire:
 Le trebuie de-o potrivă și viață și gândire.
 Ce-mă pasă dacă astăđă domnește-un musulman,
 Saă un creștin? și unul și altu-ar fi tiran.
 Si am vedea alti populi sub altă tiranie
 Plângend ale lor drepturi perdute în robie.
 Colo se plânge grecul sub jugul otoman.
 Dar plânge libertatea, visând a fi tiran.
 Albanul și Românul, Bulgarul ce 'ntârdie,
 El îi privesce astăđă născuți a fi 'n robie;
 Popoarele adesea prin nedreptatea lor,
 Daă viață și tărie ursitei lor de dor.

* * *

Iónina adórme pe linul lac al seă,
 În nöpte, tremurândă, sub ghiara unuă leă
 Ce-ascultă și vegleză în somnu-ă de durere.
 Ali paşa satrapul! tot este în tăcere;

Abia în depărtare un câne când și când,
 Neodihnit de-o umbră, a răsărit lătrând.
 Ici colo o lumină pe a cetății frunte
 Trăsurile-ă de mărte le face și mai crunte.
 Ești nu cunosc nimica mai trist, mai suferind,
 De căt surisul dulce pe-o față d'om murind!
 Saraiul strălucesce în valuri de lumină
 Și se prevede astfel în lacul ce suspină
 Sub pările-ă bătute de valul spumegos.
 Un gemit se aude adânc, misterios;
 E resuflarea apei, e plânsul ce vestesce
 Durerile cetății sub jugul ce-o strivesce?
 Pe vîrful unui munte văzut de la saraiu
 Se 'nalță printre umbre al lunei disc bălaiu,
 Ca un turban de aur, vîrsând a sa lumină
 Pe unda încrețită d'a serei bôre lină.
 De la saraiu, în noapte, căți ochi, ardând d'amor,
 Pe unda azurată să rătăcesc cu dor!
 Ici colo la ferestre perfida, blondă lună
 Ne lasă să se vădă mai mult d'o față jună,
 Mai mult d'o buclă d'aur, mai mult de doși ochi vii,
 Murind de voluptate și crude gelosii.

* * *

Pe o sofa lussosă stă palida Almee,
 A lui Ali nororă, a lui Muhtar femei,

Almea e frumósă; dar ca acele floră
 Ce 'n țările geróse nasc iarna sub ninsori;
 E maumura și arta; e marmura cea rece
 Ce ea o formă dulce sub fórfecele grece.
 Ca doă smarandjă în aur, verduiș ochi lucesc,
 Sub cenele-ă bălaie ce graciă le 'mpleteșc.
 Pe cóma-ă de betélă se vede-o velă albă,
 E néoa și cu sôre! amestecare dalbă!
 Gurița-ă ca rubinul în marmor încrustat.
 Ea semăna c'un arbur ce 'n floră s'a desvoltat.
 Amorul e în sînu-ă: cum vermele făramă
 Un crin, aşa amorul în inima-ă deramă.
 Ea își iubesc soțul; dar gelosia ei,
 Ast monstru ce devoră și ani tinerei
 Si dulcile amoruri, făcea să simtă dorul,
 Si ochii săi să verse un riș de plâns ca norul.
 Muhtar era sburdalnic. Pe altele iubea.

„Curăță ardênde lacrimă! Almeea își dicea:
 Deșarta-mă frumusețe făcetă să vestejescă!
 De ce folos ea-mă este în viața omenescă?
 Sunt ore ești frumósă dór ca să desfătez
 Aceste ziduri triste, ce viața mi-attristez?
 Am inima mea plină d'amor, ca să se spargă?
 Născut-a frumusețea-mă ca în morment să mărgă?
 De n'aș fi fost frumósă și nu aș fi iubit,
 I-aș fi ertat ești pote că el m'a părăsit?
 Sciu p'ale lui amante, ghiauri fără rușine
 Ce își arată fața la cel d'ânteiu ce vine,

Ce fără martori âncă cu ómeniő vorbesc.
 Ném necurat și negru ce blestem și urësc!
 Ar trebui să scape acest pămënt de ele!
 Am să le 'nchiđ eŭ ochiř cu flacări tinerele!
 Ca soțiul meū cel june, neavênd ce mai iubi,
 La dulcea lui Almee se pótă reveni.“
 Ea ȣise și o rađă de-adâncă resbunare
 În ochiř sěi scântee cu vie 'nflăcărare.

Ali atuncă s'arată. „Ce vreň, frumósă flóre,
 Tu ce p'a mea tulpină te plecă suridëtore?
 Veň óre să-ťi daŭ scire de sociul těu Muhtar?
 Acest iubit al nostru, făcut cu Ilbahar?
 Tu plângř, Almee dragă? sciř ce-ř a ta durere.
 Dar să şedem! vin' spune ce inima ta cere.“
 Ali paşa fusese tiran; să cercetăm!
 Era 'nestrat cu patimř ce noř le condamnăm.
 Amorul despre aur, din sufletu-ř făcuse
 Un apostat fantastic, ce în tiran trecuse.
 Al sěu scop fu avereia, puterea un midloc,
 Minciuna, provedința-ř, și crima al sěu joc.
 Silit ca să se scuse de ale sale crime,
 Se face protectorul principiilor sublime,
 Si ascundêndu-și gândul de falsitate plin,
 Chemă la libertate al sěu popor creștin.
 Reformator fu âncă cum hořiř pot să fie,
 Prădând, și v rs nd sânge în órba-ř tiranie,

Și reformând tot lucru, și neînțelegând
 Că cela ce derâmă, clădesce l'al seū rînd,
 El, însuflat de rele, pornit d'al sĕū capriciuă,
 Va să regenereze poporele prin viciuă.

„Dar să vedem ce face să cure plânsu-ți lin?
 Urmă bětrânul pașă. Eă cam ghicesc pucin.
 Muhtar nu-ți scrie âncă: credi că te ne'ngrijesce?
 E la rěsboiuă; rěsboiuă la grijă il robesce.
 — Dar astădă chiar, sciă sigur, că sociul meu a scris
 Frosiniă, astă grécă, printr'un tătar trimis.“
 A gelosieř umbră pe faça ei s'arată;
 O face mai frumósă. Ali respunde 'ndată.
 „Și ce pot eă a face? — Pe grécă să omori!“
 Respunse juna turcă, și dalbe lacrimioră
 Din cenele-ă bălae picară pe-a ei față.
 Vař! lacrima menită de a ruga de viață
 Ruga acum de mórte! „Almea, fata mea,
 Acéstă cugetare nedréptă e și rea.
 Vorbesce-mă de amendă eă înțeleg mai bine,
 Căci sociu-ă are aur mai mult și de cât mine.
 Să fim cu sânge rece și drept a judeca!
 Frosina nu se cade s'o credi rivala ta.
 Tu n'ař în ea rivală; nu merită ast nume.
 Ea este o femee cum sunt atâtea 'n lume:
 O flóre ce suride pe un buchet de-o ăi,
 Ce trece și se uîtă, menită a peri;

Ea este-a tutulora și nimeni pote dice:
 „E-a mea!“ Ea nu iubesc pe nimene aice.
 Muhtar nu o iubesc.“ Almea, suspinând,
 Cu vorbe prefăcute și viers plăcut și bland,
 Respunde: „O stăpâne, el pote să iubescă:
 Acesta nu m'atinge; nu pote să privescă
 O sóță musulmană supusă la bărbat.
 Dar trebuie a-ți spune? Muhtar e ruinat!
 Avere sa se schimbă în pietre prețiōse
 Si trece la aceste ghiauri nesătiose.
 Sunt ele cinci-spre-dece!.. curând și casa ta
 Va remânea săracă!“ Almea triumfa.
 Ea atinsese córda ce resuna mai tare.
 Ali pașa viséză o crudă resbunare.
 „Vai! sunt perdit cu totul! strigă acest avar.
 Cădut în săracie!.. o traiu crud și amar!
 Ce trebuie a face ca să trăesc, îmi spune?
 Pe bunele raiale imposite voi punе.
 Voi săraci bărbății, ucide pe muieră.
 Căci ei produc, iar ele risipă în plăceri.“

* * *

Ați cunoscut voi flórea acestui lac dormind
 Născută la suflarea zefirilor din Pind?
 Ea vine rîdătore ca visul dimineții!
 A sórelui lumină e umbra frumuseții.

Zióra se numesce; părinți-ă sunt romăni.
 Iónina formase frumoși-ă, tineri ani.
 A laculuă murmură junia-ă legănase
 Și vîntul luă cel fraged coșita-ă resfătase.
 De opt lună măritată, ea trece viața lin
 Și-ă pare o comoră de fermec, drag, divin.
 Durerea ce în lume tot omul însotesc,
 Cum fumul tot-d'auna pe flacără unesc,
 Părea că o lăsase, a se 'mbăta puțin
 De vise mincinóse, dorințe ce declin.

În casa lor întinsă, pe lacul azuratic,
 Ea lasă să se jóce privirea ei, molatic.
 Era frumósă séra, și cerul înflorit.
 Iar lacul cel albastru părea însuflețit,
 Sub lina sărutare de zefiri și de stele
 Ce se scăldaă în sinu-ă ca fete tinerele.
 Și umbra, focul, vîntul, și cer și lac d'azur
 Formând un tot ferice, vîrsând un lin murmur,
 Unite, mișcătore, cu viață și junie
 Trădând o taín' adâncă, străină armonie,
 Păreaă a se 'nțelege, păreaă a-șă dice lin
 Misteriose lucruri într'un limbagiu divin.
 Atunci, ântâia óră, Zióra cea frumósă
 Simți gândirea tristă în inima-ă voiósă.
 I se păru că traiul e prea desfătător
 Ca să nu aibă 'n urmă și dilele de dor...

Gândind la a sa țéră, de-o frumusețe rară,
 Și-atât de apăsată sub sabia barbară,
 Simți o lacrimiöră în ochi și curgând !
 Cu degete de rose o sterse, suspinând.
 Atuncea soțu-ă june, se înturnă a casă
 Scăpat de ale dilei grijă care îl apasă.
 „Ce-ai tu, o dulce suflet ! te văd cam îngrijit ?
 Cu umbra grijei fruntea-ți de ce s-a împodobit ?
 Ce nor de întristare, trecând pe lângă tine,
 Lăsată a lui umbră pe dilele-ți senine ?
 Oh ! pentru nătăia oră, acuma, dragul meu,
 Te văd răpit de gânduri și simți că-mi face reu.
 Făcut' am eu vr'un lucru ce tie nu îți place ?
 Îmi spune ; altă dată mai mult nu voiă mai face.
 Eu voi să-ți plac în totul, căci voi să mă iubesc,
 Aude, o soț ferice ! tu ce abia zîmbesci ?
 Vin' ! dă-mi o sărutare sau lasă să-ți dau tie,
 Și grijea s'o preface în dulce bucurie.“
 Ea îi luase mâna și o strîngea pe să...
 O lacrimă cerescă luci în ochi-ă lin.
 „Așculta-mă, Zioră, să-ți spui o cugetare...
 Tu n'ai făcut nimică să meriți o mustrare.
 Eu te iubesc. Virtutea, înțelepciunea ta,
 Egală frumusețea-ți; deci nu te turbura.
 Dar ce mă preocupa, o, săta mea iubită,
 Și face ca să tremur în viața mea îngrijită,
 Și 'n mijlocul plăcerii m'opresce a zimbi,
 E umbra astuă tigru, acest tiran Ali.

Sunt fiī luī sēlbatecī, e cruda tiranie
 Ce casa lor esserță și nu-mī convine mie.
 Sciī tu, Ziōră dragă, ce este un tiran?
 Deluviuū, trăsnet, lavă, și negru uragan,
 Nenorocirea, mórtea ce cade, ce repune,
 Aū âncă a lor lege, și-adâncă rațiunε;
 Tiranul ce lovesce, nu póté-avea cuvēnt.
 E maī absurd ca mórtea co nasce un mormēnt.
 Mě tem dar că tiranul ce ne 'ncetat veghiază
 Să nu te smulgă, dragă! acésta mě 'ntristéză.
 Am din pēcate, nume de om cu mari averī,
 Si tu ești drăgălașă ca stelelə din cerī.
 Acésta ne ajunge să tragem a lui ură
 Pe viața fericită ce 'n casa nōstră cură.
 Ziōra mea, îmī spune, veī tu ca să plecăm
 Cu dulcea libertate o țéră să cătăm?
 — Orī ce tu veī, voiū însu-mī! Ziōra îi respunde.
 Ordona! eū voiū face, nu-mī pasă cānd, nicī unde.
 Cānd sunt cu tine, dragă, eū sunt cu țéra mea!“
 Ea dice, fericirea în ochiī seī ardea.
 „Eū voiū să fiī ferice! de astădī într-o lună,
 Aice saū acolo, tu sciī, eū voiū fi mumă?
 Auđi? eū voiū fi mumă? sciī tu acest cuvēnt?
 Atuncī voiū fi maī māndră de mine pe pămēnt.
 Sciī tu ce este o mumă? e mult... sunt încāntată!
 Ceva ce face-a rīde și-a plângе tot-d'odată!
 Eū bine nu sciū lucrul; dar simț că-ī un mister
 Că este-un mare bine, că este dat de cer.

Va fi ferică dīoa când pruncul cu plăcere
 Printr'o zimbire dragă al meū sīn drag va cere.
 Cum o să mě desmerde! și cum va fi frumos!
 Dar tu, nu este astfel? tu nu vei fi gelos?..“
 Așa vorbi femeea, el fericit se simte
 De dragele ei vorbe, de inima ferbinte,
 De farmecete-ī rare, de graciă, de amor,
 și dilele lui bete, se uītă 'n al lor sbor.
 Dar ea era frumosă cu cōma-ī cea norată
 Ce 'n sīnu-ī de ninsore d'amor par că se 'mbetă;
 Cu ochii vii sub gene noroșe, ce se înclin,
 Cu brațele rotunde, de nea și de rubin.
 Pe soțu-ī înclinată, cu gura-ī resărindă,
 Sub un suris fericie ca rosa părguindă!
 Dorințe, graciă, vise d'amor, în ast locaș,
 Din horele divine coboră drăgălaș,
 Îl schimbă 'n raiu de viață, frumosă poetică,
 Vîrsând prefum din ceruri și radă serafică,
 și îmbetând tot simțul, și inimele lor:
 Iar orele din aer ii cununaă cu-amor.
 Ferică e ca visul ce 'n nopti se risipesce,
 Ce nimeni nu atinge și nu se împlinesce.
 Dar fericire pote aici în lume-a fi,
 Acolo unde viața e numai de o dī?
 Si-adesea dīoa însași de timpuriu declină!
 Nu! fericirea dulce în lume nu domină!
 Ah! daca omu 'ncepe în lume traiul seu,
 El cată să 'l termine prin mōrte!.. viața 'i reu!..

Atunci ce-ar fi cuvîntul ce l'a produs aice?
 Ce-ar fi dar âncă scopul acestuî neferice?
 Nicî unul! ne veîti dice. Dar mîndrul univers,
 Planetii cei de flacâri neschimbători în mers,
 Si spaciul și timpul, și-acéstă armonie,
 Ca omul, tristă umbră, tot fără scop să fie?
 Om muritor, sci însu-ți, ce este-un infinit?
 Îl sciî tu mai 'nainte, spre-a sci la ce-aî venit?
 Să nu punem pe lume speranță și credință!
 Căci ea va fi eternul locaș de suferință.
 Durerea-î e nestinsă, și binele-î ușor.
 Si reul o să fie stăpân în viitor.
 Da, lumea este dată a celuî reu avere,
 Si reul, în domnie-î, un drept mereu va cere.
 Si cel ce vre odată ast drept crud îl lovesce
 Va perde al seu suflet ce crede și iubesce.
 Pe ast pămînt de doruri, să nu întârdîam!
 Si ce lăsăm în urmă să nu mai regretăm!
 Cu cât apropiî capul acestiî căi a vietii,
 P'atât ajungî la scopul iubiriî, tinereții.
 Căci dincolo de nöpte e dia ce dorim,
 Si dincolo de mörte, e viața ce iubim.
 Iar mörtea e un bine; spre a trăi se cere,
 Ca să murim 'nainte: fericea e 'n durere;
 Ce este, o să fie, nimica n'a perit;
 Nu este transformarea al omuluî finit.
 Atuncea, și d'odată, o voce tunătore
 S'aude. E satrapul! urgie și terore!

O ușă se deschide. Ali-paşa intra
 Cu garda dupe sine și ochiu-ă săngera.
 D'odată către gardă el dice cu terore:
 „S'o ducă la Perama, s'o pue în prinsore!“

* * *

Acolo unde lacul termină lungul seū,
 Sub o rîpă sănătăună, se 'nalță un sat reū.
 Aprópe e Perama. O casă și o bae,
 Si schitul ce-are nume de săntul Nicolae,
 Capelă ce se surpă. Aică să ne oprim,
 O dramă săngerösă prin nöpte să privim.
 Trei nopti se împliniră: era a treea nöpte
 De când se arrestase Zióra. Triste șopte
 Avea atuncea lacul și palide vulvori
 Vérsă bălaia lună sub vělu-ă rupt de nori.
 Gemea sub valuri lacul. Nu audîți voi óre
 În schitul ce se surpă, în négra închisore,
 Suspine dulci și triste? vař! în acest morment,
 Zac cinci-spre-dece mume! și tóte june sunt!

O popol nefericite, saū popol miserabil
 Ce mori cu tot minutul sub reu-ťi incurabil,
 Si nu ai bărbăția odată ca să mori,
 Saū să iti sfârami jugul și-ai tei asupritori!

Te temi să mori, sérmane, când mórtea îți răpesce
 Neîncetat tot lucrul ce inima-ți iubesc?
 Când viața și avereia, și-onórea ne 'ncetăt
 Sunt sparte, vesteđite! în sufletu-ți stricat
 Atâta lașitate domnesce, îl înghiată,
 Că 'n loc de-o mórte dulce să vrei o tristă viață?
 Oră ce popol de mórte cu spaimă va fugi,
 Sub brațul tiraniei curând se va sdrobi.

* * *

Pe valurile-albastre, locaș de frumusețe,
 De bôre profumate, p'aceste unde crețe,
 Spumate, aurite, d'odată a părut
 O barcă. Printre trestiř lopețile-aŭ gemut.
 La luciř barca ese, acolo se opresce
 Din aburi luna plină, apare și lucesce.
 Ař fi cređut că este momentul cel de dor
 A unor cataclisme 'nainte mergëtor,
 Ce sufletul ne-apasă, și 'l sparge, și 'l topesce,
 În lacrimi de 'ntristare; momentul când lovesce,
 Din cer pe muritorii plăpândi, nedrepti, trufaši,
 Pe robul și tiranul tot pe atât culpaši.
 Dar unda mi se pare să fie amețită,
 Si bolta negurósă cu fulgeri e 'mpletită,
 Si stelele în aer par că de tot se sting,
 Si cat s'ascundă fruntea în nori ce le resping.

Și vîntul între trestii dă sunete sălbateci
 Ce se unesc cu vocea de vijeli și fantastici,
 Cu urletu-unu căne făcând concert amar
 Și-adap' al nostru suflet din crudul lor pahar.
 Am ăsă că 'n luciul apei caicul se îndreptă.
 Acum sosește, eată, ceva pare c'astăptă.
 Acolo găsește lacul de cinci-spre-dece ori;
 D'atâtea ori se crapă, se 'nchide cu bolbori,
 Spumând, și spuma pierde, mari cercuri se formeză,
 Se intind, se perd departe, și altele urmăză,
 Și se lătesc și iară dispar la rîndul lor;
 Și apa se alină, și luna dintre nor,
 Arată la ferestra castelului Peramei
 Un cap cu plete albe: pe autorul dramei.

R E V E R I I

O FATA TENERA PE PATUL MORTII

Ca robul ce cântă amar în robie,
Cu lanțul de braće, un aer duios,—
Ca rîul ce gême de rea vijelie,
Pe patu-mî de mórte eû cânt dureros.

Un crin se usucă și 'n laturi s'abate
Când dia e rece și cerul în nori,
Când sórele 'l arde, când vîntul il bate,
Când grindina cade torente pe florî;

Așa făr' de veste pe dilele mele
O sórtă amară amar a bătut,
Și astfel, ca crinul de viscole rele,
Pe patu-mî de mórte de-odat' am cădut.

Abia 'n primăvară cu dilele mele
 Plăpândă ca roua abia am ajuns;
 Atuncea când cântă prin floră filomele,
 O crudă durere adânc m'a pătruns.

- Amară e mórtea când omul e june,
și dioa 'i frumósă, și traiul e lin, → există astăzi?
Când paserea cântă, când florile spune
Că viața e dulce și n'are suspin! → ceea?

Să mórá bětrânul ce fruntea înclină,
 Ce plânge trecutul de ani obosit,—
 Să mórá și robul ce 'n lanțuri suspină,—
 Să mórá tot omul cu suflet sdrobit!

Iar eū, ca o flóre ce nasce când ploă,
 Creșteam pe cunună să am desmerdări,
 Si mie amorul cu buze de rouă
 Cu inimă dulce îmī da sărutări,

Ca frunda ce cade pe tómna când ninge
 Suflată de věnturi aici pe pămēnt,
 Ah! jună mea viață acuma se stingă
 Si aniř meř tinerř apun în mormēnt!

BIBLIOTICA CENTRALA
UNIVERSITARĂ
BUCHUREŞTI

VISIUNILE

Precum se vérsă norul în unde gemětore
Când este fórte greū,
Asemenea în cânturi amarī și plângětore,
Și inima sdrobită revérsă dorul seū.
De ce p'acéstă lume lucesce âncă sóre?
De ce păměntul are atâtea dalbe florī,
Când sub a eī durere, vaī! inima mea móre,
 Și vérsă lungī plânsorī?
Din tóte aste dile d'amor și de plăcere
 Ce peste lume sbor,
Nică una pentru mine s'aline-a mea durere?
Ce? sub amărăciune eū trebue să mor?

O, dile de plăcere, d'amor, de fericire,
 Ce mě 'mbětaťí d'un farmec, ceresc, necunoscut,
 Ce atrăgeaťí din sīnu-ř dulcř valuri de iubire,
 Ce óre v'aťí făcut?

Îmř pare că 'ř acolo, ca dulcea diminětă
 Frumósă surídend,
 Că věđ suava-ř cómă ca o ceréscă céťă
 Schimbând ceresci săruturi cu uměru-ř albind.
 C'aud câte odată în věntul ce se duce,
 A sa frumósă voce ce dulcř dorinťí congjor
 Si vorbe amoróse ce dař un farmec dulce
 Plăcerilor d'amor.

O, sânte mesagere, voi visiunř ce-amorul
 Rěvérssă drăgălaš,

Nu mař veniťí la mine! de cum luaťí voi sborul
 Si mě lăsaťí, mař negru îmř pare ast locaš!

CĂLĚTORUL ȘI SUFLETUL

Călětorul nopťei în a ei tăcere
Trece și revérsă cânturi de durere
Printre stânci îndréptă pasu-ă tremurând,
Și din abură luna îi suride bland.
Dar când stăoa nopťei dupe munți s'ascunde
O 'ntristare-adâncă sufletu-ă pătrunde
Și cătând în urmă stă cugetător...
Vaă! prin întuneric ce va face or?..
Drumul nu se vede; năptea e adâncă;
Colo este rîul, dincolo o stâncă.
Însă tot d'odată aurele doră
Par suridătre dincolo de noră.

Đioa respândesce umbrele ușore ;
 Fluturiň se jocă p'o rađă de sôre ;
 Florile suave cu profumul lor
 Face de surîde tristul călător ;
 Paserile cântă, aurea adie
 Și speranța vine ca o bucurie.
 Astfel, al meu suflet, nu te întrista
 Când această viață se va precurma !
 Dincolo de nöpte đioa aurită,
 Dincolo de grüpă viața infinită.

CÂNTEC DIN ESIL

Insecta chiar se 'mbétă de sórele cel dulce
Sub care provedința un loc ţ-a însemnat,
Şi paserea, în tómna în alte ţerî se duce,
Dar iară se întorce când timpul s'a schimbat.
Dar pentru noi, al ţerii plăcut și dulce sóre
A încetat în viață d'acum a lumina.
Oh! plâneță ţera vóstră cu lacrimi ardětore!
Oh! plâneță România ce 'nclină fruntea sa!
Da, inima bătut'a l'a ţerii inviere;
Deci inimile vóstre, să se fărame 'n chin!
Da, ochiř-ař věrsat lacrimi la marea sa durere;
Deci ochiř să se stingă pe un păměnt străin!

De ne luană ești viața, o, patrie iubită !
 Nu ar fi fost mai aspri cu fii esilați ;
 Am fi voit cununa martirilor iubită
 De cât pe alte țermuri de tine depărtați .
 Ești ne-aș respins, o, țără ! în țerile străine
 Ca astfel să răcăscă amorul ce 'ti păstrăm ,
 Și inimile noastre să fugă de la tine ,
 Și amărăți de doruri noi să te blasfemăm !
 Mă bucur d'aer liber, de viață, de lumină ,
 La nemuriri ce virtutea a nobilat măret.
 Aicea nică o frunte sub sabia străină
 Nu vine să se plece în hulă și dispreț .
 Dar este fericire când nu sunt lângă tine ,
 Când sciul ce suferințe vin a te întrista ?
 Pot fi ferice ore, și pot gusta vr'un bine ,
 Când sabia străină înclină fruntea ta ?
 Acela care vede plăpânda fericire
 Perind ca visul d'aur sub ochiu-întristat ,
 Acela care vede sărutul de iubire
 Pe a miresei buză sub mórte înghețat ;
 Acela ce 'mpletește ghirlanda cea de nuntă
 Și 'n loc d'o dulce frunte, o pune p'un morment ,
 Acela singur scie ce suferință cruntă
 Simțit'a al meu suflet la dorul țeriș sănt !
 O, țără, Românie, o, drăgălașe flóre !
 Tu pleci pe mórte fruntea în diminéta ta ,
 Ca o fecioră dulce ce jună anca móre ,
 Și lacrimele noastre nu pot a o scăpa .

Ah! daca aste plângerî ca un profum de nöpte,
 Spärgend acele valuri albastre din eter,
 Ajunge-vor la tine în durerose şopte,
 Divină provedinşă, fă 'ndată ca să per!
 Ce reü făcut'am tie, o, ţeră de durere!
 Ca să atragem ura-Ńi? într'un estas d'amor
 Am vrut să fi ferice, s'aï viaşă şi putere,
 Şi pentru-a ta märire, voios am vrut să mor!
 Cu tóte-acestea, ţeră, tu esci nefericită,
 Şi te iubim mai tînér în suferinşta ta.
 Imaginea ta dulce ca fantasma iubită
 În nopti d'amäräciune vine-a më îmbëta.
 Eü te iubesc, o, ţeră, precum iubim o flóre
 Pe care vîntul morŃii inclină pe pămînt;
 Mi-esci dragă ca lumina ce 'n sînul noptiilor móre,
 Ca o amantă dulce ce cade în mormînt.
 Ferice este-eroul cu fruntea 'mpodobită
 De lauri gloriouse, şi 'ncetă d'a trăi!
 Ferice este-amantul ce vede-a lui iubită
 Ca flórea diminetii pe sînu-Ńi a zîmbi,
 Şi savurând nectarul în prima sărutare,
 Depune a sa viaşă şi dice: am trăit!
 Când ochii te vădură, o ţeră de 'ntristare,
 Sältând de fericire, de ce nu am murit?
 O, timp ce schimbă în lume tot lucrul, reü şi bine,
 Şi ţeră şi placere tu nouă ne-aï luat,
 Lăsandu-ne abateri, dureri, amare chine,
 Şi-o inimă în care credinşta s'a uscat;

Nu-ți cer eū fericire, nică dile dulcă și line,
 Nimic din câte 'n viață eū âncă n'am gustat,
 Nu voiă, nu pot a-ți cere nimica pentru mine:
 Îți las cu trista-mă viață tot ce tu nu mă-a dat;
 Dar cer o dă frumosă, o dă de bucurie,
 De glorie, de viață, acestuia drag pămînt.
 O, timp, dă-î libertatea, dă-î vechea vitejie!
 Si d'astădă susle vîntul pe tristul meu mormînt!

înțelegă să se poată să se poată
să se poată să se poată să se poată
să se poată să se poată să se poată
să se poată să se poată să se poată

zâmbit zâmbit. Într-o liniște fără
zâmbit zâmbit zâmbit zâmbit zâmbit
zâmbit zâmbit zâmbit zâmbit zâmbit
zâmbit zâmbit zâmbit zâmbit zâmbit

SCOPUL OMULUI

Spre ţermul ce se perde în nopte și în cete
Curând o să atingă al viații-mi vas fragil.
Să mă întreb pe mine aici în astă viață,
De când trăesc în doruri, la ce am fost util?

Și sunt mai mult în lume ca umbra trecătoré
Ce-o lacrimă aruncă în cursu-ă d'un minut,
Ce nică nu învălesce, nică dă acestu-ă sôre
Mai multă strălucire, nică farmec mai plăcut?

Mă întreb ce este ore a nostră missiune
Noi care-aici în viață n'avem de căt o ăi?
Noi ale căror fapte, țărénă, fală, nume,
Se spulberă în vînturi 'nainte d'a luci?

Cărarea mea în lume se sterge de sub sóre:

Amara calomnie pălesce-al sěu color.

Tot omul lasă 'n urmă-ă, ce lasă-o dulce flóre:
Profumul d'o secundă pe věntul trecětor.

A unei sórte astfel, vař! prețuia durerea

Ce inimele nóstre adapă cu venin?

Necazul unei mume, ce și-a sdrobit plăcerea

Veghind cum se forméză al eř prunc pentru chin?

Acest argil molatec ce věntu-o să răpescă,

Oră merita onórea să pórte 'n al seu sín

O flacără de spirit, resfrângere cerescă,

Ce ca un rob ascultă de lut ast crud stăpân?

Așa mě 'ntreb și Domnul respunde bland dorinței:

„Tot ce trăesce 'n lume are cuvēnd profund,

O flóre să profume în capistea ființei;

O rađă s'aurescă abisul fără fund;

O lacrimă s'aline un suflet în durere,

Și roua să fragide arșițele de ăi,

Și tu s'aduni p'o frunte sărutul de plăcere.

O, muritor! iubesce, că mâne vei peri!“

LA LAMPA MEA

Tu te consumă, o, lampă ! dând răde luminose ;
La lucrul meu ca tine ești însuși mă consum,
Voind a da lumină acestui țărăni frumos
Ce realele supun.

Avem aceeași țintă, aceeași missiune.

Dar tu de când servă mie, o, lampă-ai ruginit,
Și ești de când servă țărăni, vaști ! trebue a spune ?
Cu inim' am slăbit !

Si n'am produs nimica ! Acum ca altă dată
Copii săi cei vitregi în taberi se desbin :
Acum ca mai 'nainte ea este 'ngenunchiată
Sub jugul cel străin !

Nu simte nică durerea ce sufere de héră,
 Nu simte nică ruşine de umilinţa sa,
 Nu simte că mai bine într'un morment să pără
 De cât a se pleca!

Tu scii, o, dragă lampă! acele nopti amare,
 Trecute în veghere, ca să-î aflăm cântări,
 Prin care să-î aprindem, în sufletul ei mare,
 Frumósele-aspirări?

Dar vîntul de la dênsa aŭ dus aceste cânturi;
 Ea nu le-a ascultat.

Tot astfel și suspinu-î s'a mestecat pe vînturi,
 Si lacrima-î cu sânge în riuri a picat!

Cântarea libertății acum e încată
 De strigătul acelor ce chiamă ardător,
 Să-î urce la putere, și să devie 'ndată
 Tiranii, la rîndul lor!

Si sufletele slabe, și fără de mărire,
 L'a patimilor voce, mai repede alerg,
 Tiranii, și robii în năoptea de mórte 'n rătăcire,
 De o potrivă merg.

Lumină âncă, lampă! o odă, o cântare,
 Si daca, și d'acuma noi nu vom isbândi,
 Atunci, având dovdă că nu mai e scăpare,
 Chiar eü te voiă sdrobi.

ÂNGERIĂ LA RUGACIUNE

Ântâiul ânger

Tu ce viață dai la tôte
 De la sorii ce plutesc
 Pân' la magicele șopte
 Ce pe aer rătăcesc;
 Ca o delicată rouă
 Ce se lasă peste floră,
 Vérsă-o bunătate nouă
 Pe plăpândii muritori!

Al doilea ânger

Sune córda lirei mele,
 Cum o bóre lină 'n nopti
 Scóte dupe viorele
 Dulci și delicate șopti.

Tu, ce vise lașă să sbóre
 Lôngă prunciă care cresci!
 Si gurița lor cu sôre
 Si cu purpură 'mpletesci;
 Delicata lor junețe
 O forméză de acum
 Cu cerésca frumusețe,
 Cu al graciilor profum!

Al treilea ânger

Cum suspină vînt de séră
 Pe ař frumusețiř perř,
 Lirele resune iară
 În tăcere-acestiř seri !
 Pentru ténéra fecioră,
 Viața are desmerdări;
 Miř dorințe 'n sînu-ř sbóră ;
 Si revérșa resfățări.
 Unda vîeți-ř schimbătore
 Si amoru-amágitor;
 Inima-ř, debilă flóre,
 Se inclină dupe dor;
 Fă ca frageda-ř junie
 Să se scure 'n viață lin,
 Si-al ei suflăt să nu scie
 Al regretuluř suspin !

Al patrulea ânger

Cum un plop în vijelie
 Vérsă plângere de dor,
 Nalțe-se o melodie
 P'aure ce 'n nótpe sbor!
 Vin'! protege, o, părinte!
 Orfelinul delăsat
 Căruă nimeni ia aminte
 De-ă voios ori intristat!
 Vérsă o speranță dulce
 P'a luă chinuri, lăcrimioră,
 Cum drumașul vrênd să culce
 Află 'n nopti un pat de flori.

Al cincilea ânger

Cântul meu acum resune
 Ca un riu în vijelii!
 Astfel plâng d'amărăciune
 Popoliu sub tiraniu!
 Cei rei âncă sunt în lume
 Biciu de foc apăsător,
 Populiu la al lor nume
 Plécă âncă fruntea lor.
 Vérsă pe a lumi facă
 Adeverul cel sublim
 Si 'n lumina ta 'i înaltă
 Cătr' amorul cel divin!

Al săselea ânger

Ca suflarea profumată
 Flutureilor în sbor,
 Ca murmura delicată
 Primei sărutări d'amor,
 Cântecele-mi să ia sborul
 Spre eterul fără nori!
 Tu ce 'n inimă puji amorul
 și profumul dulce 'n florii:
 Domne, 'n sânul tău primeșce
 Rugăciunile-omenesci!
 Dorul încă vestește...
 Tu poți face ce voiesc!...

Chorul

Glorie! onore, ţie,
 Tu al vieții creator!
 Orele p'a ta junie
 Nu însemnă urma lor.

UMBREI SORU-MEI CATERINA

Dragă sorioără, te duci și nică odată
Nu ne vom mai vedea!
Nică plâns, nică rugăciune, pe mórtea ne'mpăcată
Nu potu s'o imblândescă, o, surioara mea.

Copii tăi se miră de palidele-ți fece;
Te rog să te desceptă,
Și mâna ta e rece, nu pote să resfețe
Cosita lor bălae, o, drăgălași băieți!
De când aceiași mórte că-aceiași nepăsare,
Pe soçul tău lovi,
Pe vîața ta se 'ntinse o năpte de 'ntristare;
Credușă o datorie a nu mai vîțui!

Acésta e durerea sub care viața plină
De griji, s'a abătut!

Durere fără nume, și rară, și sublimă,
Și demnă d'alte timpuri ce 'n lume aŭ trecut!
Ah! tânără în lume, tu n'aï avut junie!

Bogată, n'aï cules
Pe sănul vieții tale o ăi de bucurie!
Voiaj să mori și nimeni, vaï! nu te-a înțeles!

Tu vréi să mori? dar locul ce lași deșert în casă,
Cu ce-aï înlocuit!

Tristeța c'ochi 'n lacrimi s'aséďă l'a ta masă
Și pentru tot d'a una ea pare c'a venit!

Simți viața jumătate de umbră coperită!
Ea pote-a mai zîmbi;
Uitarea să 'nvălescă ființa ta iubită;
Dar plină fericire eü nu mai pot simți.

înțele lăpu se nu înzori oblogea și
înțele lăpu se înzori oblogea și
înțele lăpu se înzori oblogea și
înțele lăpu se înzori oblogea și

înțele oblogea și înzori oblogea și
înțele oblogea și înzori oblogea și
înțele oblogea și înzori oblogea și
înțele oblogea și înzori oblogea și

PALATUL DOMNIILOR

Junele fecioare, delicate floră,
Cununaă cu rose juniă vingătoră,
Saă cântaă eroi abătuți de dor
Pe câmpia luptei pentru tăra lor.

Dar ajunse timpul unde tot se stinse
Ca profumul dulce risipit de vînt;
În domnăsa sală doliul întinse
Cu a morții mâna vîlul de morment.

La benchete braviň nu se mai adună;
 Aurita cupă d'astădă nu mai sună;
 Mâna virginală s'a topit pe floră,
 Nu mai încunună pe cei vingători.

Umbra și tăcerea, ficele de mórte,
 Predomnesc în sala cea de sărbători;
 Paserea nopturnă vérsă, tristă fórte,
 Cântecele sale pline de fiori.

ESILATUL

„Ridēnda bucurie lumină jună față;
Cu vise dulci speranță tot sufletul resfață;
Dar tu stați în tăcere, străin necunoscut!
În sărbătorea nôstră tu singur esti tăcut!
Îmbétă-te de viață ce ne suride noă!
Căci viață omenescă se duce ca o roă!
— Nu voiă plăceri molateci născute 'n sărbători!
Nicătinere fecioare, fragile, blânde florii;
Dar dați-mi mie ţéra ce sufletului place,
Și grijile-mi amare în florii se vor preface!*

LA PATRIE

I.

Revérsă, dulce patrie,
În cânturile mele
Și tinerețea doruluă
Și lacrimele tele !

Aică află-vor sinceră
Și caldă răsfățare ;
Aică ori care lacrimă
Se va preface 'n flóre.

Iar cântecele-mă tinere,
În doru-ți nobilate ;
De graciă dulci, angelice,
Vor trece cununate.

În năpteau Mitoruluă
 Durerea ta vor spune,
 Făcând să cure lacrime
 Din inimile june!

II.

Nu mai este țără mai desfătătoare!
 Cei străini se mir!
 Acolo străluce ca june fecioare,
 Luncile la sârbe
 Cu briuri licioase, cu plete de fir!

Dar, o crudă sortă! cetele străine,
 Smulsău din cosițe florile divine;
 Sub a lor picioare sănu-ă călcat,
 Oh! și nicăi un suflet dorul n'a mișcat!

III.

Albele fecioare cu cosiță frumosă
 Colo dăntuiesc,
 Ca fluturi ce scutur aripă aurose
 Pe crinii ce cresc;

*

Dar vaă! ochiul nostru daca le privesce,
 Într'un riă de lacrimă dulce se topesc,
 Cugetând c'aceste fiice sunt ursite
 Să desmerde numai inimă injosite!

iv.

Multe harpe cântă cânturi tinerele,
 Blânde ca murmura dulcei aurele
 Printre viorele;
 Dar aceste harpe nu mai îndulcesc
 Chinurile tele, tără ce doresc!

v.

Fii tăi sunt mândri de mândrețea lor!
 Dar ce folosesce
 Patriei române chiar al lor amor?
 Umbra-ă invălesce!

Viața lor se scură fără de mărire;
 La benchetul vîții n'aă nică o numire!
 Ceă mai răi acoper pe ceă bună aș tăi
 Cum coprinde pirul rosele pe văi!

NU MAI VOIŪ CONSOLATIUNE

Colo se'nalță luna prin umbrele seróse.
Aşa o cugetare lucesce 'n sînul meŭ,
Şi ca acéstă rađă în undele umbróse,
Ea vine, mě mângâe, în dorul lung și greu.

Un gând de mângâere? ilusiuni! minciună!
E o durere-adâncă ce nu pot vindeca!
Dar mângâarea este ca vise ce s'adună,
Dorinţele umane cu dor a legăna.

Noi coperim mormentul cu floră desfătătoare!
Dar cine se înselă? suntem noi toţi copii?
Suntem mai mult în lume ca ori ce trăitoré?
O mâna de ţerêna espusă 'n vijelii?

Suntem mař bine óre, căci vise surîdênde
 Ne-ař legănat ferice 'nainte d'a peri?
 Am resolvat problema acestor lumî plăpânde
 Ce o ursită crudă le nasce spre-a muri?

Aceste rele crude ce datorim chiar noă
 Le-am vindecat noi óre, o, visători născuți!
 Tot secolul ne-aduce sub altă formă noă
 Acelăși suferințe ca secolii trecuți!

La rěu urmăză rěul, sub noă poleire.
 Aceasta-ř resultatul atâtor stăruință!
 Și ce? atâta sânge vërsat, și suferire,
 Ař fost ca se ne întorcem l'acelează suferință?

Dreptatea nu fu óre aică de cât un nume?
 Cu care speculăză cel rěu pe credător?
 Și cerul părăsit-a pe om aică în lume,
 În voă unei sörte de lacrimă și de dor?

Tot móre, tot se perde? și spirit și țérénă?
 Și omul este jocul acestių crude sorți?
 A sufletuluř nostru mărire se dărîma?
 Fu numař ca s'ascundă ființa asprei morți?

Sciū că 'n mormēnt tot omul o di o sě se culce;
 Dar eū nu am nevoie de loc de māngâieră.
 Sunt abur, sufle vēntul! suflarea lui e dulce,
 El are sě răpescă și lungile-mi dureri!

Sub dor un suflet cresce saū se sfāramă, pîere.
 Al meū a prins putere sorbind veninul sěu;
 Uleiul lampiř mele e valul de durere;
 La rađa lui desertul în tot věđut-am eū.

PLÂNGERILE POETULUI ROMÂN

„O pentru ce, poete, în cânturile tale
Tu plângă acéstă țéră în care te-ați format?
Și florilor ce cresce în astă verde vale
Le spui cu ochi 'n lacrimi că iarna-a'naintat?

Dar ce lipsesce óre acestor țéră frumóse?
Nu veđi locuitorii cât sunt de mulțumiți?
Că nimeni nu se plângă de dile dureróse;
S'acésta dovedeșce că ei sunt fericiți.

Când plângă acéstă țéră, tu ești în amăgire;
Legi, arte, instituții, în sinu-înfloresc;
Tot ce chezășuesce o dulce fericire,
O dulce 'ndestulare, nimica nu lipsesc.

— Nimica nu lipsesce din cîte dică tu mie.
Aici pămîntul nostru e bine-cuvîntat:
El varsă rîuri d'aur; dar își voi spune tîie:
Lipsesce libertatea, și tot e întristat.“

FERICIREA

În fundul unei rîpe, mugind adânc, albesce
Un rîu ce umbra seriî ascunde de acum.
Pe munte luna blondă se 'nalță și privesce
Din norul ei cum focul s'acopere sub fum.

Și stelele, florî d'aur, în spaciû drag se scaldă.
Azurul le aspiră cu sete de amor.
Recórea se revérsă ; și 'n inima mea caldă
S'aprinde de odată un simțimînt de dor.

O, inimă, te 'mbétă de vise, de placere,
Ce-ți dă natura ție în sinu-î fericit !
Întorce lumii cupa unde-ai băut durere
Credînd să bei delicii din visu-î aurit !

Vaî ! fericirea n'are în lume rădăcină !
În darn doresce omul aice pe pămînt,
Uitând că timpul schimbă pe ómenî în țérină
Și tot se risipesce pe al dureriî vînt !

O, farmec drag al viații! o, magică natură!
 Tu îmi îmbeți simțirea, și gândul meu mărescă!
 Dar poți lungi tu viața ce către mórte cură?
 Poți spune ce-i ursita ființii omenescă?

A regretă trecutul, a cere viitorul,
 Și a vedea în viață dorințele perind,
 Și a lăsa prezentul să-și ia în lacrimi sborul,
 A aspira la fală, și-a sămări dorind,

A găme 'n sărăcie precum și în avere,
 Pe piatra țărănească, pe patul aurit,
 A găme 'n întuneric, a găme la putere,
 Acăstă este-al lumii destin neîmblânđit.

Și ce îmi pasă mie de visul ce ne 'mbată,
 De imortalitatea ce-atât ne-a legănat?
 Voiu face bine 'n viață să merit o resplată?
 În sufletul meu arde un foc mult mai curat!

M Ó R T E A

Sciū unde am a merge, sciū ce m'așteptă âncă:
Că vîața e făclie espusă 'n aspru vînt
Pe care o să trăcă curând o lăpte-adâncă...
Dar ce e bună vîața, în față c'un morment?

În darn al nostru suflet vom îmbăta în vîață ;
Cu rađele puterii în darn ne-am coperi;
În darn dorim a sörbe a gloriei dulcetă,
Când tot ne strigă noă : „tot este pentru-o đi!“

Acel ce trece vîața de lacrimi învelită,
Va ćice celuř mare : „ești tu mai fericit ?
Ce? mórtea doar nu varsă și 'n cupa-ťi aurită
Veninul în plăcerea ce ćie a zîmbit ?“

Cel tare și respunde cu recea sa zimbire:
 „E adevăr că mórtea ne seceră pe toți;
 Ești mor culcat pe aur și petre de porfire,
 Tu mori pe lutul rece: tu nicăi să mori nu poți!“

Fericie cel ce spune când cată să coboare
 În negrele morminte, lăsă sei bună cunoștuță
 Aceste vorbe sânte: „ferice cel ce móre
 Cu fruntea cununată de stimă și virtuță!“

UN Tânăr ROMÂN

MURIND ÎN STRĂINĂTATE *)

Cum paserea ce plécă în locuri depărtate
Se 'ntorce iar în țera de unde a plecat,
D'o suvenire dulce, vař! inima mea bate
Și sboră spre pămîntul în care s'a format.

Căci am vădut adesea pe muma doritore
Copilului său dulce, o lacrimă stergând;
Ești nu avem o mumă să-mi stergă-a mea plânsore,
Ești nu avem pe nimeni, și am trecut plângând.

*) Goga, mort la Paris.

Dar hora graciósă a dilelor junele
 Acum se întrerupe; eū trebue se mor!
 Frumósă rondurelă, pe aripile tele
 În țara mea iubită, de ce nu pot să sbor!

O! mórte, mař ascéptă, căci eū sunt tînér âncă:
 Pe doă-decă de rose îmă număr anii mei!
 O! mórte, crudă mórte, abia-am ajuns subt stâncă,
 Si tu din vîrfu-ř numař, ař dreptul să mě cei!

Când tómna vîeřiř vine, o frunte se 'ntristéză;
 Amorul rupe arcul și sbóra ridětor;
 Ghirlanda aurită de vise încetéză,
 Si inima ce 'nghéřtă nu simte nică un dor:

Așa acel ce trece pe-o vale 'ncântătore
 Si-adună tótă flórea ce el a întălnit,
 Mař caută să vadă d'a mař rěmas vr'o flóre,
 Si daca nu mař vede se duce mulțumit;

Iar eū a căruř viață fu numai poesie,
 Ghirlandă impletită de graciř și d'amor,
 Voiam să gust suava-ř și dulce ambrosie
 Si 'n aurora dileř eū nu voiam să mor!

Ascéptă, dragă mórte, ca să mai vëd odată
 Acele văi frumóse în care m'am lăscut;
 Să simt, murind, pe sînu-mă o lacrimă 'nfocată,
 Să 'mbrățișez părintii și frații ce-am avut!

Dar va! deșertă rugă, căci viața-mă se va stinge
 Cu sórele de astăđi pe-acest străin pămînt,
 Și fruntea mea cu rose, ah! nimeni nu va 'ncinge,
 Și nimeni nu va plângе pe tristul meu mormînt.

PROSCRISUL

O văi încântătore, dumbravă înverdită,
Ce-ațăi desfătat adesea copilăria mea,
Cascade murmuróse, și tu a mea iubită,
O dulcea mea frumósă, nu vă voiă mai vedea!

Proscris, în a mea țéră, eă nu mă voiă re'ntórce;
Și ochiăi mei în lacrimă va 'nchide un străin;
Dar către voi adesea gândirea voiă intórce
Şoptind al vostru nume în ultimu-mă suspin.

O frunđă deslipită de ramura sa verde,
Îngălbenesce 'ndată, nu pote esista:
Asemenea proscrisul ce patria își perde,
Pe aripele morții inclină fruntea sa.

Și-aicea stânca négră ascunde fruntea 'n cétă,
 Și-aică doi ochi albastri în lacrimi strălucesc,
 Și-aicea valea are cascade și verdéță;
 Dar téra e străină, nu pot să le privesc.

Ah! tînăra ghirlandă ce fruntea mea încinge
 Usuce-se acuma! ești nu simtă nici un dor;
 Căci inima-mi sdrobită nimic n'o mai atinge:
 Departe d'a mea térră, ești voiști acum să mor!

Căci am văzut pe frate dând dulce sărutare,
 Pe frate cu căldură la sănul său strângând;
 Ești nu avem un frate să-ți spuiști a mea 'ntristare,
 Ești nu avem pe nimeni, și am trecut plângând.

Așa o păsărică pe calea sa perduță,
 Tot săzvă înainte neincetăt cîntând,
 Căci pentru dênsa nu e dumbravă cunoscută,
 Nică flóre ce-ți e dragă să-și pue capul bland.

Proscris, în a mea térră ești nu mă voiști re'ntorci,
 Și ochii mei în lacrimi va 'nchide un străin!
 Dar către ea adesea gândirea voiști întorci
 Șoptind al său scump nume în ultimu-mi suspin.

E L E G I E

De lacrimi infocate, vař! genele-mi sunt pline
Si mâna-mi acum rece pe harpă a 'ngețat;
Străină mi-este lumea d'acuma pentru mine,
Căci ce-am iubit în viață ca visul a 'ncetat.

Avém un frate tînăr, a căruia junie
Ca riușor de lapte luase cursul lin,
Ce în a sa ferice, plăcere, bucurie,
Dicea cu vorbă dulce: eū nu voiū sě suspin!

Avém și-un tată âncă, amic cum și părinte,
A căruī gene albe în plâns aŭ fost albit.
Dar vař! eī dorm acuma în tristele morminte,
Copilul lângă tată, precum aŭ vîęțuit.

Iubém o copiliță, o tînără suflare,
 O flóre matinală ce cresce suridênd,
 Ce fără së adune în viață-o sărutare,
 În diminéța vîeții a încetat cîntând.

Tot ce-am iubit în lume a încetat din viață,
 Și iarba primăverii subt pași-mi s'a uscat;
 Al vîeții mele sôre s'a stins colo în cîță
 Și aniș mei de tineri în dor s'aŭ încristat.

Eű am trecut ca flórea aică în astă lume,
 Dar inima-mi sdrobită atât a pătimit!
 Ah! d'as fi fost o flóre purtând un dulce nume,
 Aș fi trecut prin viață și n'aș fi suferit.

străină sănătă o sănătate o sănătate
făcătoare sănătă o sănătate sănătă o
străină o sănătă o sănătă o sănătă o
străină făcătoare sănătă o sănătă o

Ești sănătă o sănătă o sănătă o sănătă o sănătă o
sănătă o sănătă o sănătă o sănătă o sănătă o
sănătă o sănătă o sănătă o sănătă o sănătă o
sănătă o sănătă o sănătă o sănătă o sănătă o

zâmbit zâmbit al zâmbit al zâmbit al zâmbit al
zâmbit zâmbit zâmbit zâmbit zâmbit zâmbit zâmbit

ELEGIE LA O Tânără Fată

E
u trec pe frună ce 'ngălbenesce
și cade tristă subt arbore jos;
E
u trec pe valul ce murmuesce;
E
u trec pe cântul melodios.

Așa străinul cântând se duce
și varsă lacrimi pe calea sa:
Eho al văii cu șoptă dulce,
Trecând, ne spune că el ofta.

Eű sunt ca iarba primăvărăosă
 Ce vîntul tômnei o va usca;
 O tu, fetiță, dulce, frumăosă,
 Atunci pe mine nu mă uîta!

Dar va! se uîtă acel ce móre!
 Astfel în gându-ți voiă fi uîtat:
 Fecioră pune la sîn o flóre;
 Dar o aruncă când s'a uscat.

— Bănuiește căci și înțeală
— secur să te lămașă la mătăsă
— cunună, săibă, urmă, urmă
— 1847 dec. 10 zile de la moarte

— Iată ceva bine să vădă să
— să vădă moartea să-l aducă
— să vădă să-l aducă moartea
— să vădă să-l aducă moartea

DEŞERTUL

Primesce-mă în sînu-ți, natură, bună mumă,
Auď cum al meū suflet suspină 'n doru-ř greū!
Eū ţie îți voiă dice ce dor adânc consumă
Acum sufletul meū.

Ast suflet înflorise în vise de junețe.
Așa în primăvară un câmp a înflorat.
Dar visele cădură sub vîntul de tristețe,
Sub plânsu-mă înfocat.

Aşa un arbor pare în tómna ce soseşte:
 El pôte sĕnfrunđescă în timpul de plăceri;
 Dar inima-mă sdrobită ce viaţa părăsesce,
 Nu are primăveri!

Ea nu mai are viaţă, nu are nici iubire;
 S'a stins a sa lumină d'al chinurilor vînt;
 Din valul întristării se 'mbată cu răpire
 Ca şi un trist morment.

Nu! focul nu aprinde cenuşa ce se stingă
 Pe care el a ars'o c'un suflu furios.
 Tot astfel p'acest suflet d'acum nu-l mai atinge
 Avêntul generos.

A inimiţă juneţe s'adapă de credinţă;
 Dar inima-mă nu crede d'acum în viitor.
 Din diminéţă lumiř trăim noi cu dorinţă
 Şi tot gemem în dor!

Frumóse dile, noă, de sórtă n'aă fost date!
 O singură dorinţă măcar nu s'a 'mplinit!
 Nici sĕ vedem în lume o óră de dreptate!
 Vař! rěul crud domnesce ori unde ař privit.

Ne-amicul cel mai mare al omului e omul.
 Voī, stânci, pe care iarna își face-al că locaș,
 Colnice, unghiuri sterpe din care cresce pomul,
 Tu vulture trufaș!

În sănul vostru aspru primiți a mea ființă
 Ce-a fărāmat-o lumea în tot ce are sănătă:
 Voī nu-mi puteți întorce junete și credință;
 Dar dați-mi un mormenț!

Iară în urmări sănătatea oare să te uim
 Căci vîntul în tine vînt la doar să te
 Căci vîntul sănătatea oare să te uim
 Căci vîntul sănătatea oare să te uim

Vîntul sănătatea oare sănătatea vîntul
 Căci vîntul sănătatea oare sănătatea vîntul
 Căci vîntul sănătatea oare sănătatea vîntul
 Căci vîntul sănătatea oare sănătatea vîntul

Căci vîntul sănătatea oare sănătatea vîntul
 Căci vîntul sănătatea oare sănătatea vîntul

MORTII

Nu să mai vie șioa când am să las astăzi
 Ce nu îmi dete viața de cât să pătimesc?
 Sub o durere crudă, va! inima mea moare!
 Și eș tot mai trăiesc!

Nu esci sătulă, sórtă, acum d'atâta fiere,
 D'atâta apăsare sub care m'ai sdrobit?
 D'atâta suferință, tu palidă durere,
 Ce? nu ai obosit?

Durerea vrea o pradă și prada-ă muritorul!
 Dar e născut el ore aici a suferi?
 Acăsta-ă este viața ce-o risipesce dorul?
 Cuvântul lui d'a fi?

Plăcerile plăpânde și-atâta de dorite
 Ce intră vîeții umbră pe suflete se 'nclin,
 Aă fost dar ca să facă mai vii și mai simțite
 Durerile ce vin?

Așa când cerul nopții în negură dispare,
 Prin umbra vijeliei s'arată dragă lumină;
 Dar ele fac mai aspre, mai negre, mai amare
 Acele 'ntunecimi.

Căci ce sunteți voi ore, o, fericiri frumosé,
 Mai mult ca niște flacări în nopții de mare dor?
 Voii ati lucit pe viață-mă ca răde mânăloșe,
 P'abisuri ce 'nfior;

Și când lăsarăți ochii să vădă-aici în viață
 Tot ce ne însărcină, tot ce e dureros,
 Luărăți iute sborul, ve stinserăți în cetea,
 Cântând melodios.

Văduă 'naintea seriă perind de lângă mine
 Ființele plăpânde ce 'n viață mă iubéu!
 O, Dómne! daca astfel căta ca să decline,
 De ce să mai născéu?

Ferică cel ce pote ferică să 'mplinescă
 Deșertul trist ce mórtea alături i-a făcut,
 Prin vise că în ceruri odată-o se 'ntâlnescă.
 Pe cei ce a perdut!

Acăstă măngăere nu este dată mie!
 Pe cei perduți odată, noi n'o să-i mai vedem!
 Sunt morți să nu mai nască, sunt duși să nu mai vie,
 Să nu-i mai revedem!

F E C I Ó R A

Plângém pe sînu-ă fraged un plâns d'amărăciune
Și lacrimi infocate pe frunte-mă se scura,
Căci tînăra virgină șoptea o rugăciune
Suavă ca amorul ce 'n sînu-ă palpita.

Era un ânger dulce ce 'n visurile mele
D'atuncă în tot d'auna plângând am întâlnit;
Aşa ca o fantasmă ce 'n năpte fără stele
Trecând printre morminte, șoptesce: am trăit!

Odată, diminéta când vesel se răsfrâng
 Purpura matinală ce omu-ř dice dioră,
 Când muritorul palid, subt lanțul ce îl strângă,
 Salută aurora în cerul fără nori;

Mergém atunci la dênsa cătând la alba lună
 Ce 'n unda aurorei cu 'ncetul se 'neca;
 Frumósa copiliță lucra la o cunună
 De roși ce 'n resfățare pe sînu-ř se juca.

Cu floră incongiurată ca cerul cu lumină,
 La candela murindă ea tristă căuta;
 Iar aurele-ř bucle ca spice ce se 'nclină
 Si strălucesc subt roă, în lacrime unda.

„O vin', iubite, vino, căci iată vîntul bate
 Si flórea diminetiř curênd va vestedi;
 Veni-va călătorul din locuri depărtate
 Si ochii săi în lacrimi nu o va mai găsi.

Dar vino lângă mine, și mórtea-mi va fi dulce
 Pe ale tale brațe când capul voiř pleca;
 Așa drumașul seriř în câmp voind să culce,
 Ferice-ř când p'o flóre iși pune fruntea sa!

Acel ce-mă dete viața, la mórte mă-o espune,
 Unuă străin cu aur va mâna s'o daă eă;
 Și n'am spre apărare de cât a mă supune,
 Și n'am a le respunde de cât suspinul meă.

Acolo unde luna din cale se opresce
 Și lasă o cătare mai dulce pe pămînt,
 Acolo unde mirtul mai vesel înfloresce
 Acum eă merg adesea și plâng p'al ei mormînt.

O CUGETARE

Vedeți acele măgure
Înalte, furtunose?
Acolo cugetările
Sunt libere, frumosе.

De-acolo căutările
Coprind vechea Dacie,
Colonia Romanilor
Ce pere sub robie.

Acolo 'n vîrful stâncilor
 O cugetare dulce
 Ca fața junei vergine
 În umbră îmî străluce.

„Aceste țărăni eroice
 „Pot să se desrobescă
 „Și numele românilor
 „De fală să lucescă!“

Dar coborând din măgură,
 Să merg în valea mare,
 Fecioara dulce, candidă,
 Stă, rîde și dispare.

Revin, bălae virgină,
 Cu cōme plăvioare
 Și-arată calea 'n negură
 Acestor dragi popore!

O P A T I M Ă

Vai! un foc mă arde! arđ și tremur eū!
Ca un crin în vînturi saltă peptul meū.
Ochi-mă vîrsă lacrimă și tot de o dată
Radele-aurorei în față-mă s'arată.
Cugetele mele sunt ca niște noră,
Și tot de o dată ca dulcele doră.
Blestem muritoriă și ale lor suspine,
Și tot de o dată aflu tóte bine:
Când pe carul morții eū voesc să sbor,
Când găsesc că viață e numai amor;
Și cu tóte astea dorul meū cel mare
Dulcea mea l'ar stinge cu o sărutare.

C Â N T E C

Valuri de aur, mărgăritare,
Purpură, rose și diamant,
Din carul țilei de amarant
Revîrsă Febus fără 'ncetare.

Sórele dulce și luminos
În tot d'auna o să 'ncăldescă,
Și câmpul verde o să 'nflorescă,
Și o să fie cerul frumos.

Iar eū ca frună ce 'ngălbenesce,
Din ță într'alta fruntea inclin,
Și al meū suflet rece, străin,
Va! nu maă simte, nu maă iubesc!

MUMA TÎNERĂ

I.

Lăutarii cântă hore graciouse;
Tinerii feciori
Cată dupe părul fetelor frumouse
Să răpescă floră.
Ca dulci fragă de cîmpuri albele fetițe
Dulce rumenesc,
Apărând cu mâna mândrele cosițe,
Sărutări pe gură las de le răpesc.

II.

„Dar tu, femei tînără,
De ce stați gânditore?
În gene-tă văd o lacrimă
Ca roa pe o flóre.

*

Vedă! pruncul tău ne farmecă
 Cu chipul său cel dulce;
 Ca fluturul sub auru-ți,
 El sub cosită luce.
 Da tu-l privesc și lacrima
 În gene-ți strălucesce...
 O, spune, mumă, tineră!
 Ce cuget te răpesce?
 — Când ochiul meu îl caută,
 Ești cerc durere-amară,
 Gândind că 'n cursul anilor
 Va fi rob el în țără!“

IN V O C A T I E

O Dómne-al bunătății, putere creatore,
De care nică o dată ești nu m'ami îndoit!
Tu ce aș pus amorul în inimă simțitor,
Și florea aurorei cu roă-aș învelit;

Tu ce-aș sădit în inimă speranța și credința,
Căci una fără alta nu poate exista,
Ce-aduci după durere surâsul și dorința
Și după vîjelie un sora-a lumina;

Ce fără încetare dai dilelor lumine,
 Si câmpului verdetă, si paserei cântări,
 Si frundelor șoptire, si undelor suspine,
 Si pe vergine buze suave sărutări!

Aruncă o cătare asupra ţării mele;
 Ea este ca o barcă pe-un ocean plutind
 Când ghem uraganul în năpte fără stele,
 Ce, anca o suflare, s'o vom veda perind.

Trimite-ne, o Domne! lumina ta cerescă,
 Căci lungă fuse năpteau în care suspinăm;
 Ca să vedem furtuna ce va să ne răpescă
 Si sub un mal ferice un port să căutăm!

CÂNTICE ȘI SĂRUTĂRÎ

„Ia harpa de aur, poetule june,
Și cântă, căci ochi-mă de lacrimă sunt plină.
Iar pentru acesta, pe frunte-ță voiă pune
Ghirlande de crină.

— În darnă tu vești pune, suflare curată,
Pe frunte-mă ghirlande; ești tot voiă muri.
Vaști! roa nu poate păstra flóre uscată
A re'ntineri.

— Ia harpa de aur și fă să resună
Palatul acesta, d'aure cântări,
Iar pentru resplată pe frunte-ță voiă pune
Ești dulci sărutări.“

Apoi copilița cu cât săruta
Cu atât poetul mai dulce cântă.

LA O RONDURELĂ

Păsărică trecetore
Ce eterul străbatend,
Legănată pe-aripioare,
Viî din patrie cîntand !

Te salut cu bucurie
Pe acest pămînt străin,
Unde nimene nu scie
De-să voîos saă de suspin !

Numai ție, drăgușoră !
Îți voiă spune dorul eū :
Depărtat de țăriără
Nu mai tace plânsul meū !

D'aurele legănată
 În eterul înflorit,
 Du-te, du-te, înc' odată
 În pămîntul fericit;

Iară noă prin țără străine
 Plângem țera ta cu dor,
 Tristă de ale ei suspine,
 Însetată d'al ei amor.

Când în țera 'nstrăinată
 Âncă te vei înturna,
 Vino, dragă, înc' odată
 Pe aī tăi a cerceta.

Însă la a ta privire
 De-ar fi unul mai puțin,
 Nu 'ntreba de-a lui lipsire
 Din pămîntul cel străin;

Pe mormîntu-î de tăcere
 Părăsit de trecători,
 Mergi și cânt' a lui durere,
 Mergi și sparge lăcrimori!

ĐIOA BUNĂ LA TERĂ

Téră dulce și frumósă,
Tu ce-ați fost gloria mea,
Ești mă duc, fișă sănătósă !
Nu sciu de te-oî revedea.
Dar ce-mă pasă ore mie
Daca pe pămînt străin,
Daca în călătorie
Mórtea îmă va dice : vin' !
Vaî ! în sinu-ță dulce ore
Sunt ești mai puțin străin,
Când pe tótă đioa móre
Visul sufletului îñ ?

Iată să ridică norul....
 Vasul tău nu este 'n port.
 Venturi rele, ca și dorul,
 Către negre stânci te port.
 Mâne va veni străinul
 Să te prade, tăra mea!
 Mâne îți vor smulge sinul,
 Mâne te-or îngenuchia.
 Și tu n'ați nică măngâerea
 Apărându-te să moră....
 Ei tău degradat durerea!
 Și mormântu-ți n'are flori!
 Tău făcut cunună de spine
 Ca Iudeii lui Isus,
 Și rîdend amar de tine,
 „Ai unirea!“ ei tău spus!
 Dar ei tău luat din mâna
 Armele ce ați avut.
 Dragă patrie română,
 Ce reuști le-ați făcut?
 La străini te-or da 'n prădare,
 Va! și pe cămașa ta
 Fii vitregi cu turbare
 Sorții lor vor arunca.
 Te-ați lăsat în slăbiciune,
 Fără legături, să putredesci,
 Și prin dulce moliciune
 Te-ați lăsat să te slăbesci!

Când chiar fii-ți te ucide,
 Ce blestemă pe cel străin?
 Téra mea se sinucide!
 Mórtea este 'n al eř sín!
 Fii těi nu vor dreptatea;
 S'a věđut atâtia ani!
 Eř invocă libertatea
 Ca să fie eř tiraní!
 Către-acestea, dragă téra,
 Tu poťi âncă a trăi,
 Numař ceř ce te 'ncărcără
 Numař eř vor vesteđi.
 Astfel tómua când sosesc
 Frunđele în pomř pălesc,
 Věntul aspru le răpesce,
 Putrede se risipesc;
 Dar când primăvara vine
 Pomul a reînverđit,
 Paserř cu cântări sublime,
 Noă vňařă ū-ař vestit.

1862

T I M P U L

Pe malul cel verde ce rîul stropesce,
Un om dupe cale puțin s'odihnesce,
Visând fericit;

Iar rađele dilei cu umbrele seri
Sub ochi-i se luptă în sinul tăcerii
Pe valu adormit.

Pe măgură luna se 'naltă-atuncă plină
Si vérsă pe fluviu un val de lumină,
Un briu lucitor;

Eterul albastru cu stele-aurite
Se scaldă prin valuri ușor încrăite
De vîntul ușor.

Pe fluviul luciu o barcă s'arată
 Cu pup'aurită, cu floră cununată,
 Cu văl de satin,
 Cu june fecioare ca visuri frumose
 Ce-n viață fugindă se 'ncin amorosé
 P'al nostru trist sin.
 Un om cu cosițe și gene albite,
 Cu brațe secate, cu fețe pălite,
 Cu cosa de fer,
 Apare în barca cu dalbe fecioare:
 E timpul; iar ele sunt blândele ore
 Ce vin' și iar pier?
 Și barca se duce prin valuri purtată;
 Iar grupa de fete, de visuri se 'mbată,
 De viață se 'ncânt;
 Cosița lor saltă sub aurea dulce
 Și flacără lunei pe brîul lor luce,
 Și iată cum cânt:

„Vin' cu noi, străine june,
 Să te 'mbeți de resfătări,
 Vin' pe tinere cunune
 De adună desfătări!
 Vin' cu rose de'pleteșce
 Anii tei cei fugători
 Până ce timpul nu cozesce
 Ale viații tele floră!

Să n'ămâi plăcerea dulce!
 Timpul este-amăgitor:
 Ce răpesce, nu mai duce
 Frageduluī muritor.
 Astădī tōte pentru tine
 Jos în lume strălucesc,
 Și plăcerile divine
 Cu-a ta viață se 'mpleteșc.
 Mâne se vor stinge tōte
 Ca profumul serii-n vînt;
 Al teū suflet mâne pôte
 Ș'o preface în mormînt.
 Timpul trece... vin' mai tare!
 Tōte câte 'n viață plac
 Trec cum trece-o sărutare;
 Tōte lacrime se fac.
 Vin' acum la fericire!
 Mâne fi-va prea târđiuă,
 Vino până aï simțire,
 Până sufletul ți-e viu!“

Spre barca ce fugе pe fluviuă la vale
 Străinul îndréptă cătările sale,
 Ce rîură dor;
 Întinde-a sa mâna și sufletu-ă bate
 Răpit de dorințe ce viu il străbate
 De vise d'amor;

Dar vasul se duce și 'n umbră dispare!
Se stinge cu 'ncetul cerésca cântare
Pe rîul tăcut.

În darn călătorul s'o urme se 'ncercă,
Și rîuri de lacrimi ai sei ochi înecă,
Căci timpu-a trecut!

LA STEFAN GOLESCU

S'a găsit și pentru tine
Hulitoră, cu un cuvânt!
Pentru ei nimica bine
Nu mai este pe pămînt!
Fruntea ta cea fără pată
Turbură pe hulitoră.
Cobea nopți-ă mai turbată
Când e cerul fără noră!
Tu suridă cu bunătate
Calomniilor ce sbor;
Nică o ură nu străbate
Sufletul tău ertător!

LA CONSTANTIN NEGRI

O Negri! inamicii a tot ce dă mărire
Și vîață Româñii nu-ți vor putea erta
Că aî luat o parte de lauri la unire
Prin insistința ta!
A face-un singur popol, o singură domnie,
Din doă; a restrânge atâtea postulanî,
Credî tu că o să facă vr'odată bucurie
Acestor sclavî tiranî?
Cuvîntul datorie spre tîră, e un nume!
Și patria o umbră, mărirea, un eres!
A face să rîmâe disprețuită 'n lume,
Și 'n umbră mai ales;
A pune interesul persónelor 'nainte
De interesul tîrii; a nu simți vr'un dor
Când jugul reu apasă aceste locuri sânte,
Acésta-î legea lor!

Ei nu sciū că rușinea, că viața degradată
 A ţeriș lor, pe dênsii d'o dată ii lovesc,
 Că arborul când cade, și frunzele-î d'o dată
 Cu el să ofilesc.

Întrebe pe un verme ce nasce într'o flóre
 De-î pasă daca planta, plăpând locaș al seŭ,
 E verde și frumósă, sauă vestejedesce, móre
 Sub dintele lui reŭ?

Întrebe-l daca scie că flórea ce-el devóră
 O dată vestejedită, surpată pe pămînt,
 El însuși se abate și trebue să móră ?

Să între în mormînt ?

Nu face însă astfel văslașul cel cu minte :
 El îngrijesce vasul a nu cădea pe stâncă,
 Căci vasul spart, el însuși coboră în morminte,
 În undele adâncă !

Unirea are âncă mulți inamică puternică,
 Căci nótpea și cu ǵioa se 'ngână depărtat,
 Si paserile nopții, simțindu-se netrebnici,
 S'agită ne'ncetat !

Nu ! nótpea nu își lasă umbra ce ea apucă
 De cât când e respinsă de sórele ceresc.
 Ne trebue lumină, ca nótpea să se ducă
 Cu cei ce o doresc !

MIRÉSA MORMÈNTULUI

Fost'a când în nöpte aurora luce,
Când se luptă omul cu adâncu-ř chin,
Pe atunci când somnul, mincinos și dulce,
Curmă-al sëü suspin.

Ea era tăcută, tristă florióră !
Fruntea-ř visétore, dulce se 'nclina ;
'N aurul cosiței mâna-ř albióră
Distractă juca.

Vino mai aprópe! dulcea mea-mă vorbesce,
 Ascundêndu-șă ochii plini d'amor ceresc;
 Tânăra mea viață cursul își opresce,
 Pentru tot d'auna ești te părăsesc.

Și uitarea tristă mâne o să vie
 Căuochii plini de lacrimi pe al meu morment:
 Dorul ce m'apasă nimenea nu-l scie
 Pe acest pămînt.

Rara-î frumusețe arde de splendore...
 Să rugăm! îmă dise, în genuchi cădînd.
 Ochi plini de mórte și de lăcrimioare
 Se 'nălțău la ceruri amoros și bland.

Când se curmă rugă, dulcea ei cătare
 Se 'nturna spre mine plină de amor;
 Peste ochi-î géna cade cu 'ntristare
 Consumată 'n dor.

LA UN ORB

Tu n'ai vădut prin ochi-tă lumina nică odată:
O năpte fără fund
Vederea ta absórbe, și viața tă s'arată
Un rîu ce geme 'n umbră și umbrele-l ascund.

Da, tu ghicescă lumina prin ochii minții tele,
Prințr'ĕnșii, tot despici;
Prin ești tu mergă la bine, și te ferescă de rele,
Prin ești d'amorul ţării atât de drag ne dică!

Sunt însă orbī în lume de inimă, de minte:
 Acestiň, c'un cuvěnt,
 Merită ca sě-ř plângem de tine înainte,
 Trăesc orbī în lumină și morți în viață sunt!

Orb este cel ce cată lumina sě opréscă
 În cursu-ř regulat;
 Ce crede-acéstă viață ironie ceréscă,
 Că lumea mostenire la ceř vicleni s'a dat!

Insecte micí de nópte ce luptă cu vulvórea
 Si arse 'n sinu-ř, per.
 Dar tu nu ești ca dênsiř! speranța și amórea
 Revérsă p'a ta față lumină ce vină din cer.

LA UN AMIC SĂRAC

Bogați și în mijlocul plăcerilor nebune
Tresar de multe ori,
Credând că umbra morții pe fruntea lor se pune,
Și că se schimbă 'n lacrimi ale ursitei floră!

Tu sci că tot ce are o formă, se sfârtesc.
Tu sci amicul meu,
Că dupe om în viață nimic nu mai trăiesc,
De cât virtutea dalbă a sufletului său.

De îți lipsesce ţie o casă strălucită
 Cu marmor răpitor,
 Și daca locuința de toții e părăsită,
 Tu sciî ce preț a pune pe vizitele lor;

Tu sciî că interesul conduce astă lume,
 Și-acești trăitori morți
 Speculă simțimentul, virtute, fală, nume,
 Și pe a țării viață aruncă aî lor sorti.

La pórta sărăciei, nu, câniî nu s'adună !
 Și tu ce-aî deșirat
 Dupe a lumii frunte riđenda ei cunună,
 Ce trebue să cugeti 'nainte aî aflat !

Ferică cel ce pote, de ori ce lanț 'nainte,
 Să spargă jugul său !
 Acela singur pote să mărgă în morminte
 De ori ce lanțuri liber, cum tu facă, dragul meu !

LA UN MARTIR

Tu ce mori cu fericire,
Pentru cei-alți muritori,
Cine ești tu, o, martire?
Cine te trimite ori?
Ești om? și un deu mai bine,
Căci adesea ai cădut
Pe când nu lași dupe tine
Nici un nume cunoscut!
Norul ore se gândesc
Când se sparge, ca să dea
Vaii ce îngălbenesc,
Viața, fragedimea sea,
Daca lasă după sine
Nume bun p'acest pămînt?
O, martire, portă în tine
Voia unuǐ nume sănt!

N'aă în viață nici o óră,
 Tu nu aă nimic al teă.
 În martiră ce eă omórá
 Eă ucid pe Dumneđeă !
 Mergă, făramă, risipesce
 Al teă suflet și-al teă lut.
 Pentru tără tă jertfesce !
 Ceruluă va fi plăcut.
 Ceă răi aă să calomnie
 Numele și-al teă morment.
 Un tâlhar are să fie
 Lângă tine un om sănt !
 Căci pe viață mai curată
Calomniile-omenescă
 Lasă mai adâncă pată ;
 Trebuie să te gândescă.
 Omenă fără de onore,
 Vor huli onorea ta ;
 Sufletele tărâtore,
 Gloria îți vor lúa.
 A eroilor tărână
 Pe acest pămînt de orbă,
 Este ca în tot-d'auna
 Prada turmelor de corbă.

LA UN SQUELET

Ce-ař fost tu aici în lume?
Rege, sař un sclav nedemn?
Căci pe frunte-ři nică un nume,
Nu ne spune nică un semn.
Regi sař sclavři, tot se abate.
Ósele ce le-a rěmas
Ař aceeři greutate,
Pentru cela ce le-a tras.
Sceptruł, lančuł, nu lăsară
Peste braťe urma lor;
Pe nică unul nu cruțară
Órele în sborul lor.

Regi și sclavi ce ați să facă?
 Nu sunt tot un trist pămînt?
 D'o potrivă nu-ți atacă
 Vermele cel de mormînt?
 Unul beat d'a lui trufie,
 Altul de al seă lung dor,
 Se deșteptă cu urgie
 Când se curmă viața lor.
 Va! amar aceluă care
 Di ferice n'a avut!
 Si cu-a viații chiar perdare
 N'a trăit nică un minut!
 Tu, squelet, ne-aduci aminte
 Că e scurt al viaței pas,
 Si-ori ce cugetă, ce simte,
 Va! ca tine a rămas!
 Pote că ați fost ferice
 Tristă urmă! noi nu scim!
 Gura ta par că ne-ar dice:
 „Timpul trece, să iubim!“

L A F L O R Ī

Flori frumose! sunteți ore
Dulci surisuri de la dorii?
Căci p'a lor încingătore
Voii lucitii, o, scumpe florii?

Sunteți sufletele blânde
Fetelor ce nu mai sunt?
Ah! ca ele de plăpânde,
Treceți vîața pe pămînt?

Sunteți vise aurite
Ce din cer se risipesc?
Căci ca ele 'mbălsămite
Foile vă strălucesc.

Sunteți răde fugătore
 Ce plutesc prin sĕrbători?
 Ca lumiň de sĕrbătore,
 Voř luciță, suave floră!

Sunteți lacrime divine
 Dup' al frumuseții sîn?
 Căci cu voř în ăile line
 Graciile se îngân!

Vai! ca voř strălucitore,
 Sufletu-mă avea plăceri,
 Și ca voř nestătătore
 Aă perit în lungă dureri.

Voř pe sînul primăverii
 Către viață ați venit.
 Numař eă nu iaă durerii
 Anii care 'mă-a răpit.

LA UÎTARE

Tu esci o ferice flóre
Ce în câmpul morții crescă;
Pururea surîdătore,
Dorurile lecuescă.

Între cei rămași în viață
Si 'ntre cei ce nu mai sunt,
Tu reversi o dulce cetă;
Tu ascundi al lor morment.

Cu o mâna înflorită
Lacrimele stergă plăcut
Si durerea infinită
O gonescă către trecut.

Dar cu tine, ori ce rele,
 Oră ce bunuri, se topesc
 Și pe urma fugiți tele,
 Nuoă dorințe înfloresc.

În durerea lui, amorul
 Te consultă multe ori;
 Tu își vindecă dulce dorul
 Cu-ale tele triste floră.

Și când vinul se revârsă,
 Când ospetișii dăntuesc,
 Sînul teu pe lume vîrsă
 Un profum Dumnezeesc.

LA ROMÂNĂ

Română! ce faceți ore mormintele străbune?
Oră ce popor ar fi
Ce n'are monumente, aceste mař cunune
De secolă de mărire, nu are drept a spune
Că este el un popol! nică are drept a fi!

Mormintele se află; dar turme rătăcite,
Română! de robă tirani,
Ce au trecut pe țără cu inimă îngosite,
Lăsără să se surpe; erau prea strălucite;
Și ei prea orbă să rabde lumina-acelor ani!

Vai! secoliř din urmă deschiseră intrare
 Străinilor perduři:
 În paturi noptiale, aceste sanctuare
 De unde altă dată, spre fală și mirare,
 Născéu eroiř țerei și dalbele virtuři.

Străiniř risipiră țărâna strămoșescă,
 Si ce n'ař risipit,
 Româniř dărămară!... o, țără românescă!
 Fiř demnă prin virtute, de fala strămoșescă,
 Sař lăpădă un nume ce tu ař umilit!

LA PIRAMIDE

I.

Acei ce vă 'nălțără, periră în uîtare.
De cinci-decă evi, pe dânsi s'a 'nchis al lor mormânt.
Tărâna lor perit-a l'a vîntuluî suflare
P'acest deșert pămînt.
Popore năoî venit-aă și aă trecut din viață.
Maă multe tronuri mândre d'atuncă s'aă răsreturnat;
Si lumea fugătore schimbat-aă a sa față
În cursu-ă minunat.
Chiar mintea omenescă luat-a o schimbare;
De deieă seă poetică și cerul a scăpat;
Iar voi, o, monumente d'eternă admirare,
Nestrămutate-ată stat!

II.

Colo se arată valea dalbă, verde,
 Unde Nilul vesel, șerpuind, se perde
 Printre sicomoră;
 Cairul înalță albele-ăi palate,
 Vesele moskee, gracios săpate
 'N marmură cu floră.

III.

Dar mai colo se zăresce
 Cel desert spăimântător;
 Unde vîața își opresce
 Pasu-ăi verde, ridător.
 Amblemă de tacere a tristelor mormânturi,
 În care tot adórme, plăcere, lungul chin;
 În care numai pasul fantasticilor vînturi,
 Deșteptă un suspin.
 Unde vîntul ce omoră
 Nalță munți de nisip,
 Ce pe fie care oră,
 Schimbă forma, se risip.
 Dar luncele deșerte atât sunt de mărețe,
 Atât de melancolici, cât ochiul privitor,
 Ce cată tinerețe,
 Se 'nturnă să ascundă o lacrimă de dor!

Dar gioa se abate. — Pe undele pălite
 A măreї de nisip,
 Se luptă umbra tristă cu rađele eї mute
 Ce 'n nópte se risip;
 Iar formele lor albe se schimbă cu durere
 Pe fie ce minut,
 Și tremurânde 'nótă în umbră și 'n tăcere
 Sub vélul lor tăcut.

Dar colo pe hotarul desertelor tăcute
 Era odineóră acel vestit Memfis.
 Luminele, sciința și artele plăcute
 Făcuseră acolo al lumii paradis.
 Aică era cetatea cu magice palate,
 Aică locuitorii trăiau ca 'n sérbaori;
 Dar una dată mórtea aice se abate
 Și mâna lor înghiată pe cupe și pe floră.
 D'atuncea, în tăcerea anticolor deșerte
 Șacalul cel sélbatec se plânge întristat,
 Și vînturile 'ntónă lugubrele concerte
 În vechile ruine ce timpul a 'nfruntat.

VI.

Voī, umbre nevădute, o fiī de 'nchipuire !

Sculați-vă odată din astă tăcut morment !

Iar tu, lumina vieții ! învie c' o zimbire

Al lor trufaș pămēnt !

Tăcere ! étă năptea ! .. o umbră se arată ...

Răsare din pămēnt !

Ea face semn cu mâna-ă plăpândă și uscată,

Si miī de alte umbre, se 'nalță din morment.

Trei regi ce rădicăra aceste piramide,

Trei umbre, în tăcere s'asădă la benchet ;

Trei cupe aurite, la stelele splendide

Rădică de o dată o mână de squelet.

O tineră princesă s'asădă în tăcere

Si chiamă lângă sine fantastică trecători,

Si intonând armoniă d'amor și de placere,

Deschide vălu-ă d'aur pe sinul ei de flori.

Dar étă se aude o surdă nechezare

De ageră cursieri ;

Cambis păsesce 'n capul poporelor barbare ...

Miī tipete se 'nalță în sinul deseř seră ;

O luptă cruntă 'ncepe și armele în vînturi

Resună cu tărie pe brațele de os ;

Iar cetele-Egiptene reîntră în mormenturi

Si aerul răsună d'un sgomot fioros.

Eroul Macedonic în urma lor apare.
El trage dupe caru-ă popoli ţ cei copriniş;
Aceste turme sclave se luptă cu turbare;
Să 'nvingă în robie alți popoli neînvinși!
Oh! nu mai e speranță d'acéstă omenire!
Tu, dulce libertate! ce lumea-aï amăgit,
Oră nu aï fost tu óre de cât închipuire?..
O popol, încetéză d'a cere-o fericire
Pe care nu sciï însu-ť s'o lașă la cel robit!

Dar cine sparge âncă nisipurile dalbe?
Soldați ţ lui preurmă al său car aurit;
Ei sunt fieroși și falnici și pletele lor albe
Sub arme aü albit;

O mantă de purpură pe umeri-ă s'abate;
Iar brâul lui lucesce ca cerul înstelat;
Alături stă amanta-ă: divina-ă voluptate
Pe toți a fermecat.

El trece; dar s'arată ordiile păgâne:
Sub pași ţ lor pământul în doliu s'a 'nvălit;
Dar ei chiar se strecoră și 'n urmă nu rămâne
De cât o suvenire de dor ce a perit.

Dar cine e eroul a căruī strălucire
 Pe toții a întrecut?

Soldațiř luř sunt palidř de lungă nedormire;
 El n'ař nimic în fařă și 'n vorbe neplăcut.
 Eroul ii conduce în valea gloriósă;
 În purpură, în aur, el nu-ř investmîntat;
 Un redingot albastru, o șlapă colțurósă,
 Acoperă squeletu-ř, de vînturi legănat.

Dar ochiul lui străluce de-o flacără străină
 La cei alți muritorř!

Tăcere! Mameluciř s'adună, se desbină,
 Prin umbra nopții désă pe caiř lor ușorř.
 El face semn din mâna... ostařii luř s'adună;
 Scadrónele s'avîntă prin câmpul nisipos;
 O luptă crudă 'ncepe și armele răsună
 Pe albele squelete ce strălucesc la lună
 Pe hârcele de os.

Dar Mameluciř sbórá prin câmpii cei sălbateciř
 Ca pulberea în vînt,
 Si umbrele lor mute, cu caiř lor fantasticiř,
 Reintră în mormînt.

O tu, sublimă umbră, a unuř deuř mărit!
 Tu ai trecut în lume și globu-a tresărit,

Și tronurile măndre săltară spăimântate,
Și regii coborîră cu frunțile plecate,
Pe noul domn al lumii, smeriți întempinând,
Și dreptul vechiului cu frică la pole-i aruncând.
Oră ce putere, suflet și viață, și tărie,
Voință, libertate, adâncă energie,
O să într'un om singur, unic, să-ău concentrat;
Și jugul lumii veche măreț a sfărămat.
El este, Bonaparte, sau flacăra divină,
De care Creatorul formă a lui terenă
Așa cum formă un fulger și-un vent vijelios
Și îl aruncă 'n aer și urlă furios,
Și când semplină aste proiecte-adânci, sublime,
Al vietii Domn le chiamă în negrele abime.

L A T É R Ă

Pilotul are ochiⁱ, prin noptⁱ de vijelie,
Pe al busolei ac;
Si regiⁱ ce plecară să afle pe Mesie,
O stea strălucit^ore privéu pe cer cu drag.
Tu, t^era mea frumósă! în tinta de mărire
La care tu pășesci,
Ce stea împodobită de săntă strălucire
Tⁱ-arată a ta cale cu rađele-ⁱ ceresci?
Esci jună, esci frumósă, ai munți cu stânci rîp^ose,

Ai riuri argintii,

Ai văi cu plete d'aur, păduri verdi și umbröse,

Si pulbere de turme, femei cu ochiⁱ vii. (la mută!)

Branu, turmele și apoi femeile!

vii și noi.

Padur, eu am ochiⁱ

Prosperitate, pace, amorul și plăcerea,

În sinu-ții locuesc.

Și călătorii cari nu își cunosc durerea,

Răpiți de-atâtea daruri, stați și te fericesc.

Dar astă sărtă dulce ce ore-ții folosesce,

O, tără de amor!

A spiritului pâne, lumina, își lipsesc, //

Și tôte-aceste bunuri, perd farmecele lor!

Dă tôte-aceste daruri p'o di de luminare

O, dulce tără mea!

Tu aș născut în lume, și liberă, și tare...

Și astădă ignoranța înclină fruntea ta,

Străinul ce te scie, plângend l'a ta durere,

La numele tău bun,

Își dice: acăstă tără în întuneric pierde!

Cu-oțetul te adapă, cu spini te încunun!

Acele certe surde ce 'n sinul tău resună,

O, tără, te slabesc!

Și causa lor fie în fundu-î cât de bună,

Tot pe străină servesc.

Fii, tără mea, unită, de veř se fii tu mare!

În cap cu al tău domn,

Astăptă! dioa vine și fericit e care

La dulcea ei sosire n'o fi surprins de somn!

LA ROMANIA

Astfel cum se 'nclină crinul
Fără viață și color,
Când un verme-i róde sînul
Fraged, și desfătător;
Astfel, dulce Românie,
Tu începî a te fana,
Și nimic n'aduce ție
Viața și mărireata !
Dragă, mórtea locuesce
Chiar în sînul tău frumos.
Unde mergî ea te 'nsotescce;
Orî ce facî e de prisos.

Când, în dorul ce te-abate,
 Tu încaleci să combați,
 Un fiastru urcă 'n spate,
 Si îți dice să abați!
 Când pe rîu-organisări
 Vasul tău veți a-l purta,
 Un fiastru, al perdeșii,
 Pune mâna 'n cărma sa.
 Unde mâna ta plăcută
 Scrie fericire,-amor,
 Altă mână nevăduță
 Scrie 'ndată: *ură, dor!*
 Când tu faci o faptă bună,
 Fii tei o vestejesc,
 Rosele p'a ta cunună
 Cum le puie, se ofilesc,
 Si speranța ta se curmă!
 Cu nimica nu te 'mpacă!
 Toți s'arată pentru cărmă;
 Dar ești nu mai văd cărmaci!

L A P I S M Ă

Pismă, tu ești resplătirea
Faptelor celor mai mari!
Tu stingă pacea și iubirea
Și facă dilele amari.

Tu facă ca să nască calomnia rea;
Astă cărbun ce arde fruntea ce atinge,
Dar care mânjesce, dupe ce se stinge,
Însuși pe acela care îl ținea.

Tu incompletești cununa morțiilor
La martirii renumiți,
Tu tragă jos în lume sorții
Regilor neodihniți.

Pismă, ori și unde nasce o virtute
 Un talent, un merit, un present ceresc,
 Ale tele umbre palide și mute,
 Nasc de o potrivă și le învălesc!

În colibă tu născută,
 Fugă de dânsa ne'ncetă,
 Si cu forma ta plăcută
 În palatură ați intrat.

Tu facă de pălesce vîață, tinerețe,
 Dulce bucurie între muritoră;
 Fragedă junie schimbă în bătrînețe
 Si prefaçă în lacrimă ale vîeții floră!

Nimenui nu dai cruceare!
 Când se vîrsă-al tău fior,
 Regii sunt a ta suflare
 Si pălesc pe tronul lor.

Cei ce-i incongiără, cărcă-a ta putere:
 Inima se umple cu al teu venin,
 Care o îmbată și o schimba 'n fere.
 Ura 'nlocuesce amorul divin.

BUCURESTI

Eă te văd pe ori ce față,
 De la domnă până la sclavă.
 Fumul tău pe toți resfață,
 Pe cei slabă și pe cei bravi.

Tu inspiră adesea pena care scrie,
 Vorba roditoră unuia orator,
 Ce combată crâncenă orba tiranie,
 Și reversă mânia până în amor.

Laudă cu nerușinare
 Pe acei ce slabă gândescă;
 Și pe cel ce merit are
 Îl ascundă, când nu-l lovescă.

Cum în bătălie vulturul de pradă
 Urmă o armată, săde priveghind,
 Și când se dobără corpură în grămadă,
 Se aruncă-asupra-însetat crocnind.

Astfel tu aștepți în noapte
 Laurii a se împlete
 Și cu neîmpăcate săpte
 Te repezi a le sdobi.

LA UN AVUT

Da, dintre toți avuții din astă țără mică
Acela care scie mai bine-a risipi
Comorile de aur cu arta cea antică,

Esci tu, nu te 'ndoi!

Porfirul, și ivorul, și aurul, îngână
Locașul tău ferice în gustul cel mai fin.
În lusul cel mai splendid la care-a artei mâna

Dă sufletu-ř divin.

La masa ta de ospetă cu inime voiose,
Cristalul rivalisă cu porțelanul dalb,
Și rosele, și criniř, cu june graciouse
Cu gătul lor cel alb.

În cupe rîde vinul cu spume 'mbălsămite,
 Și face să recheme pe deîi cei uîtați,
 Și róbele antice să văd înlocuite
 De servî muiatî în aur ca fi de 'mpărațî !
 Dar poți a-mă spune mie cum în apropiere
 D'a trece astă vale pe care aî albit,
 Tu maî înaltî palaturî la vîață și plăcere,
 Când vîața s'a finit ?
 Scîi daca de la tine și până la morminte
 Maî este loc d'o nôpte, sérmane peritor ?
 Te-ascundî fricos, de mórte, bâtrîn fără de minte,

Când tu escî muritor ?
 În darn veî da tu aur arhangeluluî morțiî,
 El nu primeșce mită, și-atuncea, vaî ! în plâns,
 Veî înțelege óre, că împotriva sorțiî

In darn averî aî strâus.
 Veî părăsi palatul, femeile frumóse,
 Și óspiî teî, și servii, și toțî te vor lăsa.
 Mostenitorî însă la mesele-ťi lusóse
 Bênd, vaî ! te vor uîta !

1930 1930

1930 1930 1930 *

LA UNIRE

„Aşa dar nică Unirea, a Românilor sărtă
Nu poate să o schimbe nicaia pe pămînt?
În cărțile ursitei ea este scrisă, morătă,
Ca cele alte nemuriri ce astăzi nu mai sunt?“
Aşa răsună tristă cântarea desperării
A celor ce văd umbra plăpândei lor finiți
Mai mare de cât umbra nemărginită-a ţerii
Şi a viitorimi! bărbaţi cu mici credinţă!
Nu! nu, Unire dragă! tu nu facă ce dic ei!
Un rîu, eşind din sînul sorgintii ce îl verăsă
E mic, dar cât se scură, cât trece printre vali,
Se umflă, se lătesce, şi mare se revărsă.

Aşa și tu vei cresce, cu timpul, o, Unire!
 Peri-vor și tiranii și robi demnă de ei.
 Ursita îți păstrază în viitor, mărire,
 și viață și putere să dai la frații mei.
 Atunci aceste patimi ce nu cunosc cuvenit,
 Ce nu cunosc nimic a fi mai sus de ele,
 Unire! se vor stinge ca nisce nori la vînt
 Ce 'ncongiură de umbră lumina unei stele.
 Al lebedei puiu este, când a venit la viață,
 Urât; nimic nu spune că va veni o ȣi
 În care o să fie o pasere mărăță.
 Aşa, Unire sănătă! tu esci ursită-a fi.

LA UN POET

O poete, musa ta,
A perdut a sa junie,
Și suava poesie
Ce pe toți îi îmbăta
Cu torente d'armonie ?
Unde rosele-aű zimbit
Spiniř le luară locul ;
Flórea morții, siminocul,
Peste crinř a răsărit.
Ghița 'nlocuesce focul !
Nu scim noi c'aice jos
E o vale de suspine ?
Cată să o scim prin tine,
O poetul meu frumos !

Cu cântări dulci și divine?
 Cerul rosa-a născocit,
 Prin profum să ne răpescă,
 Bórea să ne răcorescă,
 Și poetul fericit
 Inima să 'ntinerescă.
 Iară tu, poetul meu,
 Poți să versi veninul teu,
 În cântările senine
 Dar atât cât să faci bine,
 Și să nu înceti în reu
 Dilele cele puține.
 Pasările negrii serii
 Sunt destule să cobescă
 Vijelii, să vestejescă
 Florile de primăveri,
 Și tiranii ca să lovescă.
 Tu încinge lira ta
 Cu a deilor cunună,
 Și cum verșă dulcea lună
 Verșă inima ta jună!

L A A V E R E

Fericire-adevărată
Este a se mulțumi
Cu ursita ne'mpăcată
Oră și care ea ar fi.
Fericit e cel ce scie
Pentru că ră a muri!
Mař curând mort vrând să fie
De cât rob a viețui.
Fericit e cel ce 'n lume,
Fără de a fi roșit,
Pôte âncă a ne spune
Cu mândrie: sunt cinstit!

Muritoră, gândită la mórte!
 Strigă orele ce sbor;
 Și nu uîtă să ne pórte
 Viața pe aripa lor!
 În mormênt ce-ță folosesce
 Aurul ce-aă aduna?
 Și în lume cât trăesce,
 Cine-ă singur a-l păstra?
 Daca însușă el se 'nturnă
 Către muma lui pămênt?
 Daca tóte aă la urmă
 Resultatul un mormênt?
 Fală-onore și virtute
 Singure mai dăinesc.
 Faptele mari și plăcute
 Urma nôstră o vestesc.

L A C I L I A

Cum palida rosă, se 'ntorce de plōe,
Roșesc, suride la vîață voios,
Sub roa ce-o scaldă, sub vîentul ce-o 'ndoe,
Sub sōrele diliș, o, suflet frumos !
O, dulce Cilia, din lânceda stare
Te 'nturni către vîață, ca rosa la ploī;
Din di 'n di pe față fericea repare,
Purpură, surisuri, și farmece nuoi !
A ta mânușită, se 'mplină, s'albesce,
Și brațul se umflă sub dragă aluniș,
Și sinul tău, dragă, iar se rotunjesce,
Bărbia se 'ntinde și face gropiș;

În ochi-ță un sóre mai viu acum luce;
Zăresc sănătatea pe tot corpul tău
Věrsând crină și rose cu mâna ei dulce,
Și hora de graciă urmând pasul teu.
Amorul în umbră ascéptă, veghéză,
Aruncă asupră-ță un hor de visără;
Dorința în sănu-ță roșind, s'aripéză,
Și buza-ță s'aprinde de dulci sărutări.
În timpul acesta, amara ta sórte,
Rugaiu ca să scape al tău asternut
D'acéstă bătrînă ce-i dice toți mórte.
Opresce-mă dar mie ântâiul sărut.

CLAVECINUL

Cum sub vise d'aur frageda junețe
Pare la vederea minței omănescă,
A părut în sală, dulcea frumusețe,
Sub graciă cerescă.
Adunarea tótă răpede 'ntorcea
Ochi, cu plăcere, către dulcea mea.
Între pěru-ř negru strâns în cosițele
Albele cameliei se perdéu plăcut,
Cum prin géna nopti, depărtate stele
Scânteia un minut.
Fie care sunet ce-orlogiul vîrsa,
Sufletu-mă, lovindu-l, crud îl fărăma,

Astfel sună 'n inimă or ce lovitură
 De ciocan pe cuiul tristuluș sicrin,
 Unde se închide dulcea creatură
 Care noi iubim.

Ea 'nțelese dorul ce mă 'mpovăra
 Să de rosiore fața-și scutura;
 M'adora pe mine, dulcea mea frumosă?
 Cine pote spune misteru-ř divin!
 Se 'ntrista tăcută, se punea sfiosă
 Lâng' un clavecín.

Mânele-ř p'octave se jucau ușor
 Desceptând lugubre sunete de dor.
 Ochi aprinși de flacără ce-ř îndivinau,
 În născânde lacrimi dulce se scăldau.
 Ca plăpânda roă peste-o rosioră,
 Ce la doră deschide graciosu-ř sin,
 Rătacea surisul p'a sa buzioră
 Cu purpur divin.

Sub or ce mișcare, formele-ř lumescă,
 Respîndéu tesaură de graciă cerescă.
 Danțul urmă cursu-ř... musicele sună;
 L'a plăcerii undă sufletele sbor;
 Numař eñ cu rideră, vorbe de minciună,
 Ascundém crud dor.

Căci la faptul gilei fost-am preursit,
 Ca să las pământul inimă dorit.
 Vocea-ř adorată, dulce,-amăgitore,
 Dar înveluită de profundu-ř chin,

Se 'ntruni cū-aceste vorbe 'ntristătore,
Dureros suspin :

„Daca și cerul âncă-a voit
Ochi-mi d'acuma să nu mai vadă
Chipul tău dulce ce mă 'nviază,
Decretul sörtei fie 'mplinit!
Uită-mă 'ndată! la ce vei duce
Cu tine dorul unei simțiri,
Din care nu sciș de cât trudiră
Și nicăi odată farmecu-ř dulce!
Vař! pentr'un suflet ce s'a sdrobit,
Uitarea-ř flórea vindecătore,
Flóre ce cresce suridătore
În câmpul morței cel vesteđit;
Eü mă voiř stinge p'acest pămînt
Ca crinul dulce ce 'n lacrimă pere
Și nimeni scie cruda durere
Ce-ř plécă fruntea către morment.
Când te-ř intórce din intemplare,
Afla-vei tóte la locul lor,
Pline de viață, junețe,-amor
Precum fusese l'a ta plecare.
Ochiř tei pote m'or căuta...
Eü voiř fi lipsă, vař! dintru tóte;
Atuncă la mine, gândi-vei pote,
Și ochi-ři de lacrimă s'or îneca!“

Astfel respîndesce tînăra-î cantare;
 Dalbe lăcramioare 'n roă fața sa.
 Sufletul ei fraged, într'o căutare,
 Se părea că-mi da.
 Aă trecut pe viața-mi dile de durere,
 Chipul ei cel dulce de când n'am zărit;
 Dar nimic nu stinge din a mea vedere
 Ângeru-mi dorit.
 Iar când văd femei lângă-un clavescin,
 Inima-mi esală un adânc suspin!

LA BĂILE CLEOPATREI

I.

Să stăm p'acéstă stâncă ce se prevede 'n valuri!
Aceste scări tăiate în lespedă de granit,
Rechiamă o regină ce 'n umbr'acestor maluri
Venea să răcorescă al ei săn înflorit.
Vedeți acéstă scară de dalbe mosaice

 Ce duce către băi?

Picioarele-i plăpânde călcat-aŭ pe aice
Când trupa graciósă de vergine Finice,
Ierihoene rose punéu sub pașiř seř.

II.

Dar sórele se culcă... tăcere!... o femeie
 Appare 'n acest loc!
 Cosița-ă voluptósă, în aure, scântee
 Si brîu-ă scump răspândă torente dulci de foc.

Ca sórele în rađe-ă ea arde 'n voluptate.
 O mantă de regină pe umeri rîura:
 Iar albele ei slave, de vise îmbătate,
 Tapete prețiose ascern în calea sa.

Pe lespede de marmur cu aur poleite,
 Mantila-ă purpurósă, se mișcă... a cădut!
 Si slavele-ă suave, ca vise înflorite,
 Formeză împregiuru-ă un cerc nestrebătut.

Dar iată stéoa dulce din umbră se rădică
 Pe umedele-ă scări;
 Si rađele-ă tăcute resfață-a lor cosică
 Si albele lor sînuri cu dalbe sărutări.

Căci grupa-acestor vergini, folatre, tinerele,
 Prin valurile limpedi, prin răde, se juca,
 Lucind ca vise dalbe ce 'n nopti amari si grele
 Vin' a ne insela.

Pe albele tunice in florii d'argint cusute,
 Se sparge-al stelei foc,
 Cand vesele, uitande, in undele tacute,
 Fecioarele se joc.

Dar alba lor regină cu genele umbröse,
 P'o lespede-aürită, răpită séde 'n dor.
 „O dulce tinerete! o dile mult frumöse!
 Nu-i óre cu putință s'opriți al vostru sbor?“

Aşa vorbi regina. Din harpa-î aurită
 Atrage cantic dulce, curmat de dulci oftari;
 Iar vocea-î întristată, cu canticu-î unită,
 Lăsă să se audă aceste suspinări:

„În darn cerem se 'nturne frumösa tinerete,
 Fatalie nóstre sorti!
 Căci dilele umane sunt florii de frumusete
 Născute in grădina neîmpăcatei morți!

Oh! cursul vîetii trece cum trece-o sărutare
 Aicea pe pămînt!
 Putere, fericire, și nume mândru, mare,
 Nu vor putea să 'mpuiă la vermiș din mormînt.

O flôre se usucă de crivețe bătută;
 Dar sórele cel dulce o pôte 'ntineri;
 Iar tu, o vană umbră! o dată abătută,
 Nu vei mai înflori!

Dar unde-î frumusețea a cării dulce rađă
 Atâta fermeca,
 Cât Aăgust nică odată n'a vrut ca să mă vađă,
 De frică să nu pice în fermecarea sa?
 Si unde-mă e puterea, averile-mă pompôse
 Si populi-umiliță?
 Si voi, gentile turme de inimă graciouse,
 Frumoși mei iubiți?
 Ah! tóte-acele bunuri lucră 'n diminetă
 D'un farmec strălucit;
 Dar la apusul dilei, a morții tristă cetea,
 Tot a înveluit!"
 Aşa cântă regina și mâna-î diafană
 Pe marmuru 'nflorit
 C'un ac de aur mândru a scris: o lume vană!..
 Si 'ndată a perit.

O D A

O Dómne cu tron d'aur, cu fulgerul în mână,
Ce locuescî în cer,
Aruncă o privire pe patria Română,
P'aceste dulci popóre ce în durere per!
Şi tu, Marie dulce cu cóma aurită,
Cu ochii lăcramaţi!
Oh! faceţi o minune popórelor iubită!
Din trista lor cădere Româniî înăltaţi!
La voi e cu putinţă tot ce la ómeni pare
Neputincios şi greû.
Căci nici o dată omul prin slaba-î cugetare
Nu va ghici natura-îtî, putere, Dumnedeu!

Dar tu ce 'naltăi un munte când trebuința cere,
Al dili-imperator!
Înalță și gândirea Românului ce păre,
Lumină al lor suflet în năpteala cea de dor!

O U M B R Ă

Stinsu-s'a timpul desfătător
Când printre hora de dulci fecioare,
Cu frumusețea strălucitore
Treceaîn lume, umbră ce-ador!
D'acum 'nainte, vaî! nică odată
Nică o ființă nu va putea,
Aici în lume, o, dulcea mea,
Să-ți vadă fața ta adorată!
Ca din dormire adă mă destept;
Mă-aduc aminte vorbele tele!
Cu ochi umeri de lacrimele,
Mă-aî dis: „în ceruri ești te astept!

În ceruri póte să se unescă
Umbrele nóstre, o, dragul meū!“
D'atunci în lume, drag aştept eū
Aceste vorbe să se 'mplinescă.

O timp, repede caru-ťi fugos,
Răpesce-mi viața fără plăcere.
Sufletu-mi gema plin de durere,
Ia-mě pe caru-ťi alunecos!

UN REGRES

Viața trece în durere,
Dorurile nu mai tac.
Oră ce vise de plăcere
Tôte lacrime se fac.
Dile, seră desfătătore,
Trec p'al lumiř dulce sîn;
Nasc și sting oră ce suspin
Cu suavele lor ore.
Pentru mine nöpte-amară,
Nöpte ce nu are dñoră,
S'a întins cu întristare
Peste ani-mă trecătoră.

LA . . .

Ce distanță infinită!
Câte riuri, câte mări,
Te despart, a mea iubită,
D'ale mele sărutări!
Însă sufletu-mi se duce
Către tine ne'ncetat,
Și pe sinul teu cel dulce
Dörme dulce legănat.
Ești prin vis te văd tot jună,
Căuochi plină d'amor divin,
Cu cosiță lată, brună,
Rîurând pe albul sin.
Buzele dulci, profumate
Sufletu-ți ceresc trădând
Prin cuvinte încotate
D'un suspin adânc și bland,

Si răpită de plăcere,
 Murmurându-mă: „te iubesc!“
 Apoi iară în tăcere,
 Recădând, amor ceresc!
 Si în alba-ță mânioră
 Ascunđendu-ță fața lin,
 Ca o rosă rumeoră
 Ce s'ascunde dup'un crin.
 Astăđă cine îmi va spune
 O, suav și dulce dor!
 Daca 'n sînul tău cel june
 Nu s'a stins al tău amor?
 Căci se dice c'o iubire
 În al femeilor sîn,
 Trece ca o fericire,
 Ca un zefir pe un crin!

LA . . .

Când o flóre în durere
Perde dulcele-ř miros,
Vesteđită, cade, píere,
Suflet dulce, amoros !
Ca acéstă dulce flóre,
Tu perduši al teř amor ;
Dar nu parř suferitóre,
Nu pleci capul těř sub dor ;
Ci mař jună, mař voiósă,
Tu suriđi la desfătăři ;
A ta buză voluptósă
Cată alte sărutăři !

FECIÓRA DIMINETII

Văduvă fecioră, vis răpitor!
De diminetă lângă-al ei mire;
Plină de viață, de fericire,
Dorințe d'aur, estas, amor.

Pe alba-ă frunte purta cunune,
Și p'a sa față rose și crină,
De tinerețe, de viață plină,
Îngânau dulce inima-ă jună;

Purpura dulce și poleită
 De dulcă surîderi, se legăna
 Pe mica-ă gură precum ar sta
 P'o rosă-o rađă, dulce-aurită.

Și fie cine ădicea răpit:
 Étă mirésa lângă-al ei mire!
 Oh! bucurie! o fericire!
 Natura tótă dulce-a zîmbit.

Dar séra vine, și pe pămînt
 Văduiu feciôra, cine va spune?
 Făr' alte rose, și-alte cunune
 De cât acelea dupe mormînt!

Văduiu mormîntul făcându-ă cale,
 Și cum se 'nchise pe sînu-ă bland,
 Văduiu uîtarea vesel stergând
 Din calea vîeții urmele sale.

LA O NĂLUCIRE IUBITĂ

Dulce fantasmă, unde esci óre?
Luat-ař sborul lin către cer,
Ca fluturelul, ce în eter,
Legănat sbórá pe aripőre?
O, ánger dulce al vîeñii mele!
Al tinereñii vis fugător!
Esci pe pămîntul acest de dor,
Saú arđi ferice sus între stele?
Dacă pămîntul ař părásit,
Spune-mi, ferice și dulce nume,
Së las îndată vîañă și lume,
Së sbor la tine, ce am iubit!

LA DIOA ANIVERSALĂ

Di aniversală! di de bucurie,
Ce-așteptam atâta într'a mea junie!
Ce-mi aduci tu ore pe acest pămînt?
Dulce fericire sau al meu mormînt?
Când veneai o dată, di de bucurie,
Câte dulci dorințe n'aduceai tu mie!
Câte mâni iubite mâna-mi nu strângea!
Cupa unui frate cupa mea lovea.
Ochi unei mume, plini de lăcrimiore
Mî cătau ca florea pe un dulce sôre!
Astăđi eu sunt singur, în străin pămînt!
Maica mea iubită dörme în mormînt;
Ospeți în giuru-mi nu se mai adună;
Cupele, la masă-mi, va! nu mai resună!

Casa părintescă cade la pămînt;
 Earba verde cresce pe coperemînt;
 Paserea de nôpte gême fără sémă;
 Cânele în lanțuri când și când mě chiămă:
 Când se va întorce tînăru-î stăpân,
 Nu-l va mai cunósce, căci va fi bătrîn.
 Inimi îi place să se amăgescă.....
 Tot sperînd că vîața pote se-î dîmbescă;
 D'ar p'acéstă față rose de mai sunt,
 Ele-s florî d'acele triste de mormînt.

1846

DIVERSE

zimură și oțel înzestrat
de șălăjii, zădărind astăzi
în fața vîntului, adăugând
un măr de zăpadă în zăvorană.
Zăvorană, săzănată de vîntul
într-o pădure de la Vîrbișor,
în care se întâlnesc totuși
înțelepte de la
vîntul vîntului.

PORTRETUL EI

Sciți cum este-a mea frumósă ?
Să încep cu părul său :
Cóma-ă crăță, undoiósă,
Cade mai pe jos de brău ;
Gura-ă mică, suridêndă,
Este darul cel mai rar :
Cred că a băut ardêndă
Din al țeilor nectar.
Ochiă, rađe 'nflăcărare
Ce plutesc p'un lac d'azur ;
Gene crete, lungă, plecate,
Gracios și incongiur.
Doă arcuri sau sprêncene
De la frunte nasc ușor,
Și sub valuri aurele
Către têmeple dulce mor.

Nasu-ă este 'n armonie,
Cu frumosa față-a sa,
Mați puțin, mați mult să fie
Cu o linie,-ar strica.
Sînu-ă cuib de vise blânde,
Séménă un plaiu divin
Unde doă rose-ardînde
Se înaltă peste crin.
Talia-ă suavă flôre
Cu o mâna pot s'o ții;
Brațele-albe, rotundioare,
Către mâna se supții.
Gûtu-ă, fragedă ninsore,
Periș ei și învîlesc,
Astfel rađele de sôre
Pe ninsore strîlucesc.
Apoă daca vei, iubite,
Într'o bae s'o privescă,
Prin cosițele-aurite
Dulci mistere-ai să zărescă.

S I N G U R

Stelele misteriose
Scutur discul lor tăcut;
Aurele graciouse
Florile voios sărut;
Pasările cântătore
Se îmbêtă de amor;
Orele ne-asceptătore
Iaŭ plăcerile în sbor.
Eă pe patul meū de chine
Singur în tăcere sunt;
Ale candelei lumine
Strălucesc ca p'un morment.

LA DOMNU-DEU

Tu putere creatore,
Ce dai viață și mișcări
Și la legi neschimbătore
Pui sublimele-ți lucrări;
Nu scim ce-i a ta natură,
Însă scim că tu trăesci
Și a lumelor făptură
Causa sublimă esci.
Tu ai cununat eterul
Cu 'ntunecă și lumină;
Ai încins ferice cerul
Cu planetii tei divini.
Dorilor în dimineață
Dați frumusele culori;
Văilor le dai verdetă
Roa o reversi pe floră.

Dilelor le daă splendore;
 Florilor profum divin;
 Serilor le daă recore;
 Aerului sborul lin.
 Cu divina ta suflare,
 Tu ţerena înviezi,
 Și la prima eî mișcare
 Cu cuvîntul o veghezi.
 Nu-î amôre mai curată,
 Mai sublimă pe pămînt;
 Fericit cel ce se 'mbată
 În estasul teu cel sănt!
 Ideala ta iubire
 Orelle n'o mărginesc,
 Nu aduce obosire,
 Florile-î nu vestedesc.
 Daca viața are chine
 Lângă-atâtea mulțumiri
 Relele fac mai senine
 Fragedele fericirî.
Dară e viața dată noă!
 Cela care ne-a creat,
 Nu era dator el noă
 Dilele ce ni le-a dat.

MICHAIŪ ȘI CALĒUL

Cu Michaiū se vede tînăra domniță
Tremurând de spașmă ca o porumbiță;
Printre géna-ř lungă, ař eř ochiorř
Ard ca doă stele ce lucesc la norř.

„De ce plângi? întrăbă bravul cu mirare,
Eř mor pentru ţeră și neaternare:
De aceea, dragă, să te voloșesci,
Și cu floră cosița să-ři o impleteșci.
Cel ce pentru lege, pentru ţeră, mōre,
Vede a sa mōrte ca o sěrbătore!“

„Plécă capul!“ strigă palidul calău.
 Iar Michaiu întorce spre el capul său.
 Ferul se rădică... popoul șoptesce;
 Vă uîtați!... calăul se împleticesce;
 Ferul său aruncă;.. cade fermecat
 Sub căutătura mândrului bărbat.

Fetele 'ncunună părul lor cu floră.
 Tot Românul strigă de mai multe ori:
 „Cel ce pentru lege, pentru țără, moră,
 Vede a sa moră ca o sârbătoare!“

înălțat înaltul deșertă Albinei, unde
în lăpuș se văză secolul târziu și
înălțoză înălțoză. Năhar ar fi să
poate să fie să se înălțe și înălțu și
lăpușul să fie și înălțu și lăpuș
înălțu și înălțu și lăpușul să

lăpuș nu sălăi lăpușul să fie
înălțu și lăpuș nu să fie lăpușul să
lăpușul să fie lăpușul să fie lăpușul să fie
lăpușul să fie lăpușul să fie lăpușul să fie

H O T I Ī

Am cântat destul onorul,
Téra, și am fulgerat
Pe tâlhari! dar unde-ă sporul
Grijelor ce eă mă-am dat?
Tot ce e tâlhar în lume
S'a sculat asupra mea,
Să negrăescă al meă nume.
Să răspundem prin a bea!
Când cel ce ocupă cerul,
Universul a creat,
și a cununat eterul
Cu lumină minunat,

El a deșteptat în năpte
 Pe insecte ce-aș dormit ;
 Dar nebunele lor săpte
 Lucrul lui nu l-aș oprit.
 Vérsă vin, a mea frumosă,
 El mă va îmbărbăta :
 Vinul vechiș de tămâiosă
 Maș betrân ca viața ta !
 Și în lupte ce-aș să fie,
 De so' perde al tău sclav,
 Să ai fală și mândrie
 C'aș iubit un jude brav !
 Șpeți, încchinați cu mine !
 Pentru mórte un pahar !
 Pentru mórte 'nchin maș bine !
 Móră dar ori ce tâlhar !

îndină în întrebarile și în
răspunsurile său căruia se
adădă tot elinismul său
căruia să nu fie răsună
zâmbirea sau a zâmbit de la
înălțătură și care să
adădă tot elinismul său
căruia să nu fie răsună
zâmbirea sau a zâmbit de la
înălțătură și care să

DIOA ONOMASTICĂ

Tilia, te fă frumósă !
Astădă este dioa ta
Fă-ți cosițe,
Negre vițe
Peste față-ți graciósă
Ca un norău a se crăpa.
Peste pĕru-ți nică o flóre,
Să la gût nică un briliant !
Aă pe gură
O rĕsură,
Să în ochă un dulce sôre
Ce 'nec oră ce diamant.
Pune rochia ta de móre
O camelie pe sîn

Cingătore
 Ridătore
 De o stofă de purpură
 și cu fundă de rubin.
 Lasă brațul, lasă sănul,
 Să se vadă gracios
 Prin dantele
 De Brussele
 Unde rosa și cu crinul
 Se îngân misterios.
 Si picioru-ți să străluce
 Alb și rumen prin călțuni
 Rar în fire
 Si supțire
 În condur sub pulpa-ți dulce,
 Unde dulci dorință s'adun.
 Si pe urmă, o Tilia,
 Chiama graciile cerescă
 A aduce
 Farmec dulce
 În mișcarea ta cea vie
 Si 'n zîmbiră ce răspândescă!
 Fiș frumosă și răpesce!
 Până la anul, ce sciă e՞?
 Câte plante
 Odorante,
 Câte rose nu cozesce
 Cosa timpului cel greu?

Doă locuri sunt la masă :
 Ale nóstre ne-apěrat,
 Scim noř care
 Dragă óre,
 Sub ursita ce ne-apasă
 O sě fie deſertat ?
 Póte locul teř sě fie,
 Póte âncă, ce dic eř ?
 Sě-1 apuce
 Altă dulce ?
 Si uſtarea sě prescrie
 Până ſi numele teř ?
 Sě intrăm în sěrbátore
 Dându-mř mie-un sărutat :
 El ne spune
 Că în lume
 Viața nóstřa fugátore
 P'al sěř curs s'a měsurat.

VIAȚA

Sunt în viață astă dată ;
Deci potă âncă a mai fi,
Daca am venit odată
Pentru ce n'oiuă mai veni ?
Viața este-un rîu ce cură,
Suflet dulce de iubit !
Omul este-o picătură,
Ce din sînu-ă a eșit.
Astfel viața parțiară
Despărțită ne-ncetă,
Ne-ncetă să 'nturnă iară
Către matca ce-a lăsat.
Mâne tu aici sub sôre
Altă formă veți avea.
Mâne-ă fi o dulce flôre,
Pôte, o frumósa mea.

LA DREPTUL CELUI MAI TARE

Drept, născut cu essistința,
Mulți de mult mort te-aș credut.
Altii și-aș negat ființa,
Altii să te surpe-aș vrut.
Însă tu ca înainte
Stai tot tiner pe pămînt,
Și desfășă betrâna minte
Și putericul cuvînt!
Regiș ca să te susție,
Cu dreptatea te-aș mascat,
Și mai mult și-aș dat tărie
Și mai mult te-aș ridicat!
O, justiție din lume!
Adevăr de toți gonit,
Învocând al vostru nume,
Cel mai tare v'au lovit!

LA ISUS PE CRUCE

O, Criste, cu păr d'aur și cu cuvântul dulce,
Din care se revărsă al măngăeriilor dar !
Tu însuși ați spus Criste, când te-a urcat pe cruce :
„Nu vei să facă, părinte, să treacă-acest pahar ?“
Ce te gândeai tu ore vorbind așa, Iisuse ?
Gândeai că o să peră ce tu ați semănăt ?
Gândeai că Farisei ați să întoarcă mâne
Poporul din credință ce ați așteptat ?
Nu sunt acei puterici ce împărtășesc doctrină
Cu totă stâruirea și influența lor ?
Ea enervașă, când nu are principul de lumină
De viață și dreptate, ucide al ei sbor.

Doctrina ta e săntă și are viață 'n sine,
 D'aceea pretutindini lăstară adânci a prins.
 Cu cât aflat-a pădici, și suferință sublime,
 Cu-atâta, peste lume în năpte s'a întins.
 D'atunci de tiranie noă nu ne temem fără
 Când se arată âncă aice pe pămînt!
 O tiranie 'n sinu-i aduce a ei mórte,
 Si se arată 'n viață cum nasce un mormînt.

Ubi sunt, cea mai odihnă
Ce sănătatea sănătății
Cea mai dulce sănătatea sănătății
Sunt, sănătatea sănătății
Sunt, sănătatea sănătății
Sunt, sănătatea sănătății

PANDURUL BĂTRÎN

Tinerică rumeóră,
Cu cosiță gălbeóră,
Cu albastri ochiori,
Floricică trecătore
Ce-aî venit suridetore
Să culegi în lume floră!

Paseră primăvérösă
Cu aripóră aurösă,
Și cu tinere cântări;
Dalbă dulce copiliță,
Pe a căria guriță
Ceru-adună sărutări!

Sui-te sus pe măgurică,
 Unde luna se ridică
 Cetea norilor spărgând;
 Și te uîtă peste lume,
 De-î vedea pe căl în spume
 Cete de panduri trecând.

Căci mi-e viața turburată
 Și mi-e inima 'ntristată
 De când țera s'a robit;
 S'a trecut destulă vreme
 Va! de când românul gême
 În robie obosit.

Nóptea cade 'ntunecată
 Pe câmpie și pe munte!
 Aduceți-mi calu 'ndată
 Calul meu cu stema 'n frunte.

Să săbor unde Jiul plângă,
 Să m'arunc prin cele cete,
 Și din lacrimi și din sânge
 Să astâmpăr a mea sete.

Căci e mult de când românul
Vérsă plângeră infocate,
Să e mult de când păgânul
Tăe capete plecate.

I E L E L E

I.

”Veță spune voi mie, o dulcă aurele!
În ce loc se află frumósele Iele,
Ca să le sărut
Pe sănul plăcut?
Căci cin' le sărută și daă cu plăcere
Ce ochiul doresce și inima cere:
Și am să le cer
Ați maîchiă-ochiori,
Ce-i țin' în ulcer
Smâltat tot cu flori!“

Întrăbă pe aură ce umblă perdute
 Prin floră și prin umbre, pe căi nebătute,
 Păstorul cel dulce
 Cu păr aurit.
 O aură-l duce
 Pe plaiu 'nflorit.

II.

În dumbravă la răcōre
 Ieletele cobor din cer,
 Scuturând din aripioare
 Rađe dalbe din eter.
 Pe cămeșile lor albe
 Și cusute 'n floră d'argint,
 Brâne lungi de rose dalbe
 Cing miđlocul lor lucind.
 Iar din cōmele lor ploă
 Rađe d'aur și de foc
 Și bobite dulci de roă
 Peste sinul lor se joc.
 Hora lor se învîrtesce
 Peste albul păstoraș,
 Ce se face c'aromesce
 Printre iarba drăgălaș.

„Cântă, june păstorele,
Cu-alu těu fluer înflorit,
Printre floră și printre stele
Să jucăm necontenti!

— Voiu cântă, o dulci fecioare!
Dacă voi mă veți erta
Florile din fețioare
Câte un' a săruta!

— Nu se pote, păstorele,
Că esci om de pe pămînt!“
Aă mai dis albele Iele
Legănându-se pe vînt,
„Iar de vreî cîntă-ne noă,
Și ți-om da un cal c'un frîu
Splendid ca lumina noă
Ce se scaldă peste-un rîu.

— Nu se pote, albe ăine!
Căci eü flueru-am percut;
Iar de vreți, veniți cu mine
Lângă plopul cel cădut,
Ca să-l spargem împreună
Și să facem flueraș.“

Vesel Ielele s'adună
Lângă mîndrul păstoraș.
Colo plopul se despiciă
Fără a se deslipi.

— „Pune mâna, dinulică!
 Toți cu totii!.. eat' aci!...“
 Dar abia prin tăetură
 Ele mânele-aŭ întins,
 Că el trage-a sa secură
 Și copaciul s'a închis.
 Hora Ielelor se plângere,
 Și se rögă de păstor;
 Căci sunt sclave și le strângere
 Plopul verde mâna lor.

Dar pe mica lor guriță,
 Pe-al lor sin de desfătări,
 Și pe lata lor cosiță,
 El adună sărutări.

C O P I L U L

Intr-o séră colo 'n vale
Singurel eű mě jucam,
Şi cu foї de portocale
Dupě fluturi alergam.
Sub o salcie pletósă
Unde lin isvor curgea,
Clora, flóre graciósă,
Florî în pólă culegea.
P'albuї sín cădea uşore
Bucle lungi de abanos,
Astfel corbul pe ninsore
Lasă aripele 'n jos.

Si frumósa copilită
 Floră din pólă e ī mi-a dat,
 Si cu dulcea e ī guriță
 Dulce ea m'a sărutat.
 De atuncí pe floricele
 Fluturiř se jocă, sbor,
 Căci mař mult cu rămurele
 Nu mař turbur pacea lor !
 Însă pacea pentru mine
 De atuncí s'a turburat ;
 Peptu-mi saltă în suspine,
 Lacrimi věrs neñcetat !

CÂNTEC NAȚIONAL

”Tu, ce-ați salbă gălbeoră,
Tu, ce esci o garofită,
Frumușică bălăioră
Cu inele pe cosită !
Cum adun pe floricică
Fluturei miere noă,
Lasă, dulce frumușică,
Pe guriță-tă să adun roă !
— De am salbă gălbeoră,
Nu sunt flore garofită,
Iar de sunt eu bălăioră,
Dar n-am roă pe guriță ;
Iar de vei să-ți fiu soție,
Și de vei să-ți fiu iubită,
Mergi atunci la bătălie
Căci e tera va! robită !“

C Â N T E C

Nóptea cade 'ntunecósă,
Óstea trece la bătae
Iar pe stânca aburósă
Arde luna cea bălae.
Aī, băețī, p'acele maluri
Unde armia s'adună,
Unde Oltul gême 'n valuri
Sě ne batem împreună.
Mândra mea cu față albă
Și cu buze rumenite
Dete spre acéstă salbă,
Și paftale aurite;
Dete salbă la domnie
Și paftale și rochiță;
Însă mie, însă mie
Mî-a dat dulcea ei guriță.

P L O P U L.

E
xă avém un plop de vale
Verde ca un smărăndel;
Trecătorii stând în cale
Înopta cătând la el;

Însă tómna a venit,
Plopul meŭ s'a vesteđit!

Daca printul ce domnesce
Ar fi vrut a mi-l schimba
Pe coróna ce lucesce
Ca un sóre 'n fruntea sa,

Încă nu aşă fi schimbat
Plopul meu ce s'a uscat.

Vîrfu-î peste stâncă pletóse
De departe îl vedeam,
Şi 'noptână prin văi rîpóse
După el mă îndreptam;

Însă tômna a venit,
Plopul meu s'a vestedît!

Daca tînăra domniţă
Plopul meu mi-ar fi cerut
Dându-mă dulcea ei guriţă
Şepte ani ca s'o sărut,

Nică atuncă ești n'asă fi dat
Plopul meu ce s'a uscat.

LA O DAMĂ ROMÂNĂ

Tu vrei să-ti spun, acumă de ce nu te iubesc?
Ei bine! mă ascultă și aflu ce gândesc:
Ești jună și frumosă ca rosa de câmpie
Și ochiul tău durerea o schimbă 'n bucurie.
Iar fruntea ta se plecă sub gându-ti amoros
Ca crinul primăverei în ventul călduros.
Pe buza-ti rumeoră, trecând a ta suflare,
Într'un profum de rose își ia să schimbare;
Dar când tot spui cătu nemul îți e strălucitor,
Amoru 'ntorce capul și fuge ridetor.

Să te iubesc, pe tine? dar inima ta-ă veche
 Și generositatea nu 'ncântă-a ta ureche.
 Văd sufletul tău, dragă! sub vălu-ă gracios,
 S'ascunde ca un verme prin crinul cel frumos.
 Patriotism, virtute, frumosă cugetare,
 Sunt nisice simțiminte ce inima-ă nu are.
 O formă analogă ea, dragă, de-ar avea
 Ar fi cu plete albe și dinții ţară cădea.

Așa te vede însă al meu tânăr amor,
 Și de aceea, dragă, el s'bără rădător.

Arunc' a ta privire pe-o inimă uscată
 Ce egoismu 'nchide și micșorarea 'mbată;
 Pe-o inimă ce-ă mută ca un morment fioros
 La tot ce este nobil plăcut și generos;
 Aceea va 'nțelege când tu vorbescă în lume
 De aur, de cordele, de titluri și de nume.
 Ești voi o vale verde ca tinerețea mea,
 Și o floră graciösă să plec capul pe ea:
 S'acolo l'a mea ţeră, visând ești în tăcere,
 S'adorm pe sănu-ă dulce, cu fragedă placere.

Dar tu vrei aur, titluri; și tânărul meu amor
 La sunetul monetelor, s'avântă rădător.

De vrei să-mă fi iubită, vin către ţermul vieței,
 În care tot e dulce ca visul tinereței.
 Acolo, dragă dulce, atât te voi iubi,
 Cât rîul de placere în calea-î s'ar opri;
 Și stelele în spatiu s'ar sparge voluptose, [este o
 La ale gurei mele șoptiri armoniose.
 Dar va! a ta gândire pe când ești vorbesc,
 S'aventă după titluri ce visele-ți răpesc,
 S'amorul meu, o dragă, tu vedă, s'aventă, sboră
 Ridând de bătrînețea ce inima-ți congioră.

LA OSTASIă ROMANă DE ASTAdi

Măi, copiă de Românași,
Măi, băeți, frumoși ostași,
Inimă calde, iubităre,
Dér cu arme 'nvingătăre
Și de țéră-apărătăre;
Spăima vîndătorilor,
Mândru brațiău alău țérilor,
Tăriă Românilor
Cuib alău vitezielor!

N'auđiți voi pe Maghiar
Cum lovesce de amar;
Fratele nostru ce plânge,
De un nume, de un sânge?
Inima nu vi-se frânge?

N'audiți voi că eř pun
 Steagul terei, steag stră bun,
 Steagul terei Românesci,
 Între steaguri Unguresci?
 Si că Sânta nôstră téra
 O numesc acum Maghiară?
 Că acéstă Româniă
 Este vechia lor moșiă,
 Si că Domnilor Română
 Le scriau eř ca stěpână,
 Ca să mérghă spre 'nchinare
 La picioarele Maghiare?

Sciți când astfel eř scriau
 Cum Româniř rěspundař?
 Când pleca oštirea 'ngrab,
 Cu Dómna luř Basarab
 Si pe valea din Carpat,
 Unde curge Oltul lat
 Murmurând de miř de ani:
 Daři-miř, sânge de tyrană!
 Cum mergeau spre încchinare
 La picioarele Maghiare?
 Armele trăsneař sělbatic,
 Sórele lucea rošatic;
 Miř de trupuri Unguresci,
 Cai și arme vitezesci,

Steaguri, care, coifuri, zale,
 Pe acéstă mare vale,
 Unde mórtea încă plângé,
 Înotaü în mări de sânge;
 Si Maghiarii, plângênd sórtea,
 Resuflaü cu toții mórtea!

Arătați, viteză ostașă,
 Toți copii de Românași,
 Voî, mândria bărbătescă,
 Voî, Speranța românescă,
 Că sufletul de eroi
 Trecuți, astădă este 'n voî!
 Cei ce merg în bătălia
 Pentru Sânta România,
 Si se luptă, și trăesc,
 Văd, se bucur, se măresc!
 Cei ce mor în lupta Sântă,
 Al lor nume se avântă
 Pe a văcurilor frunte
 Ca și stele mari, mărunte,
 Ce lumină sus pe cer
 Si fac ăiuă în eter!

SUVENIRE DESPRE CĂLĂTORIE

Într'o diminată, și de primăvără,
Ești umblam p'o vale în streină țără.

Dintr'un nor de aur sórele eșea,
Ș'ale noptii lacrimi de pe floră ștergea.

Nu ștergea el însă lacrimele mele;
Anii mei atunci 'mă erau poveri grele.

În descurajare ești înaintam
Și scârbit de tóte în morment cătam.

De odată însă ochii mei vădură
Gotici monumente sus pe o măgură;

Mă urcaiă pe cota. La portă stătuiă,
Și o mănăstire în curte văduia.

Domnea într'aceste monumente sfinte
O tacere adâncă ca cea de morminte.

Spre aceste locuri am înaintat,
Și într'o capelă apoia am intrat.

Au și d'odată orga plângătoare
Întonând armonii dulci și rugătoare.

La aceste cânturi sufletu-mi săltă
Și roă de lacrimi pe sinu'mi cură.

Pentru că un suflet sdrobit de 'ntristare
Se deșteptă încă d'o dulce cântare.

O femeie jună, cu păr auros,
Lîngă o Madonă rugă călduros.

Ş'ale săle fețe albe, gălbioare,
Cura în tăcere doă lăcrimiore.

Ea era un înger tânăr, dulce, blênd,
Şi intra în lume lacrime vîrsând.

Pasurile mele nu le-audi încă,
Atât rugăciunea îi era adâncă.

Ea compătimire mie 'mă-a 'nsuflat
Cât din rugăciune o am turburat.

Şi c'o vorbă blandă căutând la sine:
„Pentru ce versi lacrimi și adinci suspine?

„Câmpul vieţii tale 'i semănat cu flori;
„Pentru tine viaţa are sărbători;

„Apele murmură, pasărea cântare,
„Și amorul dulce, dulce sărutare!“

— „Anii mei sunt tineri, dar s'au întristat
„Ca acele rose care s'au uscat!

„Nu mai sunt în lume plăceri pentru mine,
„Și surâsu-mi dulce s'a stins în suspine.

„Astfel bucuria pote reveni;
„Însă al meu suflet nu-l va întineri.

„Astfel pe o floră ce se vestejesce
„Pote cădea roa, dar n'o nveselesce.

„Stăoa vieței mele pe nori a trecut:
„Familie, țără, eu tot am perdit!“

Ma și în totă lumea am călătorit,
Dar cel inger dulce nu l'am reîntâlnit;

Însă ea adesea în somnu-mi apare
Cu acele vorbe pline de 'ntristare:

„Stéoa vieței mele pe nori a trecut:
„Familie, țără, eu tot am perdit!“

N O T E

MACEDONELE

Autorul a visitat Macedonia pe timpul când fusese essilat. A găsit Români. Români locuiesc în Macedonia, Epir, Tessalia și chiar o parte a Greciei libere. Înainte de a visita cu autorul pe acești români în diversele țări ce locuiesc, să vedem de unde sunt veniți.

Istoria ne dice că sunt veniți din Dacia lui Trajan, sub Aurelian. Sunt scriitori ce au diferite opiniuni și cred că ei au venit aici direct din Italia. Limba lor are atâtea raporturi cu limba românilor din principatele dunărene, cât este cu neputință a nu admite cea dântăiești opiniune. Autorul ne dă în călătoria sa, numărul total al acestor români ce se urcă la un milion de suflete. Ne dă numele mai tutelor orașelor și satelor locuite de acești români. El îi împarte în șepte seminții: 1-iu *Gramuscenii* care sunt locuitorii înalților munți, păstorii. Numele lor le vine de la

un oraș din Macedonia; 2-lea *Niculcenii*, care sunt neguțitori și artișani, care și-a luat numele de la un sat Niculița; 3-lea *Lintopenii*, neguțitori și artișani, care au numele unuia vechiul oraș Lintop; 4-lea *Voscopolenii* sau *Moscopolenii*, semîntia cea mai inteliginte și mai cultivată; 5-lea *Frașiaroții*, care sunt toți români din Albania și din Grecia; 6-lea *Aspropotamitii*, români din Tessalia; *Căpitanii* sau *Armatoliții*, români, omene de arme, un fel de nobleță ce s-a distins prin resbel, singura lor profesiune.

Români macedoni locuiesc generalemente vîrfurile munților Macedonii, Epirului, Tesaliei și chiar ale Greciei. O mare parte din omene care au jucat o rolă strălucită în revoluția greacă din 1821, erau români. Spre exemplu:

Coletti, născut în satul Săracu; Hadji Petro, de la Vaternița (în Tesalia); general Cionga, păstor din Epir; Odiseia Andruțu, de la Vlaho-Livada; frații Bociari, din Suli; frații Farmaki, de la San-Marina; Caciandon, păstor român; Eftimie Vlahava, din Tessalia; Buucovala; Olimpie Iordake, din Vlaho-Livada; Leacu, din Tessalia; Lazaro, Cataravia, Basdeki. Dintre cei mai strălucitori din acești români în diverse profesiuni sunt: Sina, Șaguna etc.

Acest popor este forte inteliginte, bland și simplu în datinele sale. Cu toate persecuțiunile agentilor Greci, al căror fanatic patriotism este mai periculos patriei de cât chiar animositatea inamicilor Greciei, și care caută a stinge în acești români originea lor latină; cu tot ritul lor oriental, ei au remas ceea ce au fost în timpul venirii lor în Macedonia. Vița latină nu se perde niciodată. Astfel silințele prodigiose ale grecilor spre a-i greci prin putericul mijloc al religiunii, nu a parvenit de cât a face cățiva copăciari, cum dic români macedoni, adică *renegăți*. Femeile, ele care avură particulare minte garda *penaților*: păstră cu religiositate limba română, datinele și au o ură însemnată contra coreligionarilor lor greci. Neguțitorii români vorbesc în public grecesce; dar în familie lor sunt nevoie să vorbi limba lor originală. Femeile nu vor să învețe limba greacă, nu vor să o vorbescă.

Pórta otomană, fără a căuta vre o dată să spargă germenele acestei vițe latine, a avut, după opiniunea nôstră, greșela că a lăsat pe acest popol român în voia celor-alte naționalități grece, bulgare, albane și a confundat-o cu viața gréacă. Austria, din contra, a căutat tot-d'aura să protege viațele apăsate de alte viațe din marele său imperiu. Această politică inteliginte a făcut puterea Austriei, raliindu-î simpatiile popoarelor celor mai slabe, a făcut un mare bine în desvoltarea morală și intelectuală a populațiilor sale, precum și în ajungerea dilei când egalitatea drepturilor fusese proclamată pentru toate populațiunile. Ea făcu astfel în cât nu se mai vede în Austria *tirană și sclavă*.

Pórta n'are a se teme de nimic în urma desvoltării acestei vițe latine. Numărul populațiunii sale este prea mic ca această viață să pote vre o dată să levescă în interesele imperiului. Apoi interesele ei proprii cer neapărat ca ea să se lipescă la cauza Portii în care ea nu poate vedea de cât scăparea ei.

Autorul, în călătoria sa în Macedonia, dice că dacă Pórta va sci a-și atrage la dânsa pe Albani și pe Români, ea va face o noă conquistă a orientului.

Românele din Cavaia.

Românele macedone din partea Albaniei, încalecă ca bărbătii, fac cavalcade lungi, singure, fără bărbăti, în costumul lor pitoresc și armate. Autorul acestor versuri a văzut o cavalcadă de femei române, trecând ca săgeată pe lângă dênsul.

Păstorul murind.

Tandrețea păstorilor români macedoni pentru oile lor este proverbială. Ei iubesc oile ca pe copii lor. Când oile le mor, ei

sunt tot aşa de nenorociţi ca când le-ar fi murit copii. Când oile său mîei sunt lâncedă, ei le îndrepteză vorbe resfătătoare și tinere. De unde se și vede în cântecele lor oile vorbind cu stăpâni lor.

Lupta păstorilor.

Nimic nu s'a schimbat de la Teocrite în datinele păstorilor. Lupta cântecelor există încă ca altă dată, și în limbagiu simplu și natural al păstorilor români adesea se vedă expresiuni mai tot atât de ingeniose ca acele despre care Teocrite, Bion, Moscus, se servă făcând să vorbescă păstorii.

E d e s s a .

Vechea capitală a regatului lui Filip. Nu se mai vede aici de cât urme de ruine. Locurile așa o frumusețe rară. În timpul lui *Carasus* se numea Egé. Sub următorii acestuia se numi Edessa, și astăzi are numele de Vodena, sau apósa, vorbă slavonă. Étă cum Pouqueville descrie aceste locuri:

«... Când soarele strălucesce, cascadele amestecă colorea diafană a apelor lor cu verdeța arborilor ce a lor răcore hrănesc cota mai perpendiculară a stâncei pe care înfloarea altă dată capitala primitivă a Macedoniei. Închipuiți-vă o luncă de 15 leghe în toate simțurile, ce are orizontele seu pe mare; acoperită de păduri, de sate, de râuri pe ale căror maluri se văd arbori înșirați, lacul de la Ienigé ce formază centrul, și veți avea o idee despre acest loc măret. Pe fața culmii stâncei se versă doă-decă de cascade ce se unesc în vale. Spre oriinte, din înălțimea unei côte vecine, cade o mare colonă de apă care, fără să atingă de stâncă din care se aruncă, se afundă într'un abis ce ea și-a făcut.»

Copăciarul.

Români din Macedonia daă acest nume acelor dintre ei care și-a uitat limba și s'a desromânit. Este o expresiune de dispreț.

San-Marina.

Este un oraș locuit de români. În acéstă piesă se află tablouri reale ale vieții păstorilor români.

B a l z a t.

Nume ce români din Macedonia daă unor adunări de séra între dênsii, ceea ce în România noi chemăm *clacă*. Ei se adună în scopul de a lucra în comun pentru vre-un nefericit; de multe ori pentru a face trussoul unei fete sărace ce are să se mărite. În aceste adunări, ei danță, cântă sau spun basme, cinéză.

Amantele Cilii.

Acéstă poesie este cea mai frumosă dintre Macedone.

R E V E R I Ī.

O fată tinereă pe patul morții.

Acéstă piesă prin care poetul a debutat fuse tipărită în *Currierul de ambe sexe* al d-lui Ión Heliade, însocită de o caldă recomandațiune în acești termeni: «Câtă pe lângă versurile poetului mai așteptă și o limbă de la poet, pot saluta pe d. Bolintinéu și a aștepta de la dênsul opere demne de un vîc mai ferice..»

Acéstă piesă avu un mare resunet în totă România. Acéstă piesă chiemă atențiunea asupra poetului atunci fórte june și primi felicitări din Transilvania, Bucovina, Moldova. Poetul era atunci copist la ministerul din afară, ceru un congediu să mérăgă la băi și Domnul Bibescu, confirmând congediul cerut, dete resoluțiunea cu mâna sa: „*Vădend speranțele mari ce dă acest june etc.*”

A. G. Golescu și Stefan Golescu făcură atunci o contribuțiune pentru trimiterea autorului Fetei tinere pe patul morții, la Paris spre a-și continua studiile sale începute în colegiul st. Sava, cu condițiune ca autorul să nu scie nică odată cine a fost suscriptori. *Fata tineră* se traduse în mai multe limbi. D. Theo o traduse în limba francesă.

Scopul omului, *La România*, *Mirésa morméntului*, *Lampa*, *Visiunele*, *Fericirea*, *Clavecinul*, *Hoții*, *La Română*, *La un amic sărac*, *La un orb*, *La Unire*, *Dioa bună la țera*, *La C. Negri*, *La Uitare*, *La St. Golescu*, cum și altele, cele mai multe sunt inedite.

VERIFICAT

1987

VERIFICAT

2017

Fine

